

SVAZEK 1

*(pracovní text pro osobní použití
Přeložila a upravila Kristína Komoňová)*

J.M.J.

Ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého.

Z čisté poslušnosti začínám psát.

Ty víš, ó Pane, jakou oběť mě to stojí, že bych raději podstoupila tisíce smrtí, než abych napsala jediný řádek o věcech, které proběhly mezi mnou a Tebou. Ach, můj Bože, moje přirozenost se chvěje, cítí se zdrcená a téměř zničená při pouhém pomyšlení na to. Ó, prosím, dej mi sílu, ó Živote mého života, abych mohla vykonat svatou poslušnost! Ty, který jsi dal inspiraci zpovědníkovi, dej mi milost, abych byla schopna vykonat to, co jsi mi přikázal.

Ó Ježíši, ó Manželi, ó má sílo! K Tobě povstávám, k Tobě přicházím, do Tvé náruče se odevzdávám, opouštím se, odpočívám. Ó, prosím, ulev mi v mém trápení a nenech mě samotnou a opuštěnou! Bez Tvé pomoci určitě nebudu mít sílu vykonat tuto poslušnost, která mě tolik stojí - nechám se porazit nepřítelem a bojím se, že mě kvůli mé neposlušnosti spravedlivě rozdrtí.

Ó, prosím! Podívej se na mě znovu a znovu, ó svatý Snoubenče, v této své náruči - podívej se, jak velká temnota mě obklopuje; je tak hustá, že nedovolí ani jedinému atomu světla proniknout do mé duše. Ó, mé mystické Slunce, Ježíši - dej, ať toto světlo zazáří v mé mysli, aby rozptýlilo temnotu a já si mohla svobodně vzpomenout na milosti, které jsi dal mé duši. Ó! věčné Slunce, vypusť další paprsek světla do intimní části mého srdce a očisti ji od bahna, v němž leží - zapal ji a pohlť svou láskou, aby mé srdce, které více než cokoli jiného zakusilo sladkosti tvé lásky, je mohlo jasně projevit tomu, komu je k tomu povinováno. Ó, mé Slunce Ježíši, ještě jeden paprsek světla nad mými rty, abych mohla říkat čistou pravdu s jediným cílem, abych věděla, zda jsi to skutečně Ty, nebo spíše iluze nepřítele. Ale, ó Ježíši, jak chudou na světlo se stále vidím v těchto Tvých rukou. Ó, prosím, spokoj mě - Ty, který mě tolik miluješ, pošle mi dál světlo. Ó, mé Slunce, mé krásné, chci vstoupit přímo do středu, abych mohla zůstat zcela ponořena v tomto nejčistším světle. Ó, Božské Slunce, ať mě toto světlo předchází, provází, všude mě obklopuje a proniká do všech intimních skrýší mého nitra, aby mé pozemské bytí bylo pohlceno a Ty jsi ho mohl zcela proměnit ve svou Božskou Bytost.

Nejsvětější Panno, láskyplná Matko, přijď mi na pomoc, vypros mi od svého i mého sladkého Ježíše milost a sílu, abych mohla vykonat tuto poslušnost. Svatý Josefe, můj drahý ochránče, pomoz mi v této mé okolnosti. Svatý Archanděli Michaeli, chraň mě před pekelným nepřítelem, který mi klade tolik překážek, abych tuto poslušnost nezvládla. Svatý Archanděli Rafaeli, a ty, můj anděli strážný, přijď mi na pomoc a provázej mě a usměřuj mou ruku, abych nepsala nic jiného než pravdu.

Kéž je vše ke cti a slávě Boží - a pro mě všechen ten zmatek. Ó, svatý Manželi, přijď mi na pomoc! Když uvažuji o mnoha milostech, které jsi dal mé duši, cítím se celá zděšená a vyděšená, celá plná zmatku a studu, když vidím, že jsem stále tak špatná a neodpovídající tvým milostem. Ale, můj milý a sladký Ježíši, odpusť mi, neodstupuj ode mne, ale pokračuj ve vlévání svých milostí do mne, abys ze mne učinil triumf svého milosrdenství.

Začínám. Svatováclavskou novénou jsem se ve věku asi sedmnácti let připravovala na svátek svatých Vánoc, praktikováním různých ctností a umrtvování; a zejména tím, že jsem uctívala devět měsíců, které Ježíš strávil v mateřském lůně, devítihodinovým rozjímáním každý den, vždy o tajemství Vtělení.

Například jsem se na jednu hodinu myšlenkami přenesla do ráje a představoval jsem si Nejsvětější Trojici: Otce, který posílá Syna na zem; Syna, který se ihned podřizuje Otcově vůli; Ducha svatého, který s tím souhlasí. Moje mysl byla zmatená při rozjímání o tak velkém tajemství, o lásce tak vzájemné, tak rovné, tak silné mezi sebou i vůči lidem; a pak o nevděčnosti lidí, a zvláště mé vlastní. Chtěla jsem tam zůstat ne hodinu, ale celý den, ale vnitřní hlas mi řekl: "Dost - pojď se podívat na jiné, větší výstřelky mé lásky."

Pak se má mysl přenesla do mateřského lůna a zůstala omámeně uvažovat o Bohu, který byl tak velký na nebesích, a nyní je tak zničený, omezený, stísněný, že se nemůže hýbat a téměř ani dýchat. Vnitřní hlas mi říkal: "Vidíš, jak moc jsem tě miloval?" Ó, prosím, udělej Mi ve svém srdci trochu místa, odstraň všechno, co není Moje, abys Mi dala více svobody k pohybu a dýchání." A tak jsem se nadechla. Mé srdce bylo pohlceno; prosila jsem ho o odpuštění, slibovala jsem, že budu zcela Jeho, vylévala jsem se v pláči; ale - říkám to ke svému zmatku - vracela jsem se ke svým obvyklým nedostatkům. Ó, Ježíši, jak jsi byl dobrý k tomuto ubohému stvoření!

Takto bych strávila druhou hodinu dne a pak i dále s ostatními - byla bych otravná, kdybych jim řekla všechno. A dělala jsem to někdy vkleče a někdy, když mi v tom bránila rodina, také při práci. Vnitřní hlas mi vlastně nedopřával oddechu a klidu, pokud jsem nedělala, co chtěl; proto mi práce nepřekážela v tom, abych dělala, co musím. Takto jsem trávila dny novény, a když nastal předvečer, cítila jsem se zapálena více než kdy jindy, s neobvyklým zápalem. Byla jsem sama v pokoji a najednou se přede mnou objevil Ježíšek - celý krásný, to ano, ale chvějící se, v touze mě obejmout. Vstala jsem a běžela Ho obejmout, ale v okamžiku, kdy jsem Ho chtěla stisknout, mi zmizel - a to se stalo až třikrát. Zůstala jsem tak dojatá a zapálená, že to nedokážu vysvětlit. Ale pak, po nějaké době, jsem to už moc nebrala v úvahu. Nikomu jsem to neřekla a čas od času jsem upadala do svých obvyklých vad. Vnitřní hlas mě však už nikdy neopustil; ve všem mě káral, opravoval, povzbuzoval - jedním slovem, Pán se mnou jednal jako dobrý otec, jehož dítě se snaží sejít ze správné cesty a on ho s veškerou pílí a péčí zadrží, aby z něj učinil svou čest, svou slávu, svou korunu. Ale, ó Pane, příliš nevděčná jsem byla vůči Tobě!

A tak od počátku začal Božský Mistr zbavovat mé srdce všech tvorů a vnitřním hlasem mi říkal: "Já jsem všechno, co je krásné a co si zaslouží být milováno. Podívej, pokud neodstraníš tento malý svět, který tě obklopuje - to znamená myšlenky na tvory, představy -, nemohu volně vstoupit do tvého srdce. Tento šramot ve tvé mysli je překážkou k tomu, abys mohla jasněji slyšet můj hlas, vlévat mé milosti, skutečně tě okouzlit Mnou. Slibte Mi, že budete celí Moji, a Já Sám vložím svou ruku do díla. Máš pravdu, že nemůžeš nic dělat. Neboj se, Já udělám všechno, dej Mi svou vůli - to Mi stačí."

To se dělo většinou během přijímání. Tak jsem mu slibovala, že budu jen jeho; prosila jsem ho o odpuštění, protože do té doby jsem taková nebyla; říkala jsem mu, že ho chci opravdu milovat, a prosila jsem ho, aby mě nikdy nenechal samotnou. A ten hlas pokračoval: "Ne, ne - budu s tebou a budu pozorovat všechny tvé činy, pohyby a touhy."

A tak jsem ho v sobě cítila celý den; ve všem mě napomínal. Například když jsem se nechala příliš unést rozhovorem s rodinou, a to i o lhostejných věcech, které nebyly nutné, vnitřní hlas mi říkal: "Tyto rozhovory naplňují tvou mysl věcmi, které mi nepatří, obklopují tvé srdce prachem, takže cítíš, že moje milost je v tobě slabá, už ne živá. Prosím tě, napodobuj Mě, když jsem byl v domě v Nazaretě - moje mysl se nezabývala ničím jiným než slávou Otce a spásou duší, moje ústa nevyslovovala nic jiného než svaté řeči. Svými slovy jsem se snažil napravit urážky Otce, pronikat srdci a přitahovat je ke své lásce - a především ke své Matce a svatému Josefovi. Jedním slovem, všechno se dovolávalo Boha, všechno se dělalo pro Boha a všechno se vztahovalo k Němu. Proč bys nemohla dělat totéž?"

Zůstala jsem němá - celá zmatená. Snažila jsem se být sama, jak jen to šlo; vyznala jsem mu svou slabost a prosila ho o pomoc a milost, abych byla schopna dělat to, co chce, protože sama bych mohla dělat jen zlo. Pokud se během dne moje mysl zabývala myšlenkami na lidi, které jsem milovala, On mě okamžitě pokáral a řekl mi: "Takhle mě miluješ? Kdo tě kdy miloval tak, jako Já? Vidíš, jestli s tím nepřestaneš, opustím tě." A tak jsem se na něj podívala. Někdy jsem dostávala takové a tak hořké výčitky, že jsem nedělala nic jiného než plakala.

Jednoho rána, zvláště po svatém přijímání, mi dal tak jasné světlo o velké lásce, kterou ke mně chová, a o nestálosti a proměnlivosti tvorů, že mé srdce bylo tak přesvědčeno, že od té chvíle nebylo schopno nikoho milovat. Naučil mě, jak milovat lidi, aniž bych se od něho odpoutala - to znamená, že jsem se na tvory dívala jako na obrazy Boží, a to tak, že pokud jsem od tvorů přijímala dobro, měla jsem si myslet, že prvotním původcem tohoto dobra je Bůh sám a že si tvora použil, aby mi ho poslal; tak se mé srdce více připoutalo k Bohu. Pokud jsem pak přijímala umrtvení, měla jsem se na ně také dívat jako na nástroje v rukou Božích k mému posvěcení; tak by mé srdce nezůstalo houfně nakloněno bližnímu. Tak se stávalo, že jsem na všechny tvory pohlížela v Bohu. Ať bych na nich viděla jakoukoli vadu, nikdy bych si jich nepřestala vážit. Pokud se mi posmívali, cítila jsem se

zavázána, protože jsem si myslela, že mi umožňují získat další zisky pro mou duši; pokud mě chválili, přijímala jsem tyto chvály s opovržením a říkala jsem si: "Dnes toto, zítra mě mohou nenávidět", vzhledem k jejich nestálosti. Celkem vzato, mé srdce nabylo takové svobody, že si to sama nedovedu vysvětlit.

Když mě Božský Mistr osvobodil od vnějšího světa, vložil ruku do mého nitra a vnitřním hlasem mi řekl: "Nyní jsme sami - už není nikdo, kdo by nás mohl rušit. Nejsi teď šťastnější než předtím, kdy jsi musela uspokojovat mnoho a mnoho? Vidíš, že je snazší uspokojit jednoho samotného. Musíš uvažovat tak, jako bychom byli na světě sami dva; slib mi, že mi budeš věrná, a já do tebe vliji tolik a tolik milostí, že budeš sama žasnout." "A co ty?" zeptal se mě.

Pak pokračoval: "Chci z tebe udělat dokonalý obraz sebe sama, od chvíle, kdy jsem se narodil, až do své smrti. Já sám tě budu postupně učit, jak to udělat."

Dělo se to tak, že mi každé ráno po svatém přijímání řekl, co mám během dne dělat. Řeknu vše stručně, protože po tak dlouhé době není možné říci vše. Nepamatuji si to jistě, ale zdá se mi, že mi řekl, že první věc, která je nutná k očištění nitra mého srdce, je zničení sebe sama - tedy pokora. A pokračoval: Chci, abys pochopila, že sama nic nezmůžeš, a proto jsem ti řekl: "Podívej se na mě, abych ti mohl vlévat do srdce své milosti. Velmi si dávám pozor na ty duše, které to, co dělají, přičítají sobě a chtějí z mých milostí udělat co nejvíce krádeží. Na druhou stranu u těch, kteří mě znají, jsem velkorysý a své milosti vylévám proudy. Protože dobře vědí, že si nemohou nic připsat, jsou mi vděční; chovají k tomu úctu, jaká se sluší, a žijí v neustálé obavě, že když mi nebudou odpovídat, mohu jim vzít to, co jsem jim dal, protože vědí, že jim to nepatří. V srdcích, která páchnou pýchou, je tomu naopak. Nemohu ani vstoupit do jejich srdcí, protože jsou tak nabobtnalá sama sebou, že v nich není místo, kam bych se mohl vložit. Tito ubožáci neberou na mé milosti žádný ohled a jdou od pádu k pádu až do své zkázy. Proto chci, abyste v tento den konali neustálé skutky pokory; chci, abyste byli jako dítě zavinuté do plenek, které nemůže pohnout ani nohou, aby udělalo krok, ani rukou, aby pracovalo, ale všechno očekává od své matky. Stejně tak ty zůstaneš v Mé blízkosti jako dítě, budeš Mě stále prosit, abych ti pomohl; budeš stále vyznávat svou nicotnost - zkrátka očekávat ode Mne všechno."

Snažila jsem se co nejvíc Ho uspokojit - umenšovala jsem se, ničila se a někdy jsem dospěla až k tomu, že jsem se cítila téměř zničená, že bych nemohla pracovat, udělat ani krok, ba ani se nadechnout, kdyby mě nepodporoval On. Viděla jsem se tak špatnou, že jsem se styděla za to, že mě lidé vidí, věděla jsem, že jsem nejošklivější - a ve skutečnosti jsem taková stále. A tak, jak jen jsem se mohla lidem vyhýbat, vyhýbala jsem se jim a říkala jsem si: "Ach, kdyby věděli, jak jsem špatná, a kdyby viděli milosti, které mi Pán dává (protože bych nikomu nic neřekla), a že jsem stále stejná - ach, jak by mnou byli zděšení!"

Když jsem pak ráno znovu přistupovala ke svatému přijímání, zdálo se mi, že když do mě vstoupil, udělal si hostinu za uspokojení, které cítil, když mě viděl tak zničenou. Říkal mi další věci o mém zničení, ale způsobem, který se vždy lišil od předchozího. Věřím, že ke mně nemluvil jednou, ale stokrát; a kdyby ke mně mluvil tisíckrát, měl by vždy nové způsoby, jak mluvit o téže ctnosti. Ó, můj božský Mistře, jak jsi moudrý - kdybych Ti alespoň odpovídala.

Vzpomínám si, že když ke mně jednou ráno mluvil o stejné ctnosti, řekl mi, že jsem se kvůli nedostatku pokory dopustila mnoha hříchů, a že kdybych byla pokornější, držela bych se blíž k Němu a nedělala bych tolik zla. Dal mi pochopit, jak ošklivý je hřích - urážka, kterou tento ubohý červíček učinil Ježíši Kristu, strašlivý nevděk, obrovská špatnost, škoda způsobená mé duši. Byla jsem tak zděšená, že jsem nevěděla, co mám dělat, abych to napravila. Udělala jsem několik umrtvení, požádala jsem zpovědníka o další, ale jen málo mi jich bylo dáno, takže mi všechny připadaly jako stíny a já nedělala nic jiného, než že jsem myslela na své hříchy, i když jsem se k Němu stále více upínala. Měla jsem takový strach, že se vzdám a udělám něco horšího než předtím, že to sama nedokážu vyjádřit. Když jsem byla u Něho, nedělala jsem nic jiného, než že jsem Mu vyprávěla o bolesti, kterou jsem cítila, že jsem Ho urazila. Neustále jsem Ho prosila o odpuštění, děkovala jsem Mu za to, že ke mně byl tak dobrý, a ze srdce jsem Mu říkala: "Podívej, ó Pane, kolik času jsem ztratila, zatímco jsem Tě mohla milovat." Vždycky jsem se snažila, aby mi to bylo odpuštěno. Nebyla jsem schopna říci nic jiného, než těžké zlo, které jsem spáchala.

Nakonec mi jednoho dne vynadala: "Nechci, abys o tom přemýšlela. Když se duše pokoří, je přesvědčena, že se dopustila něčeho špatného, a očistí svou duši ve svátosti zpovědi a je ochotna raději zemřít, než aby mě urazila - je to urážka mého milosrdenství, je to překážka, která ji přitahuje k mé lásce, protože její mysl se stále snaží obalit bahnem minulosti. Brání Mi také v tom, abych ji nechal vzlétnout k nebi, protože je stále s těmito myšlenkami zahalená v sobě, jak se o tom snaží přemýšlet. A pak, hle, už si nic nepamatuji, dokonale jsem na to zapomněl. Vidiš snad na mně nějakou zášť nebo stín?" "Ne," odpověděla jsem.

Řekla jsem mu: "Ne, Pane, jsi tak dobrý. Ale cítila jsem, jak se mi srdce rozpolcuje něhou.

"Takže ty jsi ta, kdo chce pokračovat v těchto věcech?"

A já: "Ne, ne, nechci.

A on: "Přemýšlejme o vzájemné lásce a spokojenosti."

Od té doby jsem na to už tolik nemyslela, dělala jsem, co jsem mohla, abych Ho uspokojila, a modlila jsem se, aby mě On sám naučil, co mám dělat, abych napravila uplynulý čas. A On mi řekl: "Jsem připraven udělat, co chceš. Podívej, první věc, kterou jsem ti řekl, že od tebe chci, bylo napodobení mého života; podívejme se tedy, co ti chybí." A tak jsem se na něj podívala.

"Pane," řekla jsem mu, "chybí mi všechno - nemám nic. A On mi řekl: "Neboj se, postupně uděláme všechno. Já sám vím, jak jsi slabá, ale sílu musíš čerpat ode mne." "A co?" zeptala jsem se. (Nepamatuji si to popořadě, ale řeknu, co mohu.) A dodal: "Chci, abys byla ve svém jednání vždy přímá - jedním okem se dívej na Mne a druhým na to, co děláš. Chci, aby z vás tvorové úplně zmizeli. Dostaneš-li příkaz, nedívej se na lidi, ne - spíše musíš myslet na to, že Já sám chci, abys udělala to, co ti prikazuji. S pohledem upřeným na Mne tedy nebudete nikoho soudit, nebudete se dívat na to, zda je daná věc bolestivá, nebo příjemná - zda ji můžete udělat, nebo ne. Když před tím vším zavřeš oči, otevřeš je, abys hleděla jen na Mne; vezmeš Mě s sebou, budeš si myslet, že Můj pohled je upřen na tebe, a řekneš Mi: "Pane, jen pro Tebe to dělám, jen pro Tebe chci pracovat - už nejsem otrokem tvorů." A tak, chodíš-li, pracuješ-li, mluvíš-li - ve všem, co děláš, musí být tvým jediným cílem zalíbit se Mně samotnému. Ó, kolika nedostatkům se vyheš, budeš-li takto postupovat."

Jindy mi říkal: "Chci také, abyste, když vás lidé umrtvují, urážejí, odporují vám, upírali svůj pohled na Mne a mysleli si, že vám to říkám ze svých vlastních rtů: Já sám jsem ten, kdo chce, abys to trpěla - ne stvoření. Odvrát od nich svůj pohled; ty a Já, vždycky - vše ostatní musíš zničit. Hle, chci tě tímto utrpením zkrášlit, chci tě obohatit zásluhami, zpracovat tvou duši, připodobnit tě sobě. Dáš Mi to jako dar; budeš Mi láskyplně děkovat a budeš vděčná těm lidem, kteří ti dávají příležitost trpět, a odvděčíš se jim nějakým dobrodiním. Tím budeš kráčet přede Mnou jako vzpřímená, nic tě už nebude zneklidňovat a budeš se těšit dokonalému pokoji."

Poté, co jsem se nějakou dobu snažila v těchto věcech cvičit - tu se mi to dařilo, tu jsem upadala (i když jasně vidím, že mi stále chybí tento duch poctivosti, a jsem stále zmatenější, když myslím na svou velkou nevděčnost) -, promluvil ke mně a dal mi pochopit nutnost ducha umrtvování. (I když si vzpomínám, že ve všech těchto věcech, které mi říkal, vždy dodával, že vše je třeba dělat z lásky k Němu a že nejkrásnější ctnosti, největší oběti by se staly mdlými, kdyby neměly původ v lásce. "Láska," řekl mi, "je ctnost, která dává život a lesk všem ostatním takovým způsobem, že bez ní jsou všechny mrtvé. Mé oko nepřijímá žádnou přitažlivost a ony nemají žádnou moc nad mým Srdcem. Buď tedy opatrná a necht' jsou tvé skutky, i ty nejmenší, vloženy do lásky - to znamená do Mne, se Mnou a pro Mne").

Vraťme se tedy k umrtvování. Řekl mi: "Chci, aby všechny tvé věci, i ty nezbytné, byly konány v duchu oběti. Vidiš, tvé skutky nemohu uznat za své, pokud nemají znak umrtvování. Tak jako mince není národy uznávána, pokud na sobě nemá obraz jejich krále - ba co víc, je opovrhována a zanedbávána -, tak je tomu i s vašimi skutky: pokud nemají štěp s mým křížem, nemohou mít žádnou hodnotu. Hle, teď nejde o to, abyste zničili stvoření, ale sebe - abyste zemřeli, abyste žili jen ve mně a z mého vlastního života. Je pravda, že tě to bude stát víc než to, co jsi udělala; ale seber odvalu, neboj se - to ne ty to uděláš, ale já sám v tobě budu působit."

Tak jsem dostala další světla o zničení sebe sama. Řekl mi: "Nejsi nic než stín - když se ho snažíš uchopit, uniká ti. Nejsi nic."

Cítila jsem se tak zničená, že bych se nejraději schovala do nejhlubších propastí, ale viděla jsem, že toho nejsem schopna. Cítila jsem takové zrudnutí, že jsem zůstala němá. Zatímco jsem se nacházela v této zkáze své nicoty, řekl mi: "Přiblíž se ke mně, přitiskni se k mému rameni - podepřu tě svými rukama a dostaneš sílu. Jsi slepá, ale mé světlo ti bude sloužit jako průvodce. Hle, postavím se před tebe a ty nebudeš dělat nic jiného, než se na mě dívat, abys mě napodobovala." A tak jsem se vrátila do svého života.

Pak mi řekl: "První věc, kterou chci, abys umrtvila, je tvá vůle. To 'já' v tobě musí být zničeno; chci, abys ho přede Mnou obětovala jako oběť, aby se tvá vůle a Moje vůle sjednotily. Nejsi šťastná?"

"Ano, Pane, ale dej mi tu milost, protože vidím, že sama nic nezmůžu. A pokračoval: "Ano, já sám ti budu ve všem odporovat, a to občas i prostřednictvím tvorů."

A tak se stalo. Například když jsem se ráno probudila a hned jsem nevstala, vnitřní hlas mi říkal: "Odpočíváš, zatímco já jsem neměl jiné lůžko než kříž. Pospěš si, pospěš si - ne tolik pohodlí." A tak jsem si pospíšila. Kdybych šla a zrak mi utekl o kousek dál, hned by mě pokáral: "Tohle nechci. Nedovol, aby se ti zrak vzdálil jen na délku jednoho kroku, abys nezakopla." A tak jsem se vrátila k tomu, co jsem udělala. Kdybych byla v přírodě a viděla květiny a stromy, řekl by mi: "Všechno jsem stvořil z lásky k tobě a ty z lásky ke mně zbavuj svůj zrak tohoto potěšení." "Ať je to cokoli," řekla jsem. Dokonce i v těch nejnevinnějších a nejsvětějších věcech, jako jsou například plátna na oltáře, procesí, by mi řekl: "Nesmíš mít jiné potěšení než jen ve Mně." Kdybych seděla při práci, řekl by mi: "Jsi příliš pohodlná, copak si nevzpomínáš, že můj život byl neustálým utrpením - a ty? A ty?" Abych Ho uspokojila, okamžitě jsem se přesunula na polovinu židle a druhou polovinu jsem nechala prázdnou; někdy jsem Mu žertem řekla: "Podívej, ó Pane, polovina židle je prázdná - pojď a sedni si ke mně." A tak jsem se posadila. Někdy se mi zdálo, že mě uspokojí, a cítila jsem takovou radost, že ji sama nedokážu vyjádřit. Někdy pak, když jsem pracovala trochu pomalu a netečně, mi říkal: "Pospěš si, pomoz si, protože čas, který získáš tím, že si pomůžeš, strávíš se Mnou v modlitbě." A tak jsem se snažila, abych se mohla modlit. Někdy mi On sám určoval, kolik práce mám udělat. Pak jsem Ho prosila, aby přišel a pomohl mi. "Ano, ano," odpovídal mi, "uděláme to spolu, takže až to dokončíš, budeme svobodnější." "Ano, ano," odpovídal mi. A stávalo se, že za hodinu nebo dvě jsem udělal to, co jsem měla udělat za celý den. Pak jsem se šla modlit a On mi dal mnoho světla a řekl mi mnoho věcí, takových, že by to bylo příliš dlouhé, kdybych je chtěla všechny říci.

Vzpomínám si, že když jsem byla sama a pracovala, všimla jsem si, že nitě nestačí na dokončení práce a že budu muset jít za rodinou, abych nějaké sehnala. Obrátila jsem se tedy k Němu a řekla jsem: "Jaký je důvod, že jsi mi pomohl, můj milovaný? Jak vidím, že musím jít ke své rodině, možná se najdou lidé, kteří mi zabrání se sem vrátit, a tentokrát náš rozhovor vyjde naprázdno." A tak jsem se vrátila k tomu, co jsem řekla. "Cože, cože?", řekl mi, "copak nemáš víru?" "Ne," odpověděl jsem. "Ano. "No tak se neboj, já ti vše doplním." "Tak to se nebojím," řekla jsem. A tak se také stalo; a pak jsem se začala modlit.

Kdybych pak v době oběda snědla něco chutného, okamžitě by mě vnitřně pokáral a řekl: "Zapomněla jsi snad, že jsem neměl jinou chuť než trpět z lásky k tobě? A že ty nesmíš mít jinou chuť než umrtvovat se z lásky ke Mně? Nech to stranou a jez to, co ti chutná nejméně." A já jsem to hned brala a přinášela služce, nebo jsem říkala, že už to nechci, a mnohokrát jsem zůstala téměř s prázdným žaludkem. Když jsem se však šla modlit, dostávala jsem tolik síly a cítila jsem se tak sytá, že mi bylo ze všeho na zvracení. Jindy mi pak, aby mi odporoval, když jsem neměla chuť na jídlo, říkal: "Chci, abys jedla z lásky ke mně, a tak jako se jídlo spojuje s tělem, modli se, aby se má láska spojila s tvou duší, a vše bude posvěceno." A tak jsem se modlila

Jedním slovem, aniž by šel dál, i v těch nejmenších věcech se snažil, aby moje vůle zemřela a žila jen pro Něho. Dovolil, aby mi odporoval i zpovědník. Např: Cítil jsem velkou potřebu přijmout svaté přijímání; celý den a noc jsem nedělal nic jiného, než že jsem se připravovala. Oči jsem nemohla zavřít, abych usnula, protože mi neustále bušilo srdce, a říkala jsem Mu: Pane, pospěš si, protože bez Tebe nemohu být. Urychli hodiny, ať rychle vyjde slunce, protože už nemohu vzdorovat, mé srdce je v mdlobách." A tak jsem si říkala: "Urychli hodiny, ať rychle vyjde slunce. On sám mi učinil tak láskyplné pozvání, že jsem cítila, jak mi puká srdce. Řekl mi: "Podívej, jsem sám, netrap se tím, že nemůžeš spát - jde o to, abys udržovala společnost se svým Bohem, se svým Manželem, se svým Vším, které je neustále uráženo. Ó, prosím, neodpírej Mi tuto úlevu, protože pak tě ve tvých trápeních neopustím." A tak jsem se vrátila k tomu, co jsem řekla. Ale když jsem byla v těchto dispozicích, ráno

jsem chodila ke zpovědníkovi, a aniž bych věděla proč, první, co mi říkal, bylo: "Nechci, abys přijímala." A tak jsem se zeptala: "Co se děje? Popravdě řečeno, bylo to pro mě tak hořké, že jsem někdy nedělala nic jiného, než že jsem plakala. Neodvážila bych se zpovědníkovi nic říct, protože on sám to chtěl, jinak by mi to vyčítal. Ale chodila jsem k němu a vyprávěla mu o své bolesti: "Ach, můj Dobrý, to je ta vigilie, kterou jsme drželi minulou noc - že jsem po tolika očekáváníích a touhách měla zůstat o Tebe ochuzena? Víím dobře, že musím poslechnout, ale řekni mi něco - mohu být bez Tebe? Kdo mi dá sílu? A kdo pak bude mít odvahu odejít z tohoto kostela, aniž by Tě vzal s sebou? Nevím, co mám dělat, ale Ty můžeš všechno napravit. Když jsem si takto vylévala srdce, cítila jsem, jak se ke mně přibližuje oheň a do mého srdce vstupuje plamen. Cítila jsem Ho v sobě a On mi okamžitě řekl: "Uklidni se, uklidni se, tady jsem - uvnitř tvého srdce. Čeho se teď bojíš? Už se netrap, Já sám chci osušit tvé slzy. Máš pravdu, beze Mne bys nemohla být, vid'?" A tak jsem se vrátila k tomu, co jsem řekla.

Pak jsem v sobě zůstávala tak strašně zničená a říkala jsem Mu, že kdybych byla dobrá, tak bych to takhle neřešila, a prosila jsem Ho, aby mě už nikdy neopouštěl, protože jsem nechtěla být bez Něho.

Po těchto věcech jsem jednoho dne po svatém přijímání pocítila, že On je ve mně celý zamilovaný - miluje mě tak, že jsem se sama velmi divila, protože jsem se viděla tak špatnou a neopětovanou. A řekla jsem si v sobě: "Kdybych tak byla dobrá a oplácející. Bojím se, aby mě neopustil (vždycky jsem měla strach, že by mě mohl opustit, a stále ho mám; a někdy je bolest, kterou cítím, tak velká, že věřím, že bolest smrti by byla menší, a pokud On sám nepřijde, aby mě uklidnil, nemohu si dopřát klidu) - zatímco On se chce ke mně důvěrněji přiblížit. Zatímco jsem Ho takto v sobě cítila, vnitřním hlasem mi řekl: "Moji milovaná, minulé věci nebyly ničím jiným než přípravou. Nyní chci přistoupit ke skutečným, a abych tvé srdce disponoval k tomu, co od tebe chci - totiž k napodobování mého života -, chci, abys vstoupila do nesmírného moře mého utrpení. Až dobře pochopíš hořkost mých bolestí, lásku, s jakou jsem je snášel, kdo jsem já, který jsem tolik trpěl, a kdo jsi ty, nejubožejší tvor - ach, tvé srdce se neodváží odporovat ranám, kříži, který jsem připravil jen pro tvé dobro. Naopak, jen při pomýšlení na to, že Já, tvůj pán, jsem tolik vytrpěl, se ti tvé bolesti budou zdát ve srovnání s mými stinné. Utrpení pro tebe bude sladké a dosáhneš toho, že nebudeš moci být bez utrpení".

Moje přirozenost se chvěla při pouhém pomýšlení na utrpení; modlila jsem se, aby mi On sám dal sílu, protože bez Něho bych použila samotné Jeho dary k urážce dárce. A tak jsem se celá oddala rozjímání o utrpení, a to mé duši přineslo tolik dobrého, že věřím, že všechno dobro ke mně přišlo z tohoto zdroje. Umučení Ježíše Krista jsem viděla jako nesmírné moře světla, které mě celé zraňovalo svými nesčetnými paprsky - paprsky trpělivosti, pokory, poslušnosti a mnoha dalších ctností. Viděla jsem se celá obklopená tímto světlem a zůstala jsem zničená, když jsem se viděla tak odlišnou od Něho. Ty paprsky, které mě zaplavovaly, byly pro mě tolika výčitkami. Slyšela jsem je říkat: "Bůh je tak trpělivý - a ty? Bůh pokorný a podřízený i svým samotným nepřátelům - a ty? Bůh, který tolik trpí z lásky k tobě - a kde je tvé utrpení z lásky k Němu?" "Vždyť je to Bůh, který tolik trpí z lásky k tobě.

Někdy mi On sám vyprávěl o bolestech, které vytrpěl, a já byla tak dojatá, že jsem hořce plakala. Jednoho dne jsem při práci uvažovala o nejtrpčích bolestech, které můj dobrý Ježíš vytrpěl; cítila jsem, jak mi bolest tísní srdce, že jsem nemohla dýchat. Ze strachu jsem se chtěla rozptýlit tím, že jsem vyšla na balkon. Ale jak tak jdu a dívám se doprostřed ulice - co vidím? Vidím ulici plnou lidí a uprostřed ní svého milujícího Ježíše s křížem na ramenou. Někteří Ho táhnou na jednu stranu, jiní na druhou. Celý udýchaný, s tváří zkropenou krví, pozvedl ke mně oči a prosil o pomoc. Kdo může vypovědět, jaký smutek jsem cítila a jak na mou duši zapůsobil tak žalostný výjev. Okamžitě jsem vešla dovnitř, sama jsem nevěděla, kde jsem; cítila jsem, jak mi srdce puká bolestí. Vykřikla jsem a s pláčem jsem Mu řekla: "Můj Ježíši, kéž bych Ti mohla pomoci! Kdybych Tě tak mohla osvobodit od těch vlků, kteří jsou tak zuřiví! Ach, přála bych si alespoň vytrpět ty bolesti místo Tebe, abych ulevila svému zármutku. Ó, prosím, můj Dobrý, dej mi utrpení, neboť není spravedlivé, že Ty tolik trpíš, zatímco já, hříšná, zůstávám bez utrpení.

Od té doby si pamatuji, že ve mně vzplanula tak velká touha po utrpení, že dosud neutichla. Vzpomínám si také, že jsem ho po svatém přijímání vroucně prosila, aby mi dopřál utrpení, a někdy se mi zdálo, že aby mě uspokojil, vytáhl trny ze své koruny a probodl mi srdce. Jindy jsem cítila, jak bere mé srdce do dlaní a tiskne ho tak pevně, že jsem z té bolesti omdlávala. Když jsem si uvědomila, že by si lidé mohli něčeho všimnout a On byl

ochoten mi tyto bolesti způsobit, hned jsem Mu řekla: "Pane, co to děláš? Prosím Tě, abys mi dal utrpení, ale ať je to všem skryto." A tak jsem se vrátila k tomu, co jsem udělala. Až do jisté doby mě činil spokojenou, ale mé hříchy mě učinily nehodnou, abych trpěla skrytě, aniž by si toho někdo všiml.

Vzpomínám si, že mi mnohokrát po přijímání řekl: "Nebudeš se mi moci skutečně připodobnit jinak, než skrze utrpení. Až dosud jsem byl s tebou, teď tě chci nechat trochu samotnou, aniž bych se nechal pocíť. Hle, až dosud jsem tě vedl za ruku, ve všem jsem tě poučoval a opravoval, a ty jsi nedělala nic jiného, než že jsi Mě následovala. Nyní chci, abys to dělala sama. Buď však pozornější než dosud a myslí na to, že Můj pohled je upřen na tebe, i když se nenechávám slyšet, a že až se vrátím, abych se nechal slyšet, přijdu tě buď odměnit, pokud jsi Mi byla věrná, nebo potrestat, pokud jsi Mi byla nevděčná."

Byla jsem tak vyděšená z takového zastrašování, že jsem Mu řekla: "Pane, mé všechno a můj život, jak mohu přežít bez Tebe - kdo mi dá sílu? Jak je možné, že poté, co jsi mě přiměl všechno opustit, a to natolik, že mám pocit, jako by pro mě nikdo neexistoval - chceš mě nechat samotnou a opuštěnou. Cožpak jsi snad zapomněl, jak jsem na tom špatně a že bez Tebe nic nezmůžu? A protože tato námitka vzbudila vážnější pohled, dodal: "Důvodem je, že chci, abys dobře pochopila, kdo jsi. Vidíš, dělám to pro tvé dobro; nebud' smutná - chci připravit tvé srdce na přijetí milostí, které jsem pro tebe určil. Až dosud jsem ti pomáhal rozumně, nyní to budu dělat méně rozumně - přiměji tě, aby ses vlastníma rukama dotkla své nicoty; důkladně tě roztavím v hluboké pokoře, abych na tobě mohl postavit vysoké zdi. Místo abys tedy trpěla, měla by ses radovat a děkovat Mi, protože čím rychleji tě přiměji překonat rozbouřené moře, tím dříve dorazíš do bezpečného přístavu; čím těžším zkouškám tě podrobím, tím větší milosti ti dám. Odvahu tedy, odvahu, a já se brzy vrátím." Při těchto slovech mi zřejmě poželal a pak odešel.

Kdo může vypovědět, jakou bolest jsem cítila - jakou prázdnotu zanechal v mém nitru, jaké hořké slzy jsem prolévala? Ale smířila jsem se s Jeho svatou vůlí. Zdálo se mi, že z dálky líbám Jeho ruku, která mi požehnala, a říkám Mu: "Sbohem, ó svatý Snoubenče, sbohem." Rozloučili jsme se. Měla jsem pocit, že pro mě všechno skončilo, protože jsem měla jen Jeho, a protože On chyběl, nezbyla mi žádná jiná útěcha; spíše se všechno změnilo v nejtrpčí bolesti. Ba co víc, sami tvorové vyvolávali mou bolest takovým způsobem, že všechny věci, na které jsem se dívala, jako by mi říkaly: "Podívej, my jsme díla tvého Milovaného - a On, kde je?" - "Vždyť je to jen dílo tvého Milovaného. Kdybych se podíval na vodu, na oheň, na květiny, a dokonce i na kameny, okamžitě by mi myšlenka řekla: "Ach, to jsou díla tvého Milovaného. Ach! mají tu výhodu, že Ho vidí, a ty Ho nevidíš. Ó, prosím, díla mého Pána, dejte mi zprávu - řekněte mi, kde je? Řekl mi, že přijde brzy, ale kdo ví kdy."

Někdy jsem se dostávala do takové hořké opuštěnosti, že se mi tajil dech, byla jsem celá ledová a třásla jsem se po celém těle. Někdy si toho všimla i moje rodina; přičítali to tělesným potížím a chtěli mě dát na léčení a zavolat lékaře. Někdy na to naléhali tak moc, že se jim to podařilo, ale já jsem se snažila, jak jen jsem mohla, abych zůstala sama; takže si toho všimli jen několikrát. Ještě jsem si vzpomněla na všechny milosti, slova, opravy, výčitky a jasně jsem viděla, jak všechno dosavadní dílo, všechno - všechno, bylo dílem Jeho milosti a že ze mě nezbylo než pouhé nic a sklon ke zlému. Mohla jsem se vlastní rukou dotknout toho, jak bez Něho už necítím lásku tak citlivě, a těch světél tak jasných při meditaci, takových, že bych v nich zůstala dvě tři hodiny. Dělala jsem však, co jsem mohla, abych dělala to, co jsem dělávala, když jsem Ho v sobě cítila, protože jsem cítila, jak se mi tato slova opakují: "Budeš-li věrná, přijdu, abych tě odměnil, budeš-li nevděčná, abych tě potrestal".

Takto jsem trávila někdy dva dny, někdy čtyři, více či méně, jak se mu líbilo. Jedinou útěchou mi bylo přijímání ve svátosti. Ach, ano, jistě, tam jsem Ho našla - o tom jsem nemohla pochybovat; a vzpomínám si, že jen několikrát se nenechal vyslyšet, protože jsem se k Němu tolik modlila a prosila, naléhala, aby mě uspokojil. Nebyl však milující a laskavý, nýbrž přísný.

Poté, co jsem tyto dny strávila ve výše popsaném stavu, jsem cítila, jak se do mého nitra vrací, zvláště pokud jsem mu byla věrná. Mluvil ke mně zřetelněji, a protože jsem v předchozích dnech nebyla schopna vnímat jediné slovo, nebo v sobě něco cítit, poznala jsem, že to není moje fantazie, jak jsem si předtím mnohokrát říkala; natolik, že o tom, co bylo až sem řečeno, bych neřekla nic ani zpovědníkovi, ani žádné jiné živé duši. Ale dělala jsem, co jsem mohla, abych mu odpovídala, jinak by proti mně vedl takovou válku, že bych neměla klid. Ach, Pane! Byl jsi ke mně tak dobrý, a já, stále tak zlá.

Pokračovala jsem v tom, co jsem začala, cítil jsem Ho v sobě, objímala jsem Ho, tiskla jsem Ho k sobě a říkala Mu: "Milovaný Dobrotivý, podívej, jak těžké bylo naše odloučení. A On mi řekl: "To, čím jsi prošla, ještě nic není - připrav se na těžší zkoušky. Právě proto jsem přišel - abych tvé srdce disponoval a posílil. Teď mi povíš o všem, čím jsi prošla - o svých pochybnostech a obavách, o všech svých těžkostech, abych tě naučil, jak se máš chovat v době mé nepřítomnosti."

A tak jsem Mu vyprávěla o svých bolestech a říkala Mu: "Pane, vidíš, že bez Tebe jsem nebyla schopna udělat nic dobrého. Meditace - dělala jsem ji celou roztržitou, ošklivou; tak moc, že jsem neměla odvalu Ti ji obětovat při přijímání. Nedokázala jsem tam vydržet celé hodiny, jako dříve, když jsem Tě mohla cítit; byla jsem sama, neměla jsem s kým rozmlouvat, cítila jsem se úplně prázdná. Bolest z Tvé nepřítomnosti ve mně vyvolávala smrtelná muka; moje přirozenost si chtěla pospíšit, abych té bolesti unikla; tím spíš, že se mi zdálo, že nedělám nic jiného, než že ztrácím čas. A pak strach, že bys mě po svém návratu mohl potrestat, protože jsem nebyla věrná... Tak jsem nevěděla, co mám dělat. A pak ta bolest, protože Tě neustále urážím, a já jsem nebyla schopna konat ty skutky pokání, jak jsi mě to dříve učil, a ty návštěvy Nejsvětější svátosti za různá provinění, která jsi přijal... Řekni mi tedy, co jsem měla dělat?" A On, vlídně mě poučujíc, mi řekl:

1 - "Neměla jsi pravdu, když jsi byla tak rozrušená. Copak nevíš, že já jsem Duch pokoje a první věc, kterou ti doporučuji, je, abys nerušila pokoj srdce? Když se při modlitbě nemůžete vzpamatovat, nechci, abyste mysleli na to, či ono - na to, jak to je, nebo jak to není -, protože tím sami přivoláváte rozptýlení. Místo toho, když se ocitnete v takovém stavu, je třeba se nejprve pokořit, vyznat, že si ty bolesti zasloužíte, a odevzdat se do náruče kata jako pokorné jehňátko, které mu olizuje ruku, když ho zabíjí. Totéž platí pro tebe: zatímco se vidíš zbitá, sklíčená a osamělá, odevzdáš se do mých svatých dispozic, budeš mi děkovat z celého srdce, políbíš mou ruku, která tě bije, a uznáš, že nejsi hodna těchto bolestí. Pak Mi obětuješ tuto hořkost, úzkost a únavu a budeš mě prosit, abych je přijal jako oběť chvály, zadostiučinění za tvé hříchy a odčinění urážek, které mi působí. Pokud tak učiníte, vaše modlitba vystoupí před můj trůn jako nejvonnější kadidlo, rozvoní mé Srdce a vy na sebe přitáhnete nové milosti a nová charismata. Když vás uvidím pokorné a rezignované, celé ponořené do své nicoty, ďábel nebude mít sílu se k vám přiblížit. A tady je způsob, jak tam, kde jste si mysleli, že ztrácíte, dosáhnete velkých zisků."

2 - Pokud jde o přijímání, nechci, abyste se trápili, protože tam nemůžete zůstat; vězte, že je to stín bolestí, které jsem vytrpěl v Getsemanech. Co se stane, až vás učiním účastnými bičování, trní a hřebů? Myšlenka na větší bolesti tě přiměje snášet ty menší s větší odvahou. Až se tedy při svatém přijímání ocitneš sama a budeš se trápit, pomysli na to, že chci trochu tvé společnosti ve své agónii v zahradě. Proto se postav do Mé blízkosti a srovnej své bolesti s mými: vidíš, ty - sama a zbavená Mne, a Já také - sám, opuštěný svými nejvěrnějšími přáteli, kteří tam spí; opuštěný i mým Božským Otcem; a pak, uprostřed nejtrpčích bolestí, obklopený hady, zmijemi, vzteklými psy, což byly lidské hříchy, mezi nimiž i ty tvé měly svůj podíl, takový, že se zdálo, že Mne chtějí pozřít zaživa. Mé Srdce bylo uchváčeno takovým sevřením, že jsem se cítil, jako by bylo pod lisem; takovým, že jsem potil krev. Řekni Mi, kdy jsi dospěla k tomu, že jsi tolik trpěla? Proto, když se ocitneš beze Mne, ztrápená, prázdná od jakékoli útěchy, plná smutku, starostí, bolestí, přiblíž se ke Mně, osuš ze Mne tu Mou krev, obětuj Mi ty bolesti jako úlevu pro Má nejtrpčí muka. Tím najdeš způsob, jak se Mnou můžeš zůstat i po svatém přijímání. Ne že bys netrpěla, protože nejtrpčí bolest, kterou mohu dát duším, jež jsou Mi drahé, je zbavit je Mě, ale tím, že si budeš myslet, že svým utrpením Mi poskytuješ úlevu, budeš také spokojená.

3 - Pokud jde o návštěvy a skutky pokání, musíte vědět, že všechno, co jsem vykonal v průběhu třiatřiceti let, od svého narození až do smrti, pokračuje ve Svátosti oltářní. Proto chci, abys mě třiatřicetkrát denně navštěvovala, ctíla má léta a také se se mnou ve Svátosti spojovala s mými vlastními úmysly - to znamená s reparací, adorací... Budeš to dělat vždy: s první ranní myšlenkou poletíš před svatostánek, v němž jsem z lásky k tobě přítomen, a navštívíš mě; a také s poslední večerní myšlenkou, když v noci spíš, před jídlem a po jídle, na začátku každé své činnosti, při chůzi, při práci..."

Zatímco mi to říkal, byla jsem se celá zmatená, nevěděl jsem, zda to zvládnou, a řekla jsem mu: "Pane, prosím Tě, buď se mnou, dokud si nezvyknou to dělat, protože vím, že s Tebou mohu dělat všechno - ale co mohu

dělat bez Tebe? A On vlídně dodal: "Ano, ano, já tě uspokojím - kdy jsem tě zklamal? Chci tvou dobrou vůli - cokoli budeš chtít, dám ti." A tak také učinil.

Po nějaké době, tu s Ním, tu bez Něho, jsem se jednoho dne po svatém přijímání cítila s Ním těsněji spojena. Kladl mi různé otázky, jako například: jestli Ho miluji, jestli jsem ochotna udělat, co chce, dokonce i obětovat svůj život z lásky k Němu. Také mi řekl: "A ty mi řekni, co chceš; jsi-li připravena udělat to, co chci já, udělám i já to, co chceš ty." A tak jsem se zeptala: "Co chceš ty? Byla jsem se celá zmatená, nedokázala jsem pochopit tento Jeho způsob, fungování. Ale časem jsem pochopila, že tento způsob jednání je tehdy, když chce duši disponovat novými a těžkými kříži - umí ji těmito úskoky přitáhnout k sobě tak blízko, že se duše neodváží odporovat tomu, co chce. A tak jsem Mu řekla: "Ano, miluji Tě, ale řekni mi Ty sám - mohu najít něco krásnějšího, svatějšího, milovanějšího než Tebe? A proč se mě tedy ptáš, zda jsem připravena udělat, co chceš, když už je to tak dávno, co jsem Ti odevzdala svou vůli, a prosila jsem Tě, abys mě nešetřil ani roztrháním na kusy, dokud Ti mohu působit potěšením? Opouštím se v Tobě, ó svatý Snoubenče - operuj svobodně, dělej se mnou, co chceš, ale dej mi svou milost, neboť sama o sobě nejsem nic a nic nezmůžu.

A opakoval mi: "Jsi opravdu připravena na všechno, co chci?" Byla jsem se zmatenější, zničenější a řekla jsem: "Ano, jsem připravena" - ale téměř rozechvělá. A On, soucívce se mnou, mi dál říkal: "Neboj se, Já budu tvou silou - to ne ty budeš trpět, ale Já sám budu trpět a bojovat v tobě. Hle, chci očistit tvou duši od každé sebemenší skvrny, která by mohla bránit mé lásce v tobě; chci vyzkoušet tvou věrnost. Ale jak mohu zjistit, zda je to pravda, jinak než tím, že tě postavím doprostřed boje? Věz tedy, že tě chci postavit doprostřed démonů. Dám jim svobodu, aby tě trápili a pokoušeli, takže poté, co budeš bojovat proti ctnostem s opačnými neřestmi, můžeš se již ocitnout v držení právě těch ctností, o kterých si myslíš, že je ztrácíš. A pak se tvá duše, očištěná, zkráslená, obohacená, bude podobat králi, který se vrací jako vítěz z nejprudší války a který, ačkoli si myslel, že ztratí, co má, se vrací slavnější a naplněný nesmírným bohatstvím. Pak přijdu, vytvořím si v tobě svůj příbytek a budeme stále spolu. Je pravda, že tvůj stav bude bolestný; démoni ti už nedopřejí klidu ani ve dne, ani v noci - budou proti tobě stále vést nejzuřivější válku. Ty však vždy měj na zřeteli to, co z tebe chci učinit - totiž připodobnit tě Mně - a to, že k tomu nebudeš moci dospět jinak než prostřednictvím mnoha a velkých soužení. Tak budeš mít více odvahy snášet bolesti."

Kdo by řekl, jak mě takové oznámení vyděsilo? Cítil jsem, jak mi tuhne krev v žilách, jak se mi ježí vlasy, jak mám představy plné černých přízraků, které jako by mě chtěly pohltit zaživa. Zdálo se mi, že než mě Pán uvedl do tohoto bolestného stavu, dal svobodu všemu, co jsem měla vytrpět, a viděla jsem se tím vším obklopena. Obrátila jsem se tedy k Němu a řekla: "Pane, smiluj se nade mnou! Ó, prosím, nenechávej mě samotnou a opuštěnou. Vidím, že zuřivost démonů je taková, že nenechají ani prach na mně - jak jim budu moci odolat? Moje bída je ti dobře známa a také to, jak jsem špatná; proto mi dej novou milost, abych tě neurážela. Můj Pane, bolest, která nejvíce trápí mou duši, je vidět, že i Ty mě musíš opustit. Ach, komu mám ještě říci slovo? Kdo mě poučí? Kéž se však vždycky stane Tvá Vůle - žehnám Tvé Svaté Vůli.

A On vlídně pokračoval: "Netrap se tolik, věz, že nikdy nedovolím, aby tě pokoušeli nad tvé síly. Pokud to dopustím, je to pro tvé dobro. Nikdy nevkládám duše do bitev, aby zahynuly; nejprve změřím jejich síly, dám jim svou milost a pak je do nich vložím. A pokud některé duše padnou, je to proto, že nezůstávají spojeny se Mnou prostřednictvím modlitby; už necítí citlivost pro Mou lásku, jdou prosit o lásku tvory, zatímco Já sám mohu nasýtit lidské srdce. Nenechávají se vést jistou cestou poslušnosti a věří více svému vlastnímu úsudku než těm, kteří je vedou místo mě. Jaký je tedy div, když padnou? Proto vám doporučuji modlitbu. I kdybys měla trpět smrtelnými bolestmi, nikdy nesmíš zanedbávat to, co jsi zvyklá dělat; ba co víc, čím více se budeš vidět v propasti, tím více budeš vzývat pomoc toho, kdo tě může vysvobodit. Ještě více chci, aby jsi se slepě svěřila do rukou zpovědníka, aniž bys zkoumala, co ti říká. Budeš obklopena temnotou a budeš jako ten, kdo nemá oči a kdo potřebuje ruku, která by ho vedla. Očima pro tebe bude zpovědníkův hlas, který jako světlo od tebe temnotu odstraní; rukou bude poslušnost, která ti bude průvodcem a oporou, abys dosáhla bezpečného přístavu. Poslední věc, kterou ti doporučuji, je odvaha. Chci, abys do boje vstupovala s neohrožeností. Toho, čeho se armáda protivníka bojí nejvíce, je vidět odvahu, sílu a způsob, jakým člověk vyzývá k nejnebezpečnějším bojům, aniž by se čehokoli bál. Takoví jsou i démoni; ničeho se nebojí víc než odvážné duše, která celá přilnutá ke Mně,

se silným duchem, jde do jejich středu, ne aby byla zraněna, ale s pevným rozhodnutím je zranit a vyhladit. Démoni jsou vyděšení, vyděšení a nejraději by utekli, ale nemohou, protože jsou spoutáni Mou Vůlí, a jsou nuceni zůstat, ke svému většímu utrpení. Proto se jich nebojte, neboť bez mé Vůle vám nemohou nic udělat. A pak, až uvidím, že už nemůžete vzdorovat a chystáte se selhat, budete-li mi věrní, přijdu okamžitě, všechny zaženu na útěk a dám vám milost a sílu. Odvahu tedy, odvahu."

Kdo teď může říct, jaká změna se odehrála v mém nitru? Všechno pro mě bylo hrůza. Láska, kterou jsem v sobě dříve cítila, se nyní změnila v krutou nenávist. Jaká to bolest, když Ho nemohu milovat. Myšlenka, že toho Pána, který ke mně byl tak dobrý, jsem si nyní musela ošklivit a proklínat ho, jako by to byl ten nejkrutější nepřítel - mučila mou duši. Nemohla jsem se na Něj dívat, ani skrze Jeho obrazy, protože při pohledu na ně, při držení růženců v rukou, při jejich líbání jsem měla takové návaly nenávisti a takovou sílu, že dělat to a redukovat všechno na kusy bylo totéž. A někdy jsem kladla takový odpor, že se moje přirozenost třásla od hlavy až k patě. Bože, jaká to byla hořká bolest! Věřím, že kdyby v pekle nebyly žádné jiné bolesti, právě bolest z neschopnosti milovat Boha by tvořila to nejstrašnější peklo. Mnohokrát mi ďábel předkládal milosti, které mi Pán dal, tu jako výmysl mé fantazie, abych si udělala život svobodnější, pohodlnější, tu jako pravdivé, a vyčítal mi, že "To je ta láska, kterou k tobě měl? Je toto odměna - nechat tě v našich rukou? Patříš nám, patříš nám, všechno pro tebe skončilo, už není v co doufat." A tak jsem se na něho podívala. A já jsem cítila takové návaly rozhořčení proti Pánu a zoufalství, které se vlilo do mého nitra, že mnohokrát, když jsem se ocitla s nějakými obrazy v rukou, síla rozhořčení byla taková, že bych je roztrhala. Přitom jsem však plakala a líbala je - ale nevím, jak jsem k tomu byla nucena.

Kdo může říci, jak se trápí má duše? Démoni hodovali a smáli se - někteří hlučeli z jednoho místa, jiní z druhého; někteří křičeli a řvali, jiní mě ohlušovali křikem a říkali: "Podívej se, jak nám patříš - nezbyvá než tě vzít do pekla, s tělem i duší, a pak uvidíš, co s tebou uděláme." Někdy jsem cítila, jak mě tahají - tu z oblečení, tu ze židle, na které jsem klečela; hýbali s ní a křičeli tak, že jsem se nemohla modlit. A někdy byl strach takový, že v domnění, že se osvobodím, jsem si šla lehnout do postele (protože k těmto dnům docházelo většinou v noci); ale i tam mě pronásledovali a tahali za polštář a přikrývky. Kdo by teď řekl, jakou hrůzu, jaký strach jsem cítila? Sama jsem nevěděla, kde jsem, zda na zemi, nebo v pekle. Strach, že mě opravdu odvedou, byl takový, že jsem už nemohla zavřít oči, abych usnula. Připadala jsem si jako člověk, který má krutého nepřítele, jenž přísahal, že ho za každou cenu připraví o život; a věřila jsem, že se mi to stane, jakmile zavřu oči. Proto jsem měla pocit, jako by mi do nich někdo něco vložil, a to takovým způsobem, že jsem je musela mít doširoka otevřené, abych viděla, kdy mě chtějí odvést - kdo ví, zda seberu sílu vzepřít se tomu, co chtějí udělat. Cítila jsem, jak mi vstávají vlasy na hlavě, jeden po druhém, a po celé mé osobě se rozléval studený pot, který mi pronikal hluboko do kostí; cítila jsem, jak se mi nervy a kosti jedna po druhé vykloubily a kroutily se ze strachu.

Jindy jsem se cítila podněcována k takovým pokušením zoufalství a sebevraždy, že když jsem se někdy ocitla blízko studny nebo nože, měl jsem chuť se do ní vrhnout nebo vzít nůž a zabít se. Úsilí, které jsem musela vynaložit, abych utekla, bylo tak velké, že jsem cítila smrtelné bolesti; a když jsem utíkala, cítila jsem, jak mě pronásledují a naznačují mi, že je zbytečné, abych žila, když jsem spáchala tolik hříchů, a že mě Bůh opustil, protože jsem nebyla věrná. Ba co víc, cítila jsem, jako bych se dopustila mnoha hříchů, kterých se má duše nikdy na světě nedopustila; proto pro mě už nebylo žádné milosti, v níž bych mohla doufat. V hloubi duše jsem cítila opakovat: 'Jak můžeš žít jako nepřítel Boha? Víš, kdo je ten Bůh, kterého jsi urazila, proklela, nenáviděla? Ach, ten nesmírný Bůh, který tě všude obklopuje a kterého ses odvážíla urážet před jeho očima. Ach, kdo ti teď, když jsi ztratila Boha své duše, dá ještě někdy pokoj? Kdo tě osvobodí od tolika nepřátel? Bolest byla taková, že jsem se nezmohla na nic jiného než na pláč. Někdy jsem se začala modlit a cítila jsem, jak na mě přicházejí démoni, aby zvětšili má muka, a někteří mě bili, jiní bodali, další mi dusili hrdlo. Vzpomínám si, že jednou, když jsem se modlila, jsem cítila, jak mi vytahují nohy zpod země, jak se země otevírá a vycházejí z ní plameny; a já se do ní propadala. Úlek a bolest byly takové, že jsem zůstala napůl mrtvá; tak moc, že abych se z toho stavu vzpamatovala, přišel Ježíš Kristus a utěšil mě. Dal mi pochopit, že není pravda, že jsem svou vůli postavila tak, abych Ho urazila, a že z té nejtrpčí bolesti, kterou jsem cítila, jsem sama mohla poznat, že ďábel je lhář a že mu nemám věnovat pozornost; že prozatím musím mít trpělivost v snášení těchto trápení a že pak přijde pokoj. To

se čas od času stávalo, když jsem se opravdu dostala do krajnosti, a někdy proto, aby mě uvedl do ještě trpčích muk. Při úkonu té útěchy by se duše přesvědčila, protože před tím světlem je nemožné, aby se duše nedozvěděla pravdu; ale pak, když jsem byla v boji, jsem se ocitla ve stejném stavu jako předtím.

Také mě pokoušel, abych nepřijímala svaté přijímání, a přesvědčoval mě, že poté, co jsem spáchala tolik hříchů, je troufalost jít k němu, a že kdybych se toho odvážila, nepřišel by Ježíš Kristus, ale ďábel, a způsobil by mi taková muka, že bych zemřela. Poslušnost však zvítězila. Je pravda, že jsem někdy trpěla smrtelnými bolestmi, že jsem se po přijímání sotva vzpamatovala, ale když zpovědník rozhodně chtěl, abych ho přijala, nemohla jsem jinak. A tak si vzpomínám, že jsem Ho dost často nepřijala.

Vzpomínám si také, že někdy, když jsem se večer modlila, zhasínali lampu; někdy vydávali takový řev, že to nahánělo strach, jindy slabé hlasy, jako by umírali. Ale kdo může říci, co všechno by udělali? To je nemožné.

Takže tato těžká zkouška, ačkoli si to příliš nepamatuji, trvala tři roky, ale byly dny nebo týdny přestávek. Ne že by úplně ustaly, ale začaly se zmírňovat.

Vzpomínám si, že po jednom přijímání mě Pán naučil, co mám dělat, abych je zahnal na útěk - to znamená pohrdat jimi a vůbec se jimi nezabývat, považovat je za mravence. Cítila jsem, jak se do mě vlévá tolik síly, že už jsem necítila ten strach jako dřív. A tak jsem si počínala takto: když dělali křik a hluk, říkala jsem jim: 'To svědčí o tom, že nemáte co dělat a že kvůli trávení času děláte tolik hloupostí. Pokračujte v nich, dělejte je, protože až vás to přestane bavit, přestanete s tím.' A tak jsem se na ně podívala. Někdy přestali, jindy se rozčílili tak, že dělali ještě větší hluk. Cítila jsem, jak jsou blízko mě, jak se posilují a dělají si násilí, aby mě odvedli; cítila jsem strašný zápach a žár ohně. Je pravda, že jsem v nitru cítila jisté chvění, ale dodávala jsem si odvahy a říkala jim: Kdyby to byla pravda, udělali byste to od prvního dne, ale protože je to lež a vy nade mnou nemáte jinou moc než tu, která vám přichází shůry, pokračujte, zpívejte dál a pak, až se unavíte, budete kvákat. Kdyby pak vydávali nářky a výkřiky, řekla bych jim: "Co je to - nemohli jste dnes přidat na účty?", to znamená: 'Copak vám byly nějaké duše odebrány, že tak naříkáte? Chudáci, není vám dobře, ale i já vás chci trochu rozplakat.' A tak jsem se na ně podívala. A začala jsem se modlit za hříšníky nebo konat skutky pokání. Někdy jsem se smála, když začali dělat obvyklé věci; a říkala jsem jim: 'Jak se vás mohu bát, zbabělé druhy? Kdybyste byli vážné bytosti, nedělali byste tolik hloupostí. Copak se sami nestydíte? Neděláte si ze sebe legraci? Kdyby mě pak pokoušeli rouháním nebo nenávisť vůči Bohu, obětoval bych mu tu nejtrpčí bolest, to násilí, které jsem si udělala, když jsem viděla, že zatímco Pán si zaslouží všechnu lásku, všechnu chválu, já jsem nucena činit pravý opak - jako odškodnění za mnohé, kteří se mu svobodně rouhají a kteří si ani nevzpomenou, že existuje Bůh, kterého jsou povinni na oplátku milovat. Kdyby mě podněcovali k zoufalství, ve svém nitru bych řekla: 'Nezajímá mě ani peklo, ani ráj, záleží mi na tom, abych milovala svého Boha. Teď není čas myslet na nic jiného; je spíše čas milovat svého dobrého Boha, jak jen to jde. Ráj i peklo svěřuji do Jeho rukou - On, který je tak dobrý, mi dá to, co je pro mě nejlepší, a dá mi místo, kde Ho budu moci více oslavovat.'

Ježíš Kristus mě učil, že nejúčinnějším prostředkem, jak duši zbavit každé marné obavy, každé pochybnosti, každého strachu, je protestovat před nebem, zemí i samotnými démony, že nechce urážet Boha ani za cenu svého života a že nechce přistoupit na žádné ďáblové pokušení. A to hned, jakmile duše pocítí příchod pokušení, při aktu boje, pokud může, a jakmile se začne cítit svobodná; a také v průběhu dne. Tím duše nebude ztrácet čas přemýšlením o tom, zda souhlasila, nebo ne, protože už pouhá vzpomínka na slib jí dodá klid; a pokud se jí ďábel pokusí vyrušit, bude moci odpovědět, že kdyby měla v úmyslu urazit Boha, neprotestovala by proti tomu. Tímto způsobem zůstane prosta jakýchkoli obav.

Kdo může říci, jak se ďábel rozzuřil, protože když jsem takto jednala, všechny jeho triky se pro něj změnily ve zmatek, a kde si myslel, že získá, tam ztratil, a právě jeho pokušení a triky duše využila k tomu, aby vykonala skutky zadostiučinění a lásky ke svému Bohu.

Jiný způsob, jak mě naučil zahnat pokušení, byl tento: když mě sváděli k sebevraždě, měla jsem odpovědět: "Nemáš k tomu od Boha svolení, naopak, k tvé nelibosti chci žít, abych mohla více milovat svého Boha". Kdyby mě pak bili a bili, měl jsem se ponížít, pokleknout a děkovat svému Bohu, protože se to dělo jako pokání za mé hříchy; a nejen to, ale obětovat všechno jako skutky zadostiučinění za všechna provinění proti Bohu, která byla učiněna na světě.

A konečně, ošklivé pokušení, které trvalo jen krátce, spočívalo v tom, že jsem asi po roce a půl styku s tak ošklivými démony otěhotněla a porodila malého démona s rohy. Moje představivost se rozmnožila takovým způsobem, že jsem se viděla v hrozném zmatku tvář v tvář tomu, co by o mně lidé kvůli takové hrozné události říkali.

Nakonec, asi po roce a půl tohoto boje, krutosti démonů ustaly a začal úplně nový život, i když mě démoni nepřestali čas od času obtěžovat. Nebylo to však tak často, boj nebyl tak krutý a já jsem si zvykla jimi pohrdat.

Nový život začal na farmě zvané "Torre Disperata". Jednoho dne, když mě ďábel trápil víc než kdy jindy, až jsem měla pocit, že ztratím sílu a omdlím, jsem kolem večera, když jsem byla v tomto stavu, pocítila, že mám smrtelný záchvat, a ztratila jsem vědomí. V tomto stavu jsem viděla Ježíše Krista obklopeného mnoha nepřáteli - někteří Ho bili, někteří Ho fackovali, někteří Mu vrážejí do hlavy trny, někteří Mu lámou nohy, někteří ruce. Poté, co Ho téměř rozbili na kusy, vložili Ho do náruče Madony; a to se stalo nedaleko ode mne. Když Ho Nejsvětější Panna vzala do náruče, přiblížila se ke mně a s pláčem mi řekla: "Dcero, podívej se, jak lidé zacházejí s mým Synem, jak strašně Ho urážejí a nedají Mu oddechnout. Podívej se na Něj, jak trpí." Pokusila jsem se na Něj podívat a viděla jsem Ho celého od krve, samé rány a téměř rozsekaného, přivedeného do smrtelného stavu. Cítila jsem takové bolesti, že bych raději tisíckrát chtěla zemřít, než vidět svého Pána tolik trpět. Cítila jsem se zahanbena svým malým utrpením. Nejsvětější Panna dodala, ale stále plakala: "Pojď blíž, abys políbila rány mého Syna. On si tě vybírá za oběť, a pokud ho mnozí urazí, tím, že se obětuješ, abys trpěla tím, čím trpí On, mu ulevíš v tolika utrpeních. Nepřijmeš to?" Cítila jsem se tak zničená, viděla jsem se tak špatnou (a stále takovou jsem) a nehodnou, že jsem se neodvážila říct "ano". Moje přirozenost se chvěla; cítila jsem se tak slabá z minulých bolestí, že mi sotva zbyla nitka života. Pak, ani nevím jak, jsem z dálky viděla démony, jak křičí a řvou, a viděla jsem, že všechno, co jsem viděla trpět Pána, se chystají udělat i mně, pokud to přijmu. Cítila jsem v sobě takové bolesti, utrpení, tahání za nervy, že jsem myslela, že odejdu ze života.

Nakonec jsem se přiblížila a políbila Jeho rány. Zdálo se, že poté, co to udělám, se takto poraněné údy zahojí a Pán, který se předtím zdál být téměř mrtvý, začne ožívat k novému životu. Vnitřně se mi dostalo velkého světla o urážkách, které se dávají, a přitahuje mě, abych přijala, že jsem obětí, i kdybych měla trpět tisíce smrtí, protože Pán si zasloužil všechno a já jsem nemohla odporovat tomu, co chtěl. To se stalo, když jsme byli v němém mlčení. Ale ty pohledy, které jsme si vyměňovali, byly tolikerým pozváním, tolikerými hořícími šípy, které pronikaly skrz naskrz mým srdcem. Zvláště Nejsvětější Panna mě popoháněla k přijetí, ale kdo může říci, čím vším jsem prošla? Nakonec mi Pán při vlídném pohledu řekl: "Viděla jsi, jak moc mě urážejí a jak mnozí chodí po stezkách zla, a aniž si to uvědomují, padají do propasti. Přijď se obětovat před Boží spravedlnost jako oběť zadostiučinění za spáchaná provinění a za obrácení hříšníků, kteří se zavřenýma očima pijí z otráveného pramene hříchu. Otevírá se před tebou velké pole utrpení, ano - ale také milostí; už nikdy tě neopustím, přijdu do tvého nitra, abych trpěl všechno, co mi lidé činí, a učiním tě účastnou na svých bolestech. Pro pomoc a útěchu ti dávám svou Matku." A zdálo se, že jí mě předává - a ona mě přijala. I já jsem se Mu a Panně nabídla celá - připravená udělat, co chtěl. Tak to skončilo poprvé.

Když jsem se z toho stavu probírala, cítil jsem takové bolesti, takové zničení sebe sama, že jsem se viděla jako ubohý malý červ, který nedokáže nic jiného, než se plazit po zemi. I řekla jsem Pánu: "Pomoz - tvá všemohoucnost mě sráží k zemi; vidím, že pokud mě nepozvedneš, mé nic se rozpadne a rozplyne. Dej mi utrpení, ale prosím Tě, abys mi dal sílu, neboť cítím, že umírám. A tak začalo střídání návštěv Našeho Pána a mučení ze strany démonů. Čím více jsem rezignovala, tím více se zvyšoval jejich vztek.

Několik dní po výše uvedeném jsem měla pocit, že opět ztrácím vědomí (vzpomínám si, že na začátku jsem si pokaždé, když jsem takový stav pocítila, myslela, že odejdu ze života). Když jsem ztratila vědomí, náš Pán se znovu zjevil s trnovou korunou na hlavě, celý zkropený krví; obrátil se ke mně a řekl: "Dcero, podívej se, co mi lidé dělají. V této smutné době je jejich pýcha tak velká, že otrávilí všechny vzduch; a zápach, který se všude šíří, je takový, že dosáhl až před můj trůn v nebi. Chovají se tak, že si sami zavírají Nebe. Ti ubožáci nemají oči, aby poznali pravdu, protože jsou zahaleni hříchem pýchy, po němž následují další neřesti, které s sebou přinášejí. Ó, prosím, dej Mi úlevu od tolika hořkých křečí a odčinění tolika provinění vůči Mně." A při těchto slovech ze sebe sňal korunu, která nevypadala jako koruna, ale byla celá z jednoho kusu, takže ani malá část hlavy nezůstala

volná - celá byla probodena těmi trny. Když korunu sundával, přistoupil ke mně a zeptal se mě, zda ji přijímám. Cítila jsem se tak zničená; cítila jsem takovou bolest kvůli urážkám, které jsou dány, že jsem cítila, jak se mi rozpadá srdce. Řekla jsem Mu: "Pane, udělej se mnou, co chceš." A tak vzal korunu, vsadil mi ji do hlavy a zmizel.

Kdo by teď řekl, jaké křeče jsem cítila, když jsem se vrátila do sebe? Při každém pohybu hlavy jsem myslela, že vydechnu naposledy, tolik bolesti a píchání jsem cítila v hlavě, v očích, v uších, za krkem. Cítila jsem, jak mi ty ostny pronikají i do úst, a ta se mi sevřela tak, že jsem je nemohla otevřít, abych si vzala jídlo, takže jsem zůstávala někdy dva dny, někdy tři, aniž bych byla schopna něco přijmout. Když se nějak zmírnily, cítila jsem citelně ruku, která mi tlačila na hlavu a obnovovala bolesti; a někdy byly křeče takové, že jsem pro bolest ztrácela vědomí. Zpočátku se to stávalo v některých dnech, zatímco v jiných ne. Když se opakovaly, bylo to třikrát nebo čtyřikrát denně a trvaly někdy čtvrt hodiny, někdy půl hodiny, někdy hodinu, a pak jsem zůstávala volná, i když jsem se cítila velmi slabá a trpěla jsem. Zůstávala jsem v utrpení, více či méně, podle toho, jak moc mi byly tyto bolesti během tohoto stavu dřímoty sdělovány.

Vzpomínám si také, že když jsem někdy nemohla otevřít ústa, abych přijala potravu, jak jsem již řekla, kvůli utrpení v hlavě, a protože moje rodina věděla, že nechci být ve společnosti, když viděli, že nejím, přičítali to mému rozčilování, a přirozeně se zlobili, zlobili se a posmívali se mi. Moje povaha jim to chtěla zazlívát, protože jsem viděla, že to, co říkají, není pravda, ale Pán si tuto zášť nepřál - a tak se také stalo:

Jednou večer, když jsme seděli u stolu a já jsem byla ve stavu, kdy jsem nemohla otevřít pusy, se moje rodina začala rozčilovat. Byla jsem tak zasažena, že jsem začala plakat, a aby mě neviděli, vstala jsem a odešla jsem někam jinam, stále jsem plakala; a modlila jsem se k Ježíši Kristu a Nejsvětější Panně, aby mi dali pomoc a sílu, abych tuto zkoušku unesla. Ale jak jsem to dělala, cítila jsem, že začínám ztrácet vědomí. Ach, Bože, jakou bolest mi působilo pouhé pomyšlení, že mě má rodina uvidí, protože do té doby si toho nevšimla. V tu chvíli jsem si řekla: "Pane, nedovol, aby mě viděli." Strašně jsem se styděla za to, že mě vidí, sama si nedokážu vysvětlit proč, a snažila jsem se co nejvíce skrýt na těch místech, kde mě nemohli vidět. Když mě pak překvapili tak, že bych neměla čas se schovat nebo alespoň pokleknout - neboť ať už bych byla v jakékoliv poloze, zůstal bych v ní a oni by mohli říci, že se modlím - pak by mě odhalili. Když jsem ztratila vědomí, náš Pán se zjevil uprostřed mnoha nepřátel, kteří Mu uštěďřovali nejrůznější urážky; zejména Ho chytali a šlapali po něm, rouhali se Mu, tahali Ho za vlasy. Zdálo se mi, že můj dobrý Ježíš chce zpod těch zapáchajících podrážek uniknout, a stále se rozhlížel - kdo ví, třeba najde přátelskou ruku, která Ho osvobodí; ale nikoho nenašel. Když jsem to viděla, nedělala jsem nic jiného, než že jsem plakala nad bolestmi svého Pána. Chtěla jsem jít mezi ty nepřátele - kdo ví, třeba bych Ho mohla osvobodit; ale neodvážila jsem se. Řekla jsem Mu: "Pane, dovol mi sdílet Tvé bolesti. Ó, prosím, kéž bych Ti mohla ulevit a osvobodit Tě!". Když jsem to říkala, ti nepřátelé, jako by pochopili, vyrazili proti mně - ale tak rozzuřeně. A začali mě bít, tahat za vlasy, deptat. Měl jsem tolik strachu; trpěla jsem, to ano, ale uvnitř jsem byla spokojená, protože jsem viděla, že Pánovi bylo dopřáno trochu oddechu. Potom ti nepřátelé zmizeli a já jsem zůstala sama se svým Ježíšem. Snažila jsem se Ho litovat, ale neodvážila jsem se nic říct. A On, když přerušil mlčení, mi řekl: "Všechno, co jsi viděla, není nic ve srovnání s urážkami, které mi neustále působí. Jejich zaslepenost, jejich zaplavování se pozemskými věcmi je takové, že dospějí k tomu, že se stanou nejen mými krutými nepřáteli, ale i nepřáteli sebe samých; a protože jejich oči jsou upřeny na bláto, dospějí k tomu, že pohrdají Věčným. Kdo napraví tolik nevděku? Kdo bude mít soucit s tolika lidmi, kteří Mě stojí krev a kteří žijí téměř pohřbeni v zápachu pozemských věcí? Ó, prosím, pojdte se Mnou a modlete se a plačte spolu se Mnou za tolik slepých, kteří mají oči jen pro to, co dává země, a pak pohrdají a šlapou Mé milosti pod svými špinavými nohama, jako by to bylo bláto. Ó, prosím, povznes se nad všechno pozemské - oškliv si a pohrdej vším, co Mi nepatří. Nenech se už více ovlivnit urážkami, kterých se ti dostává od tvé rodiny, když jsi viděla, jak jsem tolik trpěl; spíše si vezmi k srdci jen Mou čest, urážky, které Mi neustále dávají, ztrátu tolika duší. Ó, prosím, nenechávej Mě samotného uprostřed tolika bolestí, které trýzní Mé Srdce. Vše, co nyní trpíš, je málo ve srovnání s bolestmi, které budeš trpět. Neříkal jsem ti snad vždycky, že to, co od tebe chci, je napodobení mého života? Podívejte se, jak moc se ode Mne lišíte. Proto seberte odvahu a nebojte se."

Poté jsem se vrátila do sebe a uvědomila jsem si, že jsem obklopena svou rodinou. Plakali a byli celí ustaraní; měli takovou starost, aby se ten stav neopakoval, a hlavně, abych nezemřela, že mě co nejrychleji

přivezli zpět do Corata, aby mě mohli pozorovat lékaři. Nevím proč, ale cítila jsem takovou bolest při pomýšlení, že mě mají navštívit lékaři, že jsem mnohokrát plakala a naříkala k Pánu a říkala Mu: "Kolikrát jsem Tě, ó Pane, prosila, abys mě nechal trpět skrytě. To bylo mé jediné a výhradní přání, a nyní jsem i o to připravena. Ó, prosím, řekni mi, jak to mám snášet? Ty jediný mi můžeš pomoci a zbavit mě mého trápení. Copak nevidíš, kolik toho říkají? Jeden myslí tak, druhý onak, jeden chce na mne aplikovat jeden lék, druhý jiný - všichni na mě visí očima, a to takovým způsobem, že mi už nedopřejí klidu. Ó, prosím, pomoz mi v tolika bolestech, neboť cítím, že mi život selhává.

A Pán vlídně dodal: "Netrap se kvůli tomu. To, co od tebe chci, je, aby ses mi svěřila do náruče, jako bys byla mrtvá. Dokud nebudeš mít otevřené oči, abys viděla, co dělám, a co dělají a říkají tvorové, nemohu na tebe svobodně působit. Nechceš Mi důvěřovat? Copak nevíš, jak moc tě miluji a že všechno, co dovolím, ať už prostřednictvím tvorů, démonů nebo přímo ode Mne, je opravdu pro tvé dobro a neslouží k ničemu jinému než k tomu, aby duši přivedlo do stavu, pro který jsem ji vyvolil? Proto chci, abys zůstala v Mé náruči se zavřenými očima, aniž by ses dívala na to či ono a zkoumala to či ono, zcela Mi důvěřovala a nechala Mě svobodně působit. Kdybys pak chtěla dělat opak, ztratila bys mnoho času a začala bys odporovat tomu, co s tebou chci dělat. Co se týče tvorů, používej hluboké mlčení, buď ke všem vlídná a poddajná, ať je tvůj život, tvé dýchání, tvé myšlenky a náklonnosti neustálými úkony zadostiučinění, abys ukojila Mou spravedlnost, a spolu s nimi Mi obětuj i nepřijemnosti od tvorů, kterých nebude málo."

Poté jsem se snažila co nejvíce se podřídit Boží vůli, i když mě mnohokrát stvoření tak omezovala, že jsem občas nedělala nic jiného, než plakala. Přišel také čas, aby mě navštívil lékař, a usoudil, že nejde o nic jiného než o nervový jev; předepsal mi tedy léky, rozptýlení, procházky, studené koupele. Mé rodině doporučil, aby mě dobře hlídala, když mě ten stav překvapí, "protože", řekl, "když s ní pohnete, můžete ji zlomit, ale ne napravit", protože když mě ten stav překvapí, zůstanu zkamenělá.

Tak vznikla válka na straně mé rodiny. Bránili mi chodit do kostela, už mi nedávali tu svobodu být sama, všude mě sledovali, a tak si toho všímali častěji. Mnohokrát jsem naříkala k Pánu a říkala Mu: "Můj dobrý Ježíši, jak se zvětšily mé bolesti - jsem zbavena i toho, co je mi nejdražší, a to jsou svátosti. Nikdy jsem si nemyslela, že dospěji až sem. Ale kdo ví, kde skončím! Ó, prosím, dej mi pomoc a sílu, neboť moje přirozenost mě opouští. Mnohokrát mi ráčil říci několik slov. Říkal mi: "Já jsem tvá pomoc, čeho se bojíš? Nepamatuješ si, že i já jsem trpěl od různých lidí - jedni o mně měli jeden názor, druzí jiný. Nejsvětější věci, které jsem dělal, hodnotili jako chybné, špatné, až mi říkali, že jsem posedlý; a to tak, že se na mě dívali nevrle. Chtěli si Mě ponechat ve svém středu, ale neradi, a spřádali mezi sebou plány, jak by Mě mohli co nejdříve připravit o život, protože Moje přítomnost se pro ně stala nesnesitelnou. Nechceš tedy, abych tě učinil podobným Mně tím, že tě nechám trpět od tvorů?" "Ne," odpověděla jsem.

A tak jsem několik let trpěla od stvoření, od démonů i přímo od Boha. Někdy jsem dosáhla takové hořkosti z tvorů a z jejich myšlení, že jsem se styděla, aby mě někdo viděl; natolik, že mou největší obětí bylo objevit se uprostřed lidí - červenání a zmatek byly takové, že jsem se cítila omráčená. Přišly další návštěvy jiných lékařů, ale na nic nepřišli. Někdy jsem prolévala hořké slzy a z celého srdce Mu říkala: "Pane, jak se mé utrpení stalo veřejným - nejen pro mou rodinu, ale i pro lidi zvenčí. Vidím se celá zahalená zmatkem; zdá se mi, že na mě všichni ukazují prstem, jako by tato utrpení byla těmi nejhoršími činy. Sama nejsem schopna říci, co se mi stalo. Ó, prosím! Ty sám mě můžeš osvobodit od takové publicity a nechat mě trpět skrytě. Prosím Tě, zapřísahám Tě - odpověz mi. Někdy také Pán ukázal, že mě nevyslyší, a mé bolesti se stupňovaly. Jindy se mnou zase soucítit a říkal mi: "Ubohá dcero, pojď ke mně, chci tě utěšit. Máš pravdu, že trpíš, ale nezapomínej, že i já - ach! o kolik víc jsem trpěl. Až do jisté chvíle zůstávaly mé bolesti skryté, ale když přišla Otcova Vůle, abych trpěl veřejně, ihned jsem vyšel vstříc zmatkům, opovržení, pohrdání, až jsem byl svlečen do naha uprostřed nejpočetnějšího lidu. Dovedeš si představit větší zmatek, než byl tento? Moje přirozenost tyto druhy utrpení velmi pociťovala, ale já jsem měl svůj pohled upřený na Otcovu vůli a obětoval jsem tyto bolesti jako zadostiučinění za mnohé, kteří se veřejně, s otevřenými očima, dopouštějí těch nejhorších činů a chlubí se jimi bez sebemenšího uzardění - a říkal jsem Mu: 'Otče, přijmi mé zmatky a opovržení jako zadostiučinění za mnohé, kteří mají tu drzost, že Tě tak svobodně urážejí, aniž by se nad tím byť jen trochu zarmoutili. Odpusť jim, dej jim

světlo, aby viděli ošklivost hříchu a obrátili se. Chci, abyste se i vy podíleli na těchto druzích utrpení. Copak nevíš, že nejkrásnější dárky, které mohu dát duším, jež miluji, jsou kříže a bolesti? Na cestě kříže jsi ještě malá holčička, proto se cítíš příliš slabá. Až jednou dospěješ a poznáš, jak cenné je utrpení, pak se budeš cítit silněji. Proto se o Mne opři - odpočivej, neboť tak získáš sílu."

Poté, co jsem v tomto stavu strávila nějaký čas - asi šest nebo sedm měsíců -, utrpení se ještě zvětšilo, až jsem byla nucena zůstat na lůžku. Často se tento stav ztráty vědomí násobil, a to až do té míry, že jsem téměř neměla volnou hodinu. Přivedla jsem se do stavu krajní slabosti; ústa jsem měl sevřená tak, že jsem je vůbec nemohla otevřít, a v těch několika volných chvílích, které jsem měla, jsem byla schopna vypít jen pár kapek nějakého nápoje, pokud se mi to vůbec podařilo. A pak jsem byla nucena ho vyzvracet, protože jsem neustále zvracela, což se mi vždycky stávalo. Když jsem v tomto nepřetržitém stavu zůstala asi osmnáct dní, zavolali zpovědníka, abych se mohla vyzpovídat. Když zpovědník přišel, našel mě v tomto stavu dřímoty. Když jsem se probudila, zeptal se mě, co mi je. Mlčela jsem o všem ostatním, a protože v té době pokračovaly potíže s démony a návštěvy Našeho Pána, řekla jsem mu jen: "Otče, to je ďábel". A on mi řekl: Neboj se, není to ďábel, a pokud je to on, osvobodím tě." A tak jsem mu odpověděla: "Nebojím se. A tak mi dal poslušnost, označil mě znamením kříže a pomohl mi uvolnit ruce, neboť jsem cítila, že celé mé tělo zkamenělo, jako by se stalo jedním kusem, podařilo se mu obnovit pohyb mých rukou a přiměl mě otevřít ústa, která byla předtím ke všemu nepohnutelná. Přičítala jsem to svatosti svého zpovědníka, který byl skutečně svatým knězem. Považovala jsem to téměř za zázrak; a to do té míry, že jsem si říkala: "Vidíš, byla jsem připravena zemřít" - protože jsem se opravdu cítila špatně, a kdyby tento stav trval, myslím, že bych odešla ze života. Vzpomínám si však, že jsem byla odevzdaná, a když jsem se viděla osvobozená, pocítila jsem jistou lítost, že jsem nezemřela.

Když pak zpovědník odešel a já byla volná, vrátila jsem se do stavu předtím. A tak se stalo, že jsem někdy strávila týden, někdy patnáct dní, a dokonce i měsíc, kdy mě ten stav každou chvíli během dne překvapil, a já se dokázala osvobodit sama. Když mě však objevili, velmi často, jak jsem již řekla, volala moje rodina zpovědníka; tím spíše, že viděli, že jsem se poprvé osvobodila, zatímco všichni věřili, že se z toho stavu už nikdy nedostanu. Ale pak jsem šla dolů do kostela a zase jsem se do toho stavu vrátila, a tak volali zpovědníka, a pak jsem byla osvobozena. Nikdy jsem si však nedokázal představit, že k mému vysvobození z takového stavu bude zapotřebí kněze, nebo že by mé potíže byly něčím mimořádným. Je pravda, že když jsem ztrácela vědomí, viděla jsem Ježíše Krista, ale to jsem přičítala dobrotě Našeho Pána a říkala jsem si: "Podívej, jak je Pán ke mě dobrý, že mi přichází dát sílu v tomto stavu utrpení; jak jinak bych to mohla vydržet - kdo by mi dal sílu?". Je také pravda, že když měl takový stav nastat, ráno během přijímání mi to říkal, a právě během tohoto stavu ke mně přicházela utrpení od Něho samotného. Ale ničeho z toho jsem si nevšímal; při pouhém pomyslení, že bych to někdy měla vyprávět zpovědníkovi, jsem se cítila být tou nejpyšnější duší, jaká na světě existuje, když se odvážím otevřít ústa a mluvit o těchto věcech... o tom, že jsem viděla Ježíše Krista. A cítila jsem takové zardění, že bylo nemožné tomu zpovědníkovi, tak dobrému a svatému, jako byl on, cokoli říci.

Bylo to tak pravdivé, že jsem si nemyslela, že by bylo třeba kněze, aby mě vysvobodil, a že se to děje díky svatosti mého zpovědníka, že když nastal čas, kdy odešel na venkov, dal mi Pán jednou ráno po svatém přijímání najevo, že mě tento stav překvapí, a vyzval mě, abych mu dělala společnost účastí na jeho bolestech - a já jsem mu hned řekla: "Pane, jak to mám udělat - zpovědník tu není, kdo mě vysvobodí? Možná mě chceš nechat zemřít hned?". A Pán mi právě řekl: "Tvá důvěra musí být jen ve Mne. Buď odevzdaná, protože odevzdanost činí duši zářivou a udržuje všechny ostatní vášně na svém místě takovým způsobem, že přitahován těmito paprsky světla vcházím do té duše a zcela ji v sobě proměňuji a činím ji živou ze svého života." A tak se stalo.

Smířila jsem se s Jeho svatou vůlí, obětovala jsem toto přijímání jako poslední v mém životě a naposledy jsem se ve svátosti rozloučila s Ježíšem. Ale ačkoli jsem rezignovala, cítila jsem svou přirozenost tak silně, že jsem celý den nedělala nic jiného, než plakala a prosila Pána, aby mi dal sílu. Popravdě řečeno, ta situace se pro mě ukázala být velmi trpkou, a aniž bych o tom přemýšlela nebo cokoli tušila, ocitla jsem se s novým a těžkým křížem, takovým, že věřím, že byl nejtěžší, jaký jsem kdy v životě měla. Dokud jsem byla v tomto stavu utrpení, nemyslela jsem na nic jiného než na smrt a na plnění Boží vůle. Co se týče mé rodiny, která také trpěla, když mě viděla v takovém stavu, snažili se zavolat nějaké kněze, ale ti z toho či onoho důvodu nechtěli přijít. Po deseti

dnech přišel zpovědník, který mě zpovídal, když jsem byla malá, a stalo se, že i on mě dokázal z toho stavu probrat. Tehdy jsem si uvědomila, do jaké sítě mě Pán omotal.

Odtud se proti mně rozpoutala válka kněží - někteří říkali, že je to přetvářka, jiní, že je třeba mě bít, další, že se chci udělat svatou, někteří dodávali, že jsem posedlá, a mnoho dalších věcí, že kdybych je chtěla všechny vyprávět, bylo by to příliš dlouhé. A tak s těmito myšlenkami v hlavě, když se vyskytlo utrpení a moje rodina zavolala některého z nich, měli tak podivné reakce, že moje ubohá rodina velmi trpěla, zvláště moje ubohá maminka - kolik slz za mě prolila. Ach, Pane, odměň ji - Ty sám. Ach, můj dobrý Pane, kolik jsem na této straně vytrpěla - Ty sám všechno víš.

Kdo by tedy řekl, jak trpká byla pro mě tato situace - že bylo zapotřebí kněze, aby mě z tohoto stavu utrpení vysvobodil. Kolikrát jsem se modlila a prolévala přitom ty nejhořčí slzy, aby mě vysvobodil! Kolikrát jsem Pánu kladla výslovný odpor, když chtěl, abych se obětovala a přijala bolesti. Říkala jsem Mu: "Pane, slib mi, že Ty sám mě osvobodíš, a pak všechno přijmu; jinak - ne, nechci to přijmout." Vždycky jsem si říkala: "Ne, ne, ne, ne, ne, ne, ne, ne, ne, ne, ne, ne, ne, ne, ne. A bránila jsem se první den, druhý, třetí... Ale kdo může odporovat Bohu? Říkal mi tolik věcí, že jsem se nakonec musela podřídit kříži.

Jindy jsem mu ze srdce a důvěrně říkala: "Pane, jak je možné, že jsi to udělal? Mezi Tebe a mě chceš nyní postavit třetího? A tento třetí se nechce dát k dispozici. Vidíš, mohli jsme být tak spokojení, my dva. Když jsi chtěl, abych trpěla, okamžitě bych to přijala, protože bych věděla, že Ty sám mě osvobodíš. Teď už není třeba další ruky. Prosím Tě, osvobod' mě, a oba budeme spokojenější.

Někdy dělal, že mě neslyší, a nic mi neřekl. Jindy zase říkal: "Já jsem ten, kdo dává tmu i světlo. Čas světla přijde. Je to můj obvyklý způsob, jak zjevovat svá díla prostřednictvím kněží."

Tak jsem strávila tři nebo čtyři roky těmito rozpory ze strany kněží. Mnohokrát mě vystavovali velmi těžkým zkouškám; když se jim to zalíbilo, došli až k tomu, že mě nechali v tomto stavu utrpení - to znamená zkamenělou, neschopnou sebemenšího pohybu, dokonce bez kapky vody - zůstat osmnáct dní, více či méně. Jen Pán ví, co jsem v tom stavu prožívala, a poté, co přišli, jsem neměla mít ani to štěstí, abych je slyšela, jak mi říkají: "Měj trpělivost, plň vůli Boží." Spíše mi vyčítali, že jsem rozmarná a neposlušná. Ach, Bože, jaká bolest - kolik slz jsem prolila. Kolikrát jsem si myslela, že jsem neposlušná, a říkala jsem si: "Jak je to možné - ta ctnost, která je Pánu nejmilejší, je mi tak vzdálená. Co dobrého může neposlušná duše kdy udělat, nebo v co může doufat?". Mnohokrát jsem našemu Pánu naříkala a občas jsem dospěla až k odporu; a když chtěl, abych přijala utrpení, bránila jsem se, jak jen jsem mohla. Když však Pán viděl, že se začnu vzpírat, ukázal, že si mě nebude všimnout a že mi už nic neřekne; a pak najednou přišel, aby mě překvapil. Co se týče toho, co říkal zpovědník, tak to bylo proto, že někdy nechtěl, abych do toho stavu upadla; ale to nebylo v mé moci. Přesto je pravda, že jsem byla neposlušná a že mi vždycky nic nešlo, ale také si vzpomínám, že nejtrýznivější bolestí pro mě bylo to, že jsem nemohla poslouchat.

Vzpomínám si, že v tomto období řádila cholera; jednoho dne jsem se modlila ke svému dobrému Ježíši, aby tuto pohromu zastavil. A On mi řekl: "Budu s tebou spokojen, pokud přijmeš, že budeš trpět, cokoli budu chtít."

Řekla jsem mu: "Pane, ne, to nemohu - Ty víš, jak přemýšlejí. Kdyby tato věc mohla projít jen mezi mnou a Tebou, byla bych naprosto připravena přijmout všechno. A On mi řekl: "Má dcero, kdybych myslel na to, co si lidé myslí a co se Mnou udělají, neprováděl bych Vykoupení lidstva. Měl jsem však oči upřené na jejich spásu a velká láska, která Mě šířila, Mě přiměla jednat takto: Když jsem viděl lidi, kteří o Mně smýšleli špatně a kteří Mi zavdávali příčinu k tomu, abych více trpěl, obětoval jsem právě ty bolesti, které Mi způsobili, za jejich spásu. Zapomněla jsi, že to, co od tebe chci, je napodobení Mého Života a že ti dám podíl na všem, co jsem vytrpěl? Copak nevíš, že nejkrásnějším činem, nejhrdinštějším a Mně nejmilejším, který Mi musíš obětovat, je obětovat se právě za ty, kteří jsou proti tobě?" "Ne," odpověděla jsem.

Zůstala jsem němá, nevěděla jsem, co odpovědět. Přijala jsem vše, co Pán chtěl, a tak mě večer překvapil tento stav utrpení a zůstala jsem v něm tři dny po sobě. Když jsem se pak vzpomatovala, už jsem o choleře nic neslyšela.

Poté mě čekalo další umrtvení, a to, že jsem musela změnit zpovědníka, protože byl řeholník a byl povolán zpět do kláštera. Byla jsem s ním spokojená a většina těch výše zmíněných věcí se odehrála, když byl na venkově, zejména v posledním roce, kdy byl mým zpovědníkem; kvůli choleře, která se šířila ve městě, zde strávil jen šest měsíců. Můj zpovědník mi nedával mnoho výčitek; nechával mě v tom stavu utrpení jeden den a pak přicházel. Neuplynul tedy ani měsíc, co se stáhl na venkov, a vyšlo najevo, že odchází. Bylo to pro mne bolestné - ne proto, že bych k němu byla připoutána, ale proto, že jsem ho potřebovala. Šla jsem tedy za Pánem a řekla mu o své bolesti a on mi řekl: "Nechci, aby ses kvůli tomu trápila. Já jsem Pánem srdcí a mohu je obracet a zase obracet, jak se mi zlíbí. Pokud ti udělal něco dobrého, nebyl ničím jiným než nádobou, která ode Mne přijímala a tobě dávala. Stejně tak učiním i s ostatními; čeho se tedy bojíš? Má drahá, dokud budeš otáčet svůj zrak tu doprava, tu doleva a necháš ho upřít tu na něco, tu na něco jiného, a nebudeš mít svůj zrak upřený na Mne, nebudeš moci rychle kráčet po nebeské cestě. Naopak, budeš stále kulhat a nebudeš schopna následovat vliv milosti. Proto chci, abys na všechny věci, které tě obklopují, pohlížela se svatou lhostejností a zůstala celá upřená jen na Mne."

Po těchto slovech získalo mé srdce tolik síly, že jsem tak velkou ztrátou člověka, který pro mou duši udělal tolik dobrého, trpěla jen málo nebo vůbec ne.

Tak se stalo, že jsem změnila zpovědníka a vrátila jsem se ke zpovědníkovi, který mě zpovídal, když jsem byla malá. Kéž je však vždy požehnán Pán, který právě ty cesty, které se nám zdají být protichůdné, skoro jako by měly přinést škodu naší duši, používá k našemu většímu dobru a ke své slávě. Tak se stalo, že jsem začala otevírat svou duši, protože do té doby jsem nikomu nic neřekla. Ať jsem se snažila sebevíc, nedokázala jsem to; ba co víc, viděla jsem, že jsem ještě bezmocnější vyprávět o věcech svého nitra. Červenání, které jsem pociťovala při pouhém pomyslení, že bych měla tyto věci vyprávět, bylo takové, že jsem cítila, že by pro mě bylo snazší vyprávět ty nejošklivější hříchy. Odkud se to vzalo - nevím. Od zpovědníka - to si nemyslím, protože byl tak hodný, důvěřivý, milý, trpělivý v naslouchání. Dával si na duši co nejpřesnější pozor, na všechno dohlížel, abych šla rovně. Ode mne - také si to nemyslím, protože jsem cítila blok nad svou duší a měla jsem veškerou vůli se osvobodit a slyšet alespoň to, co si o tom myslí zpovědník; ale cítila jsem, že je to pro mne nemožné. Podle mého názoru tam byl zásah Pána.

Když jsem se tedy ocitla u nového zpovědníka, začala jsem postupně otevírat své nitro. Mnohokrát mi Pán přikázal, abych zpovědníkovi vyjevila, co mi řekl, a když jsem to nechtěla udělat, Pán mi vynadal, tvrdě mi vynadal a někdy dospěl až k tomu, že mi řekl, že pokud to neudělám, už nepříjde - což je pro mě ta nejtrpčí bolest, taková, že všechny ostatní bolesti se ve srovnání s ní zdají být jen stébly slámy. Proto byl strach, že On opravdu nepříjde, tak velký, že jsem dělala, co jsem mohla, abych projevila své nitro. Je pravda, že mě to mnohokrát stálo velmi mnoho, ale strach ze ztráty mého drahého Ježíše by mě přiměl vše překonat. Zpovědník na mě také naléhal, abych řekla, odkud se takový stav bere, co se se mnou děje, když jsem v té dřímotě, co je jeho příčinou. Teď mi přikazoval, abych to projevila, teď mě nutil skrze předpisy poslušnosti a teď přede mě stavěl strach, že bych mohla žít v iluzi a klamu, žít sama v sobě, zatímco kdybych to projevila knězi, mohla bych si být jistější a klidnější, protože Pán nikdy nedovolí, aby se kněz mýlil, když je duše poslušná. A tak na mě Ježíš Kristus z jedné strany tlačil, z druhé strany zpovědník. Někdy se mi zdálo, že se spojují, ti dva - zpovědník a Ježíš Kristus. A tak se mi podařilo projeviti svou duši. Minulý zpovědník to neudělal - nepoložil mi žádnou otázku, nesnažil se poznat, co se se mnou v tom stavu dřímoty děje, a tak jsem sama nevěděla, jak z toho ven a jak o těch věcech mluvit. Záleželo mu na tom, abych byla rezignovaná, přizpůsobená Boží vůli, abych nesla kříž, který mi Pán dal; a to do té míry, že když mě někdy viděl trochu znepokojenou, trpěl velkým zármutkem.

Tak se stalo, že jsem s tímto zpovědníkem strávila ještě asi rok ve stejném stavu, jaký jsem popsala výše. A protože zpovědník věděl, odkud tento stav utrpení pochází, řekl mi, že když Ježíš Kristus chce, abych měla utrpení, mám jít za ním, abych ho požádal o poslušnost. Vzpomínám si, že jednoho rána po svatém přijímání mi Pán řekl: "Dcero, nepravostí, které se páchají, je tolik, že váha mé spravedlnosti se brzy přelije. Věz, že na lidi vylijí těžké bíče, zvláště pak nejkrutější válku, v níž provedu porážku lidského těla. Ach! ano." Pokračoval a téměř se rozplakal: "Dal jsem lidem těla, aby byla jako mnohé svatyně, kam bych se v nich chodil kochat, ale oni je proměnili ve stoky hniloby, které vyzařují takový zápach, že Mě nutí držet se od nich daleko. Hle, jakou odměnu

dostávám za tolik lásky a za tolik bolesti, kterou jsem pro ně vytrpěl. S kým se kdy zacházelo jako se Mnou? Ach! S nikým. Ale co je toho příčinou? Je to nadměrná láska, kterou k nim chovám. Proto je budu zkoušet tresty."

Cítila jsem, jak se mi srdce rozpolcuje bolestí; zdálo se mi, že urážek, které Mu činí, je tolik, že aby unikl, chce se ve Mně skrýt, téměř najít útočiště. Cítila jsem také takovou bolest, protože lidé měli být potrestáni, že se zdálo, že já sama mám trpět - ne oni. Ba co víc, zdálo se mi, že kdybych mohla, bylo by pro mě snesitelnější, kdybych všechny ty tresty vytrpěla sama, než abych viděla trpět jiné.

Snažila jsem se s Ním soucítit, jak jen to šlo, a z celého srdce jsem Mu říkala: "Ó, svatý choti, zadrž biče, které připravila tvá spravedlnost. Je-li množství lidských nepravostí veliké, je tu nesmírné moře Tvé Krve, v němž je můžeš pohřbít. Tak bude tvá spravedlnost uspokojena. Nemáš-li kam jít, aby ses potěšil, přijď do mě - dávám Ti celé své srdce, abys s v něm mohl nějak spočinout a potěšit se. Je pravda, že i já jsem snůška neřestí, ale Ty mě můžeš očistit a udělat ze mě to, co chceš. Ale, ó, prosím, utiš se. Je-li nutná oběť mého života - ó, jak ráda bych ji pro Tebe přinesla, jen když uvidím ušetřené Tvé vlastní obrazy. A Pán mě přerušil a pokračoval: "Tady je přesně to, co jsem chtěl - když se nabídneš k utrpení, už ne každou chvíli jako dosud, ale nepřetržitě, každý den, po určitou danou dobu, ušetřím lidi. Podívej se, jak to udělám: Až má spravedlnost uvidí, že je plná nepravostí, až je nebude moci zadržet, a bude nucena poslat blesky bičů, aby potrestala tvory, když tě najde uprostřed, místo aby je udeřila, udeří tebe. Jedině tak tě budu moci uspokojit tím, že ušetřím lidi - ne jinak."

Zůstala jsem celá zmatená, nevěděla jsem, co říct. Moje přirozenost by udělala své, byla vyděšená a třásla se, ale viděla jsem, že můj dobrý Ježíš čeká na odpověď - ať už ji přijmu, nebo ne. A tak, když jsem viděla, že jsem téměř donucena promluvit, řekla jsem Mu: "Ach, můj nejbožštější Snoubenče, na jednu stranu bych byla ochotna přijmout, ale jak to bude se zpovědníkem: když nechce přijít jednou za čas, jak je možné, že bude přicházet každý den? Osvobod mě od tohoto kříže - aby byl zpovědník potřebný k tomu, aby mě osvobodil - a pak se mezi mnou a Tebou všechno zařídí. Pak mi Pán řekl: "Jdi ke zpovědníkovi a požádej ho o poslušnost. Bude-li chtít, řekneš mu všechno, co jsem ti řekl, a budeš se řídit vším, co ti řekne. Hle, nejen pro dobro tvorů budu chtít tato neustálá utrpení, ale také pro tvé dobro. V tomto stavu utrpení důkladně očistím tvou duši takovým způsobem, abych tě disponoval k uzavření mystického manželství se Mnou; a poté provedu poslední proměnu, a to takovým způsobem, že se oba staneme jako dvě svíce položené na ohni - jedna se promění v druhou a vytvoří jeden celek. Tímto způsobem se v tobě proměním a ty zůstaneš ukřižována se Mnou. Ach, nebyla bys šťastná, kdybys mohla říci: 'Ženich je ukřižován, ale nevěsta je také ukřižována? Ach! ano, není nic, co by mě od Něho odlišovalo.'" "Ano, je to tak."

Když jsem tedy mohla mluvit se zpovědníkem, řekla jsem mu všechno, co mi Pán řekl; a protože mi Pán řekl tato slova "*po určitou danou dobu*", aniž by mi sdělil přesnou dobu, po kterou budu nepřetržitě trpět, považovala jsem to za asi čtyřicet dní, více či méně... a nyní je to už asi dvanáct let, co v tom pokračuji. Kéž je však Bůh vždy požehnaný, kéž jsou jeho nevyzpytatelné soudy vždy uctívány. Věřím, že kdyby mi požehnaný Pán dal jasně najevo, jak dlouho mám být na lůžku, moje povaha by se velmi vyděsila a sotva by se tomu podvolila. I když si vzpomínám, že jsem byla vždycky odevzdaná, tehdy jsem neznala drahocennost kříže, jak mi ji Pán dal poznat v průběhu těchto dvanácti let; ani zpovědník by se nepřizpůsobil, aby mi dal poslušnost. Řekla jsem tedy zpovědníkovi, že Pán chce, aby mi dal poslušnost, abych zůstala v nepřetržitém utrpení asi čtyřicet dní, a vše ostatní jsem mu řekla. K mému překvapení - protože jsem si myslela, že je to nemožné - mi zpovědník řekl, že pokud je to opravdu Boží vůle, tak mi poslušnost dá, protože ve skutečnosti nejde o to, že by nemohl přijít, ale spíše o... trochu lidské úcty. Moje duše se velmi radovala, neboť budu moci Pána uspokojit, a proto budu mít ušetřené tvory, ale moje přirozenost byla velmi zasažena přijetím této poslušnosti; tak moc, že jsem byla několik dní velmi smutná. Také moje duše byla velmi zasažena, když jsem pomyslela na to, že bych měla zůstat tak dlouho bez možnosti přijmout Ježíše ve svátosti, mou jedinou a výlučnou útěchu. Někdy jsem v sobě cítila válku tak velmi prudkou, že jsem sama nevěděla, co se se mnou stalo. I ďábel by přidal mnoho věcí, ale můj dobrý Ježíš všemu nasadil lék; a takto to udělal.

Na příkaz současného zpovědníka přecházím k jinému tématu. Budu poslouchat, když budu projevovat různé způsoby, kterými ke mně Pán promlouval:

Zdá se mi, že způsoby, kterými ke mně Pán mluvil, jsou čtyři; ale tyto čtyři způsoby Ježíšova mluvení se velmi liší od vnunutí.

1 - První způsob je, když duše vyjde ze sebe. Nejprve však chci toto vycházení ze sebe sama trochu lépe vysvětlit. Děje se to dvěma způsoby: první je okamžitý, téměř bleskový; a je tak náhlý, že se mi zdálo, že se tělo trochu zvedne z lůžka, aby duši následovalo, ale pak tam zůstane. A zdálo se mi, že tělo zůstane jako mrtvé, zatímco duše bude následovat Ježíše a procházet celým vesmírem - zemí, vzduchem, moři, horami, očištěm a nebem, kde mi mnohokrát ukázal místo, kde budu po smrti. Druhá cesta, kterou duše odchází, je tedy klidnější. Zdá se, že tělo necitelně dřímá a zůstává jakoby zkamenělé v přítomnosti Ježíše Krista; duše však zůstává s tělem a tělo už necítí nic z vnějších věcí - i kdyby se celý vesmír obrátil vzhůru nohama; i kdyby mě spálili a rozmělnili.

Těchto dvou způsobů, tak rozdílných, jak vyjít ze sebe, jsem si citlivě všimla, protože při prvním způsobu, kdy jsem musela poslouchat zpovědníka, když mě přišel probudit, jsem ho viděla z místa, kam mě Ježíš vedl - tedy z konce země, ze vzduchu, z hor, z moře, z očiště, nebo dokonce ze samotného nebe. Ba co víc, zdálo by se mi, že bych neměla čas nechat zpovědníka, aby našel mou duši v těle, a proto bych nemohla poslechnout. Zdálo se mi, že tak daleko, jak jsem se svou duší - říkám, že se mi to zdálo -, že budu mít shon a budu celá úzkostlivá a ustaraná, že se tam zpovědníkovi nestihnu nechat včas najít, a proto nebudu moci poslechnout. Přiznávám se však, že jsem tam vždycky byla včas, a zdálo se mi, že moje duše vstoupí do mého těla dřív, než mi zpovědník začne dávat poslušnost, abych se probudila.

Ba co víc, řeknu vám pravdu, mnohokrát jsem z dálky viděla, že zpovědník přichází, ale abych Ježíše neopustila, zdálo se mi, že nebudu myslet na to, že zpovědník přichází. Ale pak mě sám Ježíš popoháněl, abych se vrátila s duší do svého těla, abych mohla zpovědníka poslechnout. A pak bych cítila velkou nechuť Ježíše opustit, ale poslušnost by zvítězila; a při odchodu by mě sám Ježíš buď políbil, nebo objal, nebo by udělal něco jiného, aby se se mnou rozloučil. A já, když jsem opouštěla svého drahého Ježíše, jsem mu říkala: "Jdu ke zpovědníkovi, ale Ty, můj dobrý Ježíši, přijď brzy zpátky, hned jak zpovědník odejde." Vždycky jsem si myslela, že se mu to líbí.

To jsou tedy dva způsoby, kterými duše jako by vycházela z těla, a těmito dvěma způsoby, kterými duše vychází, ke mně promlouvá Bůh. Tento způsob promlouvání On sám nazývá intelektuálním promlouváním. Pokusím se to vysvětlit: poté, co duše vyšla z těla a ocitla se před Ježíšem, nepotřebuje slova, aby pochopila, co jí chce Pán říci; duše nepotřebuje ani mluvit, aby se nechala pochopit; ale prostřednictvím intelektu - ach! jak dobře si rozumíme, když jsme spolu. Ze světla, které přichází od Ježíše do mého intelektu, cítím, jak se do mě vtiskává vše, co mi můj Ježíš chce dát pochopit. Tato cesta je velmi vysoká a vznešená; natolik, že se přirozenost jen stěží přizpůsobí, aby ji vysvětlila slovy - sotva dokáže podat několik myšlenek. Tento Ježíšův způsob, jak se nechat pochopit, je nesmírně rychlý - v jediném okamžiku se člověk dozví mnoho vznešených věcí, více než při čtení celých knih. Ó, jak geniálním učitelem Ježíš je - v jediném prostém okamžiku naučí tolik věcí, zatímco někomu jinému by to trvalo celá léta, pokud by to vůbec dokázal, protože pozemský učitel nemá sílu přitáhnout vůli svého žáka nebo mu vštípit věci do mysli bez námahy a dřiny. Ne však u Ježíše: Jeho sladkost, líbeznost Jeho gest, jemnost Jeho řeči jsou tak velké - a pak je tak krásný, že jakmile Ho duše spatří, cítí se tak přitahována, že někdy je rychlost, s jakou běží za Ježíšem, tak velká, že se téměř bez uvědomění ocitá v proměně v milovaného, a to takovým způsobem, že duše již není schopna rozlišit své pozemské bytí, natolik je ztotožněna s Božskou bytostí. Kdo může říci, co duše v tomto stavu cítí? Bylo by třeba samotného Ježíše nebo duše dokonale oddělené od těla, protože tím, že se duše znovu ocitá obklopena zdí tohoto těla a ztrácí ono světlo, které ji předtím udržovalo ponořenou, ztrácí velmi mnoho a zůstává zastřená. Pokud se tedy snaží něco říci, může to udělat jen zhruba.

Pro představu řeknu, že si představuji člověka, který se narodil slepý, nikdy neměl to štěstí vidět, co je obsaženo v celém vesmíru, a který měl to štěstí, že na několik minut otevřel oči světlu a mohl vidět všechno, co je obsaženo ve světě - slunce, nebe, moře, mnoho měst, mnoho strojů, rozmanité květiny a mnoho dalších věcí, které jsou na světě; a který se po těch několika minutách světla vrátil k dřívější slepotě. Mohl by nyní zřetelně popsat vše, co viděl? Mohl by podat hrubý nástin a zmateně říci několik věcí. Nyní se děje něco podobného, když se duše ocitne oddělená a pak se vrátí do těla. Nevím, zda neříkám nesmysly, ale tak jako by onen ubohý slepec

zůstal jen se smutkem ze ztraceného zraku, tak je tomu i u duše: žije sténajíc a téměř v násilném stavu, protože duše se cítí vždy násilně přitahována k nejvyššímu Dobru. Přitažlivost k sobě samému, kterou Ježíš v duši zanechává, je tak velká, že by duše ráda zůstala stále přitahována ve svém Bohu. To však není možné, a proto žije, jako by žila v očištění. Dodávám, že duše v tomto stavu nemá nic vlastního - vše je provozováno Pánem.

2 - Nyní se pokusím vysvětlit druhý způsob, který má Ježíš v řeči: duše, která se ocitá mimo sebe, vidí osobu Ježíše Krista, například jako dítě nebo ukřižovaného nebo v jakékoliv jiné poloze; a duše vidí Pána, jak vyslovuje slova ze svých úst, a duše odpovídá ze svých úst. Někdy se stává, že duše začne s Ježíšem rozmlouvat, podobně jako dva důvěrní manželé. Pánova řeč je velmi střídmatá - jen čtyři nebo pět slov, někdy dokonce jen jedno slovo; velmi zřídka se trochu protáhne. Ale právě v těch několika málo slovech - ach! kolik světla vnáší do duše. Na první pohled se mi zdá, že vidím malý potůček, ale když se podívám pozorněji, místo potůčku je vidět nesmírné moře. Takové je jedno Ježíšovo slovo. Nesmírnost světla, které zanechává v duši, je taková, že když ji důkladně přežvýká, objeví tolik věcí, vznešených a prospěšných pro svou duši, že zůstane v úžasu.

Věřím, že kdyby se všichni učenci spojili, zůstali by všichni zmatení a němí při jediném Ježíšově slově. Nyní je tento způsob vhodnější pro lidskou přirozenost a lze jej snadno projevit, protože duše si při vstupu do sebe přináší to, co slyšela z úst našeho Pána, a předává to tělu. Není to tak snadné, když se to děje prostřednictvím intelektu.

Myslím si, že Ježíš mluví tímto způsobem, aby se přizpůsobil lidské přirozenosti. Není to tak, že by potřeboval slovo k tomu, aby se nechal pochopit, ale tímto způsobem duše snáze chápe a může to zpovědníkovi projevit. Souhrnně řečeno, Ježíš jedná jako nejznalejší, nejmoudřejší a nejinteligentnější učitel, který ovládá všechny vědy na nejvyšší úrovni a nikdo se mu nemůže rovnat. Protože se však nachází uprostřed učedníků, kteří se ještě nenačili první slabiky abecedy, ponechává si všechny ostatní nauky v sobě a učí učedníky *a,b,c*. *Vždyť* se jedná o to, aby se učedníci naučili, co je to *a,b,c*. A tak je Ježíš naučí, co je to *a,b,c*.

Jak dobrý je Ježíš. Přizpůsobuje se učencům a mluví k nim velmi vznešeně, tak, že aby mu porozuměli, musí dobře studovat, co jim říká. A nevzdělaným se přizpůsobuje a předstírá, že je, on sám, tak trochu nevzdělaný; a mluví níže, takovým způsobem, že nikdo nesmí zůstat s prázdným žaludkem z lekce tohoto božského Učitele.

3 - Třetí způsob, jakým ke mně Ježíš promlouvá, je ten, že když mluví, sděluje duši její podstatu. Zdá se mi, že stejně jako když Pán stvořil svět, na jedno slovo vznikly věci, tak stejně, protože jeho slovo je stvořitelské, v samotném aktu, kdy slovo vyslovuje, vytváří v duši právě to, co říká. Jako například Ježíš říká duši: "Podívej se, jak jsou věci krásné, ale ať tvé oko přejíždí po zemi i po nebi, nikdy nenajdeš krásu podobnou mně". Při těchto Ježíšových slovech duše cítí, jak do ní vstupuje cosi božského; duše tak zůstává velmi přitahována k této kráse a zároveň ztrácí přitažlivost pro všechny ostatní věci. Jakkoli jsou krásné a vzácné, na její duši nepůsobí. To, co v ní zůstává pevně zakotveno a téměř se do ní přetransformovalo, je Ježíšova krása: o této kráse přemýšlí, touto krásou se cítí být obdařena a zůstává tak okouzlena, že kdyby Pán neudělal další zázrak, její srdce by puklo a duše by z čisté lásky k této Ježíšově kráse vydechla naposledy, aby odletěla do nebe a kochala se touto Ježíšovou krásou. Sama nevím, zda nemluví nesmysly.

Abych se lépe vyjádřila k této podstatné řeči o Ježíši, řeknu ještě něco. Ježíš říká: "Podívej, jak jsem čistý - i v tobě chci najít čistotu ve všem." A tak je to i s tebou. Při těchto slovech duše cítí, jak do ní vstupuje božská čistota. Tato čistota se přenáší do ní samé a ona dospívá k životu, jako by už neměla tělo - a tak je to i s ostatními ctnostmi. Ó, jak žádoucí je tato Ježíšova řeč. Pokud jde o mne samotnou, dala bych všechno, co je na zemi - kdybych to mohla vlastnit -, jen abych měla jedno z těchto Ježíšových slov.

4 - Čtvrtý způsob, jak ke mně Ježíš promlouvá, je, když se nacházím sama v sobě - tedy v přirozeném stavu. To se také děje dvěma způsoby: první je, když, zatímco jsem uvnitř sebe, rozjímám v nitru svého srdce, bez artikulace hlasu nebo zvuku pro ucho těla, Ježíš mluví vnitřně. Druhý způsob je právě takový, jaký děláme my; a někdy se to děje i tehdy, když jsem rozptýlená nebo mluvím s jinými lidmi. Stačí však jedno jediné z těchto slov, abych se vzpamatovala, jsem-li roztržitá, nebo abych získal klid, jsem-li rozrušená, nebo abych se utěšila, jsem-li utrápená.

Budu pokračovat tam, kde jsem skončila, a řeknu: "A takto to udělal":

Ráno jsem šla ke svatému přijímání, a jakmile jsem Ježíše přijala, hned jsem mu řekla: "Můj Pane, podívej, v jaké bouři se nacházím. Měla bych Ti děkovat za to, že jsi mi dal světlo zpovědníka, když jsi mi dal poslušnost trpět, ale místo toho je moje povaha tak velmi zasažena, že sama zůstávám zmatená, když se vidím tak špatně. To vše však nic neznamená; Ty, který chceš obět, mi také dáš sílu. Nejsilnějším důvodem ve mně je však to, že jsem musela tak dlouho zůstat, aniž bych Tě mohla přijmout ve svátosti. Kdo by bez Tebe dokázal vydržet? Kdo mi dá sílu? Kde najdu občerstvení ve svém trápení? A když jsem to říkala, cítila jsem v srdci takovou bolest kvůli tomuto odloučení od Ježíše ve Svátosti, že jsem se ze srdce rozplakala. Pak mi Pán ze soucitu s mou slabostí řekl: Slitoval jsem se nad tvou slabostí: "Neboj se, Já sám tě podržím. Nevíš, jaké milosti jsem pro tebe připravil, a proto se tolik bojíš. Nejsem snad všemohoucí? Nebudu snad schopen vynahradiť ti nedostatek, že jsi Mě nemohla přijmout ve Svátosti? Proto se odevzdej, polož se jako mrtvá do mé náruče, obětuj se jako dobrovolná obět, abys napravila urážky proti Mně, za hříšníky a ušetřila lidi zasloužených ran, a jako slib ti dávám své slovo, že tě neopustím ani na den, aniž bych tě přišel navštívit. Až dosud jsi přicházel ke Mně, od nynějška budu přicházet Já k tobě - nejsi šťastná?"

Tak jsem se odevzdala do svaté Boží vůle a byla jsem překvapena tímto stavem utrpení. Kdo teď může říci, jaké milosti mi Pán začal dávat? Není možné říci vše zřetelně, mohu říci něco zmateně. Ale jak jen mohu, a abych vykonala svatou poslušnost, která to chce, pokusím se říci tolik, kolik je pro mě možné.

Vzpomínám si, že od samého začátku mého trvalého upoutání na lůžko se můj Milenec Ježíš velmi často zjevoval, což dříve nedělal. Od začátku mi říkal, že chce, abych přijala nový způsob života, abych se mohla odhodlat k onomu mystickému manželství, které mi slíbil. Říkal mi: "Milovaná mého Srdce, uvedl jsem tě do tohoto stavu, abych s tebou mohl svobodněji rozmlouvat. Hle, osvobodil jsem tě od všech vnějších zaměstnání, aby mi byla k dispozici nejen tvá duše, ale i tvé tělo, a abys přede Mnou setrvala v nepřetržité zápalné oběti. Hle, kdybych tě do tohoto lože nevtáhl, protože bys musela plnit své rodinné povinnosti a podržovat se jiným obětí, nemohl bych přicházet tak často a nechat tě podílet se na urážkách, tak jak je přijímám; nanejvýš bych musel počkat, až splníš své povinnosti. Ale teď - ne, jsme volní, už není nikdo, kdo by nás mohl obtěžovat a přerušovat náš rozhovor. Od této chvíle budou moje trápení tvá a tvá budou má; moje utrpení tvá a tvá má; moje útěchy tvé a tvé mé; Všechny věci spojíme dohromady a ty se budeš zajímat o mé věci, jako by byly tvé vlastní; a stejně tak já budu jednat s tvými. Mezi námi dvěma už nebude platit "toto je moje a toto tvoje", ale vše bude společné, na obou stranách.

Víš, jak jsem se k tobě choval? Jako král, když chce mluvit se svou chotí královnou a ona je s jinými dámami na jiných záležitostech. Co udělá král? Vezme ji a přivede ji do svého pokoje; zavřou dveře, aby nikdo nemohl jít a vyrušit jejich rozhovor a vyslechnout jejich tajemství; a tak, jakmile jsou sami, sdělují si navzájem své útěchy a trápení. Kdyby teď někdo nerozvážný šel zaklepat, křičel zpoza dveří a nenechal je o samotě, aby se mohli těšit ze svého rozhovoru - nepohoršil by se král? Tak jsem to učinil i já pro tebe a stejně tak bych byl nespokojen, kdyby tě někdo chtěl z tohoto stavu odstranit."

Dále mi řekl: "Chci od tebe dokonalé podřízení se Mé vůli, a to tak, aby tvá vůle byla v Mé vůli zrušena, a naprosté odpoutání se od všeho - tak moc, že chci, abys všechno pozemské považovala za hnůj a hnilobu, na kterou se člověk děsí jen při pohledu. A to proto, že i kdyby člověk nebyl připoután k pozemským věcem, už jen tím, že je má kolem sebe a dívá se na ně, vrhají stín na věci nebeské a brání naplnění onoho mystického manželství, které jsem ti slíbil. A co víc, chci, abyste mě, stejně jako jsem byl chudý já, napodobovali v chudobě i vy. Musíš se na tomto lůžku považovat za malou chudinku; chudí jsou spokojeni se vším, co mají, a děkují nejprve Mně a pak svým dobrodincům. Totéž platí i pro tebe: smiř se se vším, co ti je dáno, aniž bys žádala to či ono, co by ti mohlo být na překážku; ale se svatou lhostejností, aniž bys přemýšlela, zda to může přinést něco dobrého nebo špatného, vyhovuj vůli druhých."

To mě zpočátku stálo velmi mnoho, zejména kvůli poslušnosti, kterou mi zpovědník dával. Nevím proč, chtěl, abych si vzal chinin, a dostala jsem poslušnost, že kolikrát budu zvracet, tolikrát jsem měla zase přijímat potravu. No a chinin mi zvyšoval chuť k jídlu a někdy jsem měla docela hlad. Vzala jsem si jídlo a ihned po jeho požití, někdy i při samotném požití, jsem byla nucena ho vyzvracet, protože jsem neustále zvracela; a tak bych zůstala se stejným hladem jako předtím. Slovo "chudák", které mi Ježíš řekl, by mi nedovolilo odvážit se o něco

požádat; a já sama bych se styděla požádat a myslela bych si: "Co řekne rodina: právě zvracela a teď chce jíst?" A tak bych zůstala spokojená s tím, že mohu něco nabídnout svému drahému Ježíši.

To však netrvalo dlouho, ale jen čtyři měsíce. Jednoho dne mi Pán řekl: "Opakuj mu prosbu o poslušnost, abys neužívala chinin a nepřijímala potravu tolikrát, protože mu dám světlo." Přišel tedy zpovědník a já mu to řekla. A on mi řekl: "Abys neprojevovala výjimečnost, chci, abys od nynějška jedla jen jednou denně." A pozastavil také užívání chininu. Tímto způsobem jsem zůstala klidnější a hlad zmizel; ale zvracení nepřestalo - tenkrát, když jsem chtěla přijmout jídlo, jsem byla nucen ho vyzvracet. Někdy mi Pán řekl, abych si vyprosila poslušnost nejíst, ale zpovědník mi tuto poslušnost nikdy nedal. Říkal mi na to: "Nevadí, když budeš zvracet - je to další umrtvení." A tak jsem se na to podívala a řekl jsem mu: "Nevadí, když budu zvracet.

Ale já jsem to řekla Ježíši a on mi řekl: "Chci, abys položila otázku, ale se svatou lhostejností chci, abys souhlasila s tím, co ti řekne poslušnost." To mě přimělo k tomu, abych se na to zeptala. A tak jsem to dělala i nadále.

Když uplynulo asi čtyřicet dní - což jsem tak pochopila z těch slov, která Pán řekl ("po určitou danou dobu") a o kterých jsem takto vyprávěla zpovědníkovi -, utrpení mě nadále překvapovalo každý den a on byl nucen přicházet každý den. Zpovědník mi začal dávat poslušnost, abych už v tom stavu nebyla, a dodal, že pokud upadnu do utrpení, už nepřijde.

Z mé strany jsem se cítila naprosto připravena vykonat poslušnost. Moje přirozenost si obzvlášť přála být osvobozena od toho, být neustále v posteli, protože jakkoli to bylo krásné, vždycky to byla postel... muset se podřizovat všem, i v těch nejodpornějších a nejnepříjemnějších věcech přirozenosti, a být nucena je vyprávět ostatním, je skutečná oběť. A tak přirozenost konala svůj úřad a cítila se celá utěšená, když přijímala tuto poslušnost; zatímco moje duše byla připravena vykonat poslušnost a připravena zůstat v posteli, pokud si to Pán bude přát, protože jsem začala zakoušet, jak dobrý ke mě byl a že pravá odevzdanost může změnit povahu věcí a změnit hořké ve sladké.

Když mi dal poslušnost, abych už nezůstávala v posteli, začala jsem se vzpírat a řekla jsem Pánu: "Co mám dělat? Už nemohu zůstat, protože poslušnost nechce. Chceš-li, dej zpovědníkovi světlo, a pak budu připravena udělat, co chceš ty." A tak jsem se rozhodla, že budu poslušná. A strávila jsem celou jednu noc ve střetu s Pánem. Když přicházel, říkala jsem mu: "Můj milý Ježíši, měj trpělivost, nepřicházej, protože poslušnost nedovoluje, abys mě přiměl podílet se na tvém utrpení. Až do rána jsem vítězila - měla jsem pocit, že jsem uvnitř sebe a svobodná od utrpení, když v jednom okamžiku Pán přišel a přitáhl si mě k sobě tak, že jsem mu nemohla odolat. Ztratila jsem vědomí a ocitla jsem se spolu s Ním, ale tak přitisknutá k Němu, že ať jsem kladla sebevětší odpor, nemohla jsem se od Ježíše odtrhnout. Když jsem byla s Ježíšem, cítila jsem se celá zničená a cítila jsem jisté zardění za mnohé výčitky, které jsem během noci učinila. Řekla jsem Mu: "Svatý Snoubenče, odpusť mi - to zpovědník to tak chce". A On mi řekl: "Neboj se, když je to kvůli poslušnosti, neurážím se." A tak jsem si řekla: "Nebojím se, když je to kvůli poslušnosti. Pokračoval: "Vždyť jsem ti to řekl: "Pojď, pojď ke mně. Dnes je Nový rok, chci ti dát dárek." "A co?" zeptala jsem se. (To ráno byl právě první den roku). Přiblížil tedy své nejčistší rty k mým a nalil mi nejsladšího mléka; políbil mě, vytáhl ze svého nitra prsten a řekl mi: "Vezmi si prsten: "Dnes ti chci ukázat prsten, který jsem pro tebe připravil, až si tě zasnoubím." Pak mi řekl: "Řekni zpovědníkovi, že je mou vůlí, abys nadále zůstala na lůžku, a na znamení, že jsem to já, mu řekni, že mezi Itálií a Afrikou je válka, a pokud ti dá poslušnost, abys nadále trpěla, neudělám nic ani na jedné straně - usmíří se." "To je moje vůle," řekl mi.

Už při vyslovení těchto slov jsem se cítila obklopena utrpením jako rouchem a nebyla jsem schopna se sama osvobodit. Říkala jsem si: "Co na to řekne zpovědník?" Ale už to nebylo v mé moci. To mléko, které do mě Ježíš vлил, ve mně vyvolalo takovou lásku k Němu, že jsem pocítila ochablost; a cítila jsem takovou sytost a sladkost, že poté, co přišel zpovědník a já se z toho stavu vzpamatovala a rodina mi přinesla jídlo, jsem se cítila tak sytá, že jídlo jsem nemohla sníst. Ale abych vykonala poslušnost, která to tak chtěla, vzala jsem si trochu a hned jsem byla nucena to přinést nahoru - ale smíchané s tím sladkým mlékem, které mi dal Ježíš. A Ježíš mi skoro žertem řekl: "To, co jsem ti dal, ti nestačilo? Ještě nejsi spokojená?" Celá jsem se začervenala, ale hned jsem Mu řekla: "Co mám dělat? To je ta poslušnost.

Když přišel zpovědník, začal se rozčilovat a říkal mi, že jsem neposlušná, nebo mi říkal: "To je nemoc. Kdyby to bylo něco od Boha, přiměl by tě k poslušnosti. Proto bys místo zpovědníka měla zavolat lékaře." Když domluvil, řekla jsem mu všechno, co mi Pán řekl a o čem jsem se zmínila výše, a on mi řekl, že je pravda, že mezi Afrikou a Itálií je válka. "Uvidíme, jestli se nic nestane". A tak se nechal přesvědčit, aby mě nechal dál trpět.

Jednoho dne, asi po čtyřech měsících, přišel zpovědník a řekl mi, že přišla zpráva o válce mezi Afrikou a Itálií a že se usmířili, aniž by si navzájem ublížili. Zpovědník se tedy nechal přesvědčit a nechal mě tam v klidu zůstat.

Můj sladký Ježíš neudělal nic jiného, než že mě připravil na mystický sňatek, který mi slíbil. Když jsem byla v takovém stavu, zjevoval se mi někdy třikrát denně, někdy čtyřikrát, jak se Mu líbilo, a někdy to byly neustálé příchody a odchody. Zdálo se, že je miláčkem, který nemůže být bez své choti. Takto se ke mně choval Ježíš a někdy dospěl až k tomu, že mi to řekl: "Vidíš, mám tě tak rád, že nemohu být bez tebe. Cítím se skoro neklidný, když si pomyslím, že tam pro mě trpíš a jsi sama; proto jsem přišel - abych se podíval, jestli něco nepotřebuješ." A tak jsem se na něj podívala. A zatímco to říkal, sám mi zvedal hlavu, dával mi ruku kolem krku a objímal mě; a zatímco mě takto držel, líbal mě, a pokud bylo léto a bylo horko, posílal ze svých úst osvěžující dech nebo bral něco do ruky a vějířem mě ovíval. A pak se mě zeptal: "Jak se cítíš? Necítíš se lépe?" Odpověděla jsem Mu: "Když je člověk s Tebou, ať už jakýmkoli způsobem, cítí se vždycky dobře.

Jindy zase, když mě viděl velmi slabou kvůli mému neustálému utrpení, zvláště když zpovědník přicházel v noci, přicházel můj milenec Ježíš, a když mě viděl v tomto stavu krajní slabosti - až jsem měla chvílemi pocit, že umírám -, přiblížil se ke mně a ze svých úst mi nalil mléko, nebo mě položil blízko svého boku a odtud jsem sála proudy sladkostí, rozkoší a síly. A On mi řekl: "Opravdu chci být tvým vším a také tvou potravou - pro duši i pro tělo." Kdo může říci, co jsem prožívala na duši i na těle z těchto milostí, které mi Ježíš dával? Kdybych je chtěla vyprávět, bylo by to příliš dlouhé. Vzpomínám si, že někdy, když nepřišel rychle, jsem Mu naříkala a říkala jsem Mu: "Ó, prosím! ó, svatý Snoubenče, jak jsi mě mohl nechat tak dlouho čekat - už jsem nemohla odolat, cítila jsem, že bez Tebe umírám." Vždycky jsem si říkala: "Ó, prosím! A když jsem to říkala, cítila jsem takovou bolest, že jsem plakala. A On mě celou oželel, osušil mi slzy, políbil mě, objal mě a řekl mi: "Nechci, abys plakala. Podívej, teď jsem s tebou - řekni mi, co chceš." A tak jsem se rozplakala. Řekla jsem Mu: "Nechci nic jiného než Tebe, a teprve pak přestanu plakat, když mi slíbíš, že mě nenecháš tak dlouho čekat." A on mi odpověděl: "Já chci jenom Tebe. A ještě mi řekl: "Ano, ano, učiním tě spokojenou."

Jednoho dne, když jsme byli v tomto kontrastu a bolest byla tak velká, že jsem nemohla přestat plakat, mi můj dobrý Ježíš řekl: "Chci tě ve všem uspokojit. Cítím se k tobě tak přitahován, že se neobejdu bez toho, abych dělal to, co chceš ty. Jestliže jsem až dosud z tebe odstraňoval vnější život a zjevoval jsem se ti, nyní chci přitáhnout tvou duši k sobě, abys, kamkoli půjdu, šla se mnou. Tímto způsobem se ze Mne budeš moci více těšit a připoutat se ke Mně důvěrněji než v minulosti." "Ať se ti to podaří," řekla jsem.

Jednoho rána - nepamatuji si to dobře, ale myslím, že uplynuly asi tři měsíce mého nepřetržitého pobytu v posteli - když jsem byla ve svém obvyklém stavu, přišel můj sladký Ježíš s pohledem plným lásky jako mladý muž ve věku asi osmnácti let. Ó, jak byl krásný. Se svými zlatými vlasy, celými kudrnatými, jako by spoutával mé myšlenky, mé city, mé srdce. Z Jeho čela, klidného a prostorného, bylo možné obdivovat nitro Jeho mysli, jako z nitra kříšťálu, a bylo možné objevit Jeho nekonečnou moudrost, Jeho neochvějný klid. Ach, jak jsem cítila, jak se mi rozjasnila mysl, srdce, ba co víc, před Ježíšem se mi samy vášně srazily k zemi a neodvažují se mě ani trochu obtěžovat. Nevím, jestli se mýlím, ale domnívám se, že člověk nemůže spatřit tohoto Ježíše, tak krásného, pokud není v nejhlubším klidu; natolik, že sebemenší závan rozrušení mu brání přijmout tak krásný pohled. Ach ano, už při pouhém pohledu na klid Jeho obdivuhodného čela je příliv klidu, který se člověku dostává do nitra, tak velký, že věřím, že neexistuje žádná katastrofa nebo nejprudší válka, které by se před Ježíšem neuklidnily. Ach, můj všecek a krásný Ježíši, jestliže sděluješ tolik pokoje v těch několika málo okamžicích, kdy se projevuješ v tomto životě - takovým způsobem, že člověk může snášet nejbolestnější mučednictví, nejponiženější bolesti s nejdokonalejším klidem (zdá se mi, že je to směs pokoje a smutku) - jaké to bude v ráji? Ó, jak krásné jsou Jeho nejčistší oči, jiskřící světlem. Není to jako světlo slunce, že když se na ně člověk chce podívat, škodí našemu zraku - ne; u Ježíše, ačkoli je světlo, lze na něj velmi dobře upřít zrak a pouhým pohledem na vnitřek Jeho zornice,

temně nebesky modré - ach! kolik věcí by mi řekly. Krása Jeho očí je taková, že stačí jediný Jeho pohled, abych vyšla ze sebe a běžela za Ním přes cesty a přes hory, přes zemi a přes nebe. Stačí jediný pohled, abych se v Něm proměnila a pocítila, jak do mě sestoupilo cosi božského.

Kdo tedy může vypovědět o kráse Jeho rozkošné tváře? Jeho bílá pleť vypadá jako sníh zbarvený odstínem růží, těch nejkrásnějších. V Jeho růžových tvářích člověk objevuje velikost Jeho osoby s nejmajestátnějším pohledem, plně božským, který vzbuzuje bázeň a úctu a zároveň vlévá takovou důvěru, že pokud jde o mne, nikdy jsem nenašla nikoho, kdo by mi dal alespoň stín důvěry, kterou mi dává můj drahý Ježíš - ani rodiče, ani zpovědníci, ani mé sestry. Ach ano, ta Svatá tvář je sice tak majestátní, ale zároveň tak milá a ta líbeznost člověka tak přitahuje, že duše nemá nejmenší pochybnosti o tom, že ji Ježíš přijme, jakkoli ošklivou a hříšnou se může vidět. Krásný je také Jeho nos, který se svažuje do velmi jemné špičky, úměrné Jeho nejsvětější tváři. Laskavá jsou Jeho ústa - malá, ale nesmírně krásná, a Jeho nejjemnější rty šarlatové barvy; když mluví, je v nich tolik laskavosti, že ji nelze popsat. Sladký je hlas mého Ježíše, je jemný, je harmonický; zatímco On mluví, z Jeho úst vychází taková vůně, že se zdá, že na zemi není nic podobného. Je tak pronikavý, že proniká všude; člověk cítí, jak sestupuje od sluchu k srdci, a - ach! kolik citů vyvolává. Ale kdo může říci všechno? Pak je to tak příjemné, že věřím, že nelze najít žádné jiné potěšení, tolik jako to, které lze najít v jediném Ježíšově slově. Hlas mého Ježíše je nesmírně mocný a v okamžiku, kdy promluví, už působí to, co říká. Ach, ano, krásná jsou Jeho ústa, ale ještě krásněji projevují svůj půvab v aktu Jeho mluvení, zatímco člověk vidí ty zuby, které jsou tak čisté a tak dobře uspořádané, a vychází z nich Jeho dech lásky, který zapaluje, prostupuje, stravuje srdce. Nádherné jsou Jeho ruce, měkké, bílé, nanejvýš jemné, s těmi prsty tak dokonale vypracovanými - a pohybuje jimi s takovým mistrovstvím, až je to okouzlující.

Ó, jak jsi krásný - celý krásný, ó můj sladký Ježíši! To, co jsem řekla o Tvé kráse, není nic; spíše se mi zdá, že jsem řekla spoustu nesmyslů - ale co mám dělat? Odpusťte mi, je to poslušnost, která to tak chce. Sama od sebe bych se neodvážila říci jediné slovo, když vím o své nedostatečnosti.

Zatímco jsem viděla Ježíše v již popsané podobě, poslal mi ze svých úst dech, který pronikl celou mou duší. Zdálo se mi, že mě Ježíš skrze tento dech přitahuje k sobě, a začala jsem cítit, jak moje duše vychází z mého těla. Opravdu jsem cítila, jak vychází ze všech částí - z mé hlavy, z mých rukou, a dokonce i z mých nohou. Protože to bylo poprvé, co se mi to stalo, začala jsem si uvnitř sebe říkat: "Teď umírám, Pán si pro mě přišel. Když jsem se viděla mimo tělo, duše měla stejný pocit jako tělo - s tímto rozdílem: tělo obsahuje maso, nervy a kosti, zatímco duše ne; je to tělo ze světla. Tak jsem v sobě cítila strach, ale Ježíš mi dál posílal ten dech a říkal mi: "Když tě tolik bolí, že jsi o mě připravena, pojď teď se mnou, protože tě chci utěšit." A tak se Ježíš dal na útěk a já jsem se dala na útěk za Ním; a obletěli jsme celou nebeskou klenbu. Ó, jak krásné bylo procházet se spolu s Ježíšem - opírala jsem si hlavu o Jeho rameno, jednou rukou jsem Ho objímala kolem ramen a druhou jsem držela v Jeho ruce; teď se Ježíš opíral o mě, když jsme došli na některá místa, která byla více zaplavena nepravostí. Ach, jak můj dobrý Ježíš trpěl. Viděla jsem jasněji utrpení Jeho obdivuhodného Srdce; viděla jsem, jak téměř omdlévá, a říkala jsem Mu: "Opři se o mne a dovol mi, abych se podílela na Tvých bolestech, neboť moje duše nemůže snést, když Tě vidí trpět samotného." Vždycky jsem si myslela, že je to tak, jak si myslíš. A Ježíš mi říkal: "Moje milovaná, pomoz mi, protože už to nemohu vydržet." A zatímco to říkal, přiblížil své rty k mým a vлил do nich takovou hořkost, že jsem pocítila smrtelné bolesti, když jsem cítila, jak do mne vstupuje ten nálev, tak velmi hořký. Cítila jsem, jako by mnou pronikalo mnoho nožů, bodnutí, šípů. Celkově by se ve všech mých údech vytvořila ukrutná muka, a jak by se duše vracela do těla, způsobila by, že by se tělo podílelo na těchto utrpeních. Kdo může říci, jaké to byly bolesti? Svědkem toho byl sám Ježíš, protože ostatní nemohli mé bolesti zmírnit, protože jsem se nacházela v onom stavu ztráty vědomí, a čekali by na přítomnost zpovědníka, protože pak by na výzvu poslušnosti také zmírnili. A tak mi mohl pomoci jen Ježíš, když viděl, že moje přirozenost už víc nevydrží a dosáhne krajnosti - když mi nezbude nic jiného než vydechnout naposledy. Ach, kolikrát si ze mě smrt dělala legraci, ale přijde den, kdy si z ní budu dělat legraci já.

Ježíš by tedy přišel, vzal by mě do náruče, přitáhl by mě ke svému Srdci a - ach! jak bych cítila, že se mi vrací život. Pak by ze svých rtů vylil nejsladší nápoj, a tím se bolesti zmírnily. Jindy mě vzal s sebou dokola. Kdyby šlo o hříchy rouhání, proti lásce a jiným, nalil by ty jedovaté hořčiny; kdyby pak šlo o hříchy nepoctivosti, nalil by

něco páchnoucí hniloby, a když bych se vrátila do sebe, cítila bych ten zápach tak dobře a smrad by byl takový, že by mi to zvedlo žaludek a bylo by mi na omdlení. A někdy, když jsem po požití jídla zvracela, jsem cítila, jak mi ta hniloba vychází z úst smíchaná s jídlem.

Někdy mě tedy přiváděl do kostelů, ale i tam se můj dobrý Ježíš pohoršoval. Ach, jak strašně se ty skutky dotýkaly Jeho Srdce - ano, svaté skutky, ale vykonané hrubě; ty modlitby, prázdné od vnitřního ducha, ta zbožnost, falešná, zdánlivá, která jako by Ježíše spíš urážela než ctíla. Ach! ano, to svaté, čisté, poctivé Srdce nemohlo přijmout tyto skutky, vykonané tak špatně. Ó, kolikrát nařikal a říkal: "Dcero, podívej se, kolik urážek přijímám i od těch lidí, o nichž se říká, že jsou zbožní - dokonce i na nejsvětějších místech. Při přijímání samotných svátostí, místo aby vyšli očištěni, vycházejí ještě špinavější." A tak se stalo. Ach ano, kolik bolesti působilo Ježíši, když viděl, jak lidé svatokrádežně přijímají, jak kněží slaví mši svatou ve smrtelném hříchu, ze zvyku, a někteří - je to hrůza to říci - dokonce ze zřetelných důvodů. Ach, kolikrát mi můj Ježíš dal vidět tyto smutné scény. Kolikrát, když kněz slavil Nejsvětější tajemství, je Ježíš nucen jít do jeho rukou, protože je povolán kněžskou autoritou. Bylo vidět, jak z těch rukou kape hniloba, krev nebo jsou umazané od bláta. Ó, jak žalostný byl tehdy stav Ježíše, tak svatého, tak čistého, v těch rukou, které naháněly hrůzu pouhým pohledem. Zdálo se, že chce mezi těma rukama utéct, ale byl nucen zůstat, dokud nebudou spotřebovány druhy chleba a vína.

Někdy, když tam zůstal s knězem, ke mně spěšně přišel, celý naříkající, a než jsem to stačila říct, sám mi řekl: "Dcero, dovol mi, abych ti to nalil, protože už to nemohu snést. Slituj se nad mým stavem, který je příliš smutný - měj trpělivost, trpme spolu." A tak jsem se vrátila do svého pokoje. A zatímco to říkal, vléval ze svých úst do mých. Ale kdo může říci, co vylil? Zdálo se, že je to hořký jed, páchnoucí hniloba, smíchaná s jídlem tak tvrdým, odporným a mdlým, že to někdy nešlo pozřít. Kdo tedy může říci, jaké utrpení toto Ježíšovo nalévání způsobilo? Kdyby mě On sám nepodporoval, jistě bych zemřela; přesto do mě nalil jen nepatrnou část - co by to bylo pro Ježíše, který toho obsahoval tuny a tuny? Ó, jak strašný je hřích! Ach! Pane, dej, ať to každý pozná, aby všichni utekli před tímto tak strašným monstrem. Ale zatímco jsem viděla tyto scény tak smutné, jindy mi On dával vidět i scény tak útěšné a krásné, až mě to uchvacovalo; a to bylo vidět dobré a svaté kněze, jak slaví svátostné Tajemství. Ó Bože, jak vznešená, velká je jejich služba. Jak krásné bylo vidět kněze sloužícího mši svatou a Ježíše, který se do něj proměnil. Zdálo se, že to není kněz, ale sám Ježíš, kdo slaví božskou oběť, a někdy nechával kněze úplně zmizet a Ježíš sám sloužil mši svatou - a já mu naslouchala. Ach, jak dojemné bylo vidět Ježíše, jak odříkává ty modlitby, jak dělá všechny ty obřady a pohyby, které dělá kněz. Kdo může říci, jak útěšné pro mě bylo vidět tyto mše společně s Ježíšem? Kolik milostí jsem dostala, kolik světla, kolik věcí jsem pochopila! Ale protože jsou to věci minulé, nepamatuji si je příliš jasně, a tak mlčím.

Ale jak to říkám, Ježíš se v mém nitru pohnul a povolal mě - nechce, abych to udělala. Ach! Pane, kolik trpělivosti je třeba s Tebou. Dobře tedy, spokojím se s Tebou. Ach, sladká Lásko, řeknu pár drobností, ale dej mi svou milost, abych je dokázala projevít, protože sama bych se neodvážila vyslovit jediné slovo o tajemstvích tak hlubokých a vznešených.

Když jsem viděla Ježíše nebo kněze, jak slaví božskou oběť, Ježíš mi dával najevo, že ve mši svaté je celá hloubka našeho posvátného náboženství. Ach ano, mše nám říká všechno a mluví k nám o všem. Mše nám připomíná naše vykoupení; mluví k nám krok za krokem o bolestech, které Ježíš pro nás vytrpěl; zjevuje nám také svou nesmírnou lásku, neboť se nespokojil se smrtí na kříži, ale chtěl pokračovat ve stavu oběti v Nejsvětější Eucharistii. Mše svatá nám také říká, že naše těla, rozpadlá, smrtí proměněná v popel, v den soudu spolu s Kristem znovu povstanou k nesmrtelnému a slavnému životu. Ježíš mi dal pochopit, že pro křesťana jsou nejtěšnější a nejvyšší a nejvznešenější tajemství našeho svatého náboženství: Ježíš ve svátosti a vzkříšení našich těl do slávy. Jsou to hluboká tajemství, která pochopíme až za hvězdami, ale Ježíš ve Svátosti nás nutí, abychom se jich různými způsoby téměř dotkli vlastníma rukama. Za první, jeho zmrtvýchvstání; za druhé, jeho stav zničení pod těmito způsoby, ačkoli je jisté, že Ježíš je tam přítomen, živý a skutečný. Potom, jakmile jsou tyto způsoby stráveny, Jeho skutečná přítomnost již neexistuje. A když jsou způsoby znovu konsekrovány, přichází znovu, aby přijal svůj svátostný stav. Ježíš ve svátosti nám tedy připomíná vzkříšení našich těl do slávy: tak jako Ježíš, když jeho svátostný stav zanikne, přebývá v lůně Boha, svého Otce, tak je tomu i u nás - když náš život zanikne, naše duše odchází a činí si příbytek v nebi, v lůně Božím, zatímco těla jsou strávena. Dá se tedy říci, že již nebudou

existovat, ale pak, zázrakem Boží všemohoucnosti, naše těla získají nový život a spojí se s duší, aby se společně těšila z věčné blaženosti. Může být pro lidské srdce něco útěšnějšího než skutečnost, že nejen duše, ale i tělo bude blaženo ve věčném blaženství? Zdá se mi, že v onen den se to stane, jako když je nebe plné hvězd a vychází slunce. Co se stane? Slunce svým nesmírným světlem pohlcuje hvězdy a nechává je zmizet; přesto hvězdy existují. Slunce je Bůh a všechny blažené duše jsou hvězdy; svým nesmírným světlem nás všechny Bůh pohltní do sebe tak, že budeme existovat v Bohu a budeme plavat v nesmírném Božím moři. Ó, kolik věcí nám Ježíš ve Svátosti říká; ale kdo je může všechny vypovědět? Bylo by to opravdu příliš dlouhé. Dovolí-li Pán, vyhradím si říci něco jiného při jiných příležitostech.

Během těchto odchodů, ke kterým mě Pán nutil, někdy obnovoval slib manželství, o kterém jsem se již zmínila. Kdo může vypovědět, jak vroucně Pán toužil po tom, aby se tento mystický sňatek uskutečnil? Mnohokrát jsem Ho prosila a říkala Mu: "Nejsladší Snoubenče, pospěš si, už neodkládej mé důvěrné spojení s Tebou. Ó, prosím, dej, ať se navzájem spoutáme pevnějšími pouty lásky, aby nás už nikdo nikdy nemohl rozdělit ani na pouhé okamžiky. A Ježíš mě opravoval tu v jedné věci, tu v jiné. Vzpomínám si, že mi jednou řekl: "Všechno, co je ze země, všechno - všechno musíš odstranit nejen ze svého srdce, ale i ze svého těla. Nemůžeš pochopit, jak škodlivé jsou sebemenší pozemské stíny a jak moc brání lásce." Hned jsem mu řekla: "Jestli mám ještě něco, co je třeba odstranit, řekni mi to, jsem připravena to udělat." A on mi odpověděl: "Ne, ne, ne. Ale jak jsem to říkala, sama jsem si uvědomila, že mám na prstu zlatý prsten, který znázorňuje obraz Ukřižovaného, a hned jsem Mu řekla: "Svatý Snoubenče, chceš, abych ho sundala?" "Ano," odpověděl. A On mi řekl: "Protože já sám ti dám vzácnější, krásnější prsten, na kterém bude vyobrazen můj živý obraz, a pokaždé, když se na něj podíváš, tvé srdce dostane nové šípy lásky - tento prsten není potřeba." A hned jsem ho sundala.

Po nemalém utrpení konečně nastal vytoužený den. Vzpomínám si, že to byl téměř rok, co jsem nepřetržitě ležela v posteli - byl to den čistoty Nejsvětější Panny Marie. V noci před tímto dnem se můj mileneček Ježíš ukázal celý slavnostní. Přistoupil ke mně, vzal mé srdce do rukou a znovu a znovu si ho prohlížel, oprášil ho a pak mi ho vrátil. Pak vzal nesmírně krásný šat, jehož pozadí se zdálo být zlatým povrchem posetým různými barvami, a oblékl mě do něj. Pak vzal dva drahokamy, jako by to byly náušnice, a ozdobil mi jimi uši. Pak mi ozdobil krk a paže a čelo mi obklopil nesmírně cennou korunou, celou obohacenou drahokamy, celou plnou světla; a zdálo se mi, že ta světla jsou jako mnoho hlasů, které mezi sebou znějí a jasnými tóny vypovídají o kráse, síle, statečnosti a všech ostatních ctnostech mého chotě Ježíše. Kdo může říci, co všechno jsem pochopila a v jakém moři útěchy plavala moje duše? To se nedá říci.

Když mi korunoval čelo, Ježíš mi řekl: "Nejsladší choti, dávám ti tuto korunu, aby ti nic nechybělo, abys byla hodna být mou chotí, ale po skončení naší svatby si ji vezmu s sebou do nebe, abych ti ji uchoval do okamžiku tvé smrti." Nakonec vzal závoj a zcela mě jím zahalil od hlavy až k patě; a tak mě opustil. Ach! zdálo se mi, že v tom závoji byl velký význam, protože démoni, když mě viděli celou zahalenou tím závojem, se tak vyděsili a měli ze mě takový strach, že se vyděšeně rozprchli. Samotní andělé se kolem mne motali s takovou úctou, že já sama jsem byla zmatená a celá zrudlá.

Ráno výše zmíněného dne se Ježíš znovu zjevil celý přívětivý, milý a vznešený spolu se svou nejsvětější Matkou a svatou Kateřinou. Andělé nejprve zaspívali chvalozpěv, zatímco svatá Kateřina mi pomáhala, Maminka mě vzala za ruku a Ježíš mi navlékl prsten. Pak jsme se objali a On mě políbil, a to samé udělala i Maminka. Pak jsme spolu vedli rozhovor, celý o lásce - Ježíš mi vyprávěl o velké lásce, kterou ke mně chová, a já Mu také vyprávěla o lásce, kterou chovám k Němu. Nejsvětější Panna mi dala pochopit, jak velkou milost jsem obdržela a jakou korespondencí jsem měla odpovídat Ježíšově lásce.

Můj manžel Ježíš mi dal nová pravidla, abych žila dokonaleji, ale protože už je to dlouho, tak si je moc nepamatuji, a proto je vynechám. A tak to pro ten den skončilo.

Kdo může vypovědět, jak jemnou lásku Ježíš pro mou duši udělal? Bylo toho tolik, že je nemožné to popsat, ale pokusím se říci to málo, co si pamatuji.

Někdy mě vzal s sebou do ráje a tam jsem mohla poslouchat chvalozpěvy blahoslavených a viděla jsem Božství, různé sbory andělů, řády svatých, všechny ponořené do Božího božství - pohlcené, ztotožněné s Ním.

Zdalo se mi, že kolem trůnu bylo mnoho světél, která byla zářivější než slunce, a tato světla zobrazovala v jasných tónech všechny ctnosti a vlastnosti Boha. Odrazem v jednom z těchto světél zůstávali blahoslavení uchvácení takovým způsobem, že nemohli dospět k proniknutí celé nesmírnosti tohoto světla, a proto se přesouvali k druhému světlu, aniž by pochopili celou hloubku toho prvního. Blahoslavení v nebi tedy nemohou dokonale pochopit Boha, protože nesmírnost, velikost a svatost Boha je taková, že stvořená mysl nemůže pochopit nestvořenou Bytost. Nyní se mi zdálo, že tím, že se blahoslavení budou odrážet v těchto světlech, dojdou k účasti na ctnostech těchto světél. Proto se v nebi duše podobá Bohu - s tímto rozdílem: Bůh je to nesmírné slunce, zatímco duše je malé slunce. Kdo však může říci, co všechno lze v tomto blaženém příbytku pochopit? Je to nemožné, dokud je duše v tomto vězení těla; i když člověk něco cítí v mysli, rty nenacházejí výrazy, aby to vyjádřily. Zdá se mi, že je to jako s dítětem, které začne blábolit: chtělo by říci mnoho a mnoho věcí, ale nakonec zůstane, aniž by bylo schopno říci byť jen jediné jasné slovo. Proto se zde zastavím, aniž bych pokračovala dál. Řeknu jen, že někdy, když jsem se ocitla v oné pozeňované vlasti, procházela jsem se spolu s Ježíšem uprostřed sborů andělů a svatých; a protože jsem byla čerstvě zasnoubená, všichni blahoslavení se spojovali, aby se účastnili radosti našeho manželství. Zdálo se mi, že zapomínají na své vlastní starosti, aby se zabývali těmi našimi; a někdy mě Ježíš ukazoval svatým a říkal jim: "Podívejte se na tuto duši - ona je triumfem mé Lásky, má Lásky v ní překonala všechno."

Jindy mě zase přiměl, abych zůstala na místě, které mělo být moje, a řekl mi: "Tady je tvé místo - nikdo ti ho nemůže vzít." A někdy jsem se dostávala do bodu, kdy jsem věřila, že už se na zem nevrátím, ale v jediném okamžiku jsem se ocitla zavřená ve zdi tohoto těla.

Kdo může říct, jak moc hořký by pro mě tento návrat byl? Zdálo se mi, že při přechodu od věcí nebeských k věcem pozemským je všechno shnilé, mdlé, otravné. Věci, které jiné tak těšily, byly pro mě hořké. Lidé nejdražší, nejvýznačnější, takoví, že by jiní udělali kdoví co, jen aby mohli být s nimi, mi byli lhostejní a také obtěžující; jen když jsem na ně pohlížela jako na obrazy Boží, zdálo se mi, že je mohu snést. Moje duše však ztratila jakékoli uspokojení; nic jí nepřinášelo sebemenší spokojenost a bolest, kterou jsem cítila, byla taková, že jsem nedělala nic jiného, než že jsem plakala a naříkala na svého milovaného Ježíše. Ach, mé srdce žilo neklidně, uprostřed neustálých tužeb a přání; cítila jsem se více v nebi než na zemi. Cítila jsem ve svém nitru něco, co mě neustále stravovalo, tak hořké a bolestné to pro mě bylo, když jsem musela dál žít. Ale poslušnost tyto mé bolesti téměř zbrzdila, přikázala mi absolutním způsobem netoužit po smrti, neboť až mi zpovědník udělí poslušnost, teprve pak jsem měla zemřít. A tak, abych vykonala svatou poslušnost, dělala jsem, co jsem mohla, abych na to nemyslela, protože v mém nitru se neustále ozývaly touhy, že chci odejít. Takže se mé srdce většinou uklidnilo, ale ne úplně. Přiznám se popravdě, že jsem v tom byla velmi nedostatečná - ale co jsem mohla dělat? Nedokázala jsem se ovládnout - bylo to pro mě opravdové mučednictví. Můj dobrotivý Ježíš mi řekl: "Uklidni se, co tě vede k tomu, že tak toužíš po nebi?" - "Ne, ne, ne. Odpověděla jsem Mu: "Je to tím, že chci být stále spojena s Tebou. Moje duše už nesnese, aby byla od Tebe odloučena - ne jen na jeden den, ale ani na okamžik. Proto chci přijít za každou cenu." "Dobře tedy," řekl mi, "když tě chci kvůli sobě učinit spokojenou - přijdu a zůstanu s tebou." Pak bych Mu řekla: "Ale pak mě opustíš a já Tě ztratím z očí, zatímco v nebi to tak není - tam bych Tě nikdy nemohla ztratit z očí".

Někdy si chtěl Ježíš také zažertovat, a to takto: zatímco jsem byla uprostřed těchto stesků, přišel, celý pospíhající, a řekl mi: "Chceš jít?" A já bych mu odpověděla: "Kam?". A On: "Kam? "Do nebe." A já: "To myslíš vážně? A On: "Do nebe? "Ale pospěš si, pojď, neotálej." A já: "No tak pojďme - ale obávám se, že si ze mě chceš udělat legraci. A Ježíš: "Ne, ne, opravdu tě chci vzít s sebou." A zatímco to říkal, cítila jsem, jak moje duše vychází z těla, a spolu s Ježíšem jsem se vydala na cestu do nebe. Ach, jak jsem byla tehdy šťastná, když jsem pomyslela na to, že se dostanu ze země - život mi připadal jako spánek a utrpení se zdálo být velmi malé. Když jsme dosáhli vysokého bodu nebe, slyšela jsem zpěv blahoslavených. Prosila jsem Ježíše, aby mě rychle uvedl do toho pozeňnaného příbytku, ale Ježíš začal zpomalovat. Ve svém nitru jsem začala mít podezření, že to není pravda - "kdo ví", říkala jsem si, "jestli to není žert, který si ze mě udělal". Každou chvíli jsem mu říkala: "Můj Ježíši, drahý, pospěš si." A tak jsem se rozhodla, že si pospíším. A On mi odpovídal: "Počkej ještě chvíli - pojďme ještě jednou dolů na zem. Podívej, tam venku je hříšník, který se chystá zatratit. Pojďme - kdo ví, jestli se třeba neobrátí.

Pojďme se společně modlit k Věčnému Otci, aby se nad ním smiloval. Nechceš, aby byl spasen? Nejsi ochotna vytrpět jakoukoli bolest pro spásu jedné jediné duše?" "Ano," odpověděla jsem. A já: "Ano, cokoli chceš, abych vytrpěla, jsem připravena, jen když ho zachrániš." A tak jsme chodili za tím hříšníkem; snažili jsme se ho přesvědčit, předkládali jsme mu nejpádňější důvody, aby se vzdal - ale marně. Pak by mi Ježíš, celý utrápený, řekl: "Manželko moje, vrať se ještě jednou do svého těla, vezmi na sebe bolesti, které jsou mu určeny; tak se nad ním Božská spravedlnost smiluje. Viděla jsi to - slova jím neotrásala, a dokonce ani důvody; nezbývá nic jiného než bolesti, které jsou nejmocnějším prostředkem k tomu, aby se spravedlnosti dostalo zadostiučinění a hříšník se vzdal." Tak mě chtěl znovu přivést do mého těla. Kdo může říci, jakého utrpení se mi dostalo? To ví jen Pán, který toho byl svědkem. Po několika dnech mi pak dal spatřit onu duši, obrácenou a spasenou. Ó, jak byl Ježíš šťastný - a já také.

Kdo může říct, kolikrát Ježíš tyto vtipy zahrál? Když jsme se dostávali do bodu vstupu, a někdy dokonce i po vstupu, říkal, že mi nedovolil, abych dostala poslušnost od zpovědníka, a proto bych se měla vrátit na zem. A já jsem Mu řekla: Dokud jsem byla u zpovědníka, byla jsem povinna poslouchat jeho, ale teď, když jsem u Tebe, mám poslouchat Tebe, protože Ty jsi první mezi všemi. A Ježíš mi říkal: "Ne, ne, chci, abys poslouchala zpovědníka." "Ne, ne. Pak, aby to nebylo příliš dlouhé, tu s jednou záminkou, tu s jinou, by mě přinutil vrátit se na zem.

Ty vtipy pro mě byly velmi bolestivé. Stačí říci, že jsem se stala tak drzou, že aby Pán potrestal mé drzosti, nedovolil už tyto vtipy tak často opakovat.

V tomto již popsaném stavu jsem strávila asi tři roky a stále jsem zůstávala v posteli, když mi jednoho rána Ježíš dal najevo, že chce obnovit manželství - ne na zemi jako poprvé, ale v nebi, za přítomnosti celého nebeského dvora, a že mám zůstat připravena na tak velkou milost. Děkala jsem, co jsem mohla, abych se k tomu disponovala, ale protože jsem tak mizerná a nedostatečná v konání jakéhokoli stínu dobra, bylo zapotřebí ruky Božského Stvořitele, aby mě disponoval, protože sama bych nikdy nedokázala očistit svou duši.

Jednoho rána - bylo to v předvečer Narození Nejsvětější Marie - mě přišel navštívit sám můj vždy laskavý Ježíš. Nedělal nic jiného, než že neustále přicházel a odcházel. Tu ke mně promlouval o víře, pak mě opustil a já cítila, jak se mi do duše vlévá život víry. Stejně drsně, jako jsem to cítila předtím, bych při Ježíšově promluvě cítila, jak se má duše stává velmi lehkou, takovým způsobem, že proniká do Boha; a rozjímala bych tu o Jeho moci, tu o Jeho svatosti, tu o Jeho dobrotě atd. Moje duše by zůstala omámená a v moři omámení bych si řekla: "Mocný Bože, jaká moc není před Tebou nedotčena? Nesmírná Boží Svatost, jaká jiná Svatost, jakkoli vznešená, by se odvážila před Tebou předstoupit?" Pak bych cítila, jak se nořím do sebe, a viděla bych svou nicotu, nicotnost pozemských věcí, jak je všechno nicotné před Bohem. Viděla bych se jako malého červíčka, celého plného prachu, který se vzpíná, aby udělal pár kroků; ke zničení by nebylo třeba nic jiného než někdo, kdo by mě rozšlápl, a já bych byla zničena. A tak, když bych se viděla tak ošklivá, skoro bych se neodvážila jít k Bohu, ale Jeho Dobrota by se mi zpřítomnila před očima a já bych se cítila přitahována jako magnetem, abych k Němu šla. A říkala jsem si: "Je-li svatý, je také milosrdný; je-li mocný, obsahuje v sobě také plnou a nejvyšší Dobrotu." A tak jsem si řekla: "Když je svatý, je také milosrdný. Zdálo se mi, že Ho Dobrota obklopuje zvenčí a zaplavuje zevnitř. Tak jsem rozjímala o Boží Dobrotě. Zdálo se mi, že převyšuje všechny ostatní vlastnosti, ale když jsem se pak podívala na ostatní, viděla jsem, že jsou si mezi sebou rovny - nesmírné, nezměrné a pro lidskou přirozenost nepochopitelné. Zatímco se moje duše nacházela v tomto stavu, Ježíš se vrátil a mluvil o Naději.

Vzpomínám si na něco zmateně, protože po tak dlouhé době si nelze jasně vzpomenout, ale abych učinila poslušnost, která si to přeje, řeknu, co mohu.

Když se tedy vrátíme k víře, Ježíš řekl: "Aby člověk získal, musí věřit. Tak jako pro hlavu bez zraku očí je všechno temnota, všechno je zmatek, a to takový, že kdyby chtěl člověk jít, klopýtne tu na jednom, tu na druhém místě a nakonec úplně spadne, tak je to i s duší bez Víry - ta nedělá nic jiného, než že jde od propasti k propasti. Víra však slouží duši jako zrak a jako světlo, které ji vede k věčnému životu. Čím je tedy toto světlo Víry živeno? Nadějí. A nyní, co je podstatou tohoto světla Víry a této potraviny Naděje? Je to Láska. Všechny tyto tři ctnosti jsou na sebe naroubovány tak, že jedna bez druhé nemůže být.

K čemu je vlastně člověku víra v nesmírné bohatství víry, když v ně sám nedoufá? Ano, bude se na ně dívat, ale lhostejně, protože ví, že mu nepatří. Naděje však dává světlu Víry křídla a díky naději v zásluhy Ježíše Krista na ně pohlíží jako na své vlastní a začne je milovat."

"Naděje," řekl Ježíš, "poskytuje duši oděv pevnosti, téměř železný, takový, že ji nepřátelé nemohou zranit ani všemi svými šípy; nejen to, ale nemohou způsobit ani nejmenší poruchu. Všechno je v ní klidné, všechno je mír. Ach! je krásné vidět tuto duši, která je obdařena krásnou Nadějí, celá přilnutá ke svému milovanému, celá nedůvěřivá k sobě a celá důvěřivá k Bohu. Vyzývá nejzuřivější nepřátele, je královnou svých vášní; reguluje celé své nitro, své sklony, touhy, tlukot srdce, myšlenky, a to s takovým mistrovstvím, že sám Ježíš zůstává okouzlen, protože vidí, že tato duše jedná s takovou odvahou a silou. Ona ji však čerpá z Něho a vkládá do Něho veškerou svou naději, a to natolik, že když Ježíš vidí tuto pevnou naději, nemůže této duši nic odepřít."

Když Ježíš mluvil o Naději, na chvíli se vzdálil a zanechal v mém intelektu světlo. Kdo může říct, co jsem o Naději pochopila? Jestliže všechny ostatní ctnosti slouží ke zkrášlení duše, ale mohou nás potácet a činit nestálými - Naděje naopak činí duši pevnou a stabilní, jako ty vysoké hory, s nimiž nelze pohnout ani o kousek. Zdá se mi, že s duši obdařenou Nadějí se to má jako s jistými velmi vysokými horami: těmto horám nemůže uškodit žádná nepřízeň vzduchu; nepronikne do nich ani sníh, ani vichry, ani horko; ať už se na jejich vrchol umístí jakákoli věc, člověk si může být jistý, že ji najde tam, kam byla umístěna, i kdyby uplynulo sto let. Stejně tak, je na tom duše oděná Nadějí: nic jí nemůže ublížit, ani soužení, ani chudoba, ani nejrůznější náhody života ji ani na okamžik neznepokojí. Říká si: "Všechno mohu, všechno mohu snést, všechno mohu vytrpět - s nadějí v Ježíše, který je předmětem všech mých nadějí."

Naděje činí duši téměř všemocnou, nepřemožitelnou a dává jí konečnou vytrvalost, a to do té míry, že teprve tehdy, když se zmocní nebeského království, přestává doufat a vytrvat. Tehdy odloží Naději a celá se ponoří do nesmírného oceánu Boží Lásky.

Zatímco se moje duše rozpouštěla v nesmírném moři Naděje, můj milovaný Ježíš se vracel a mluvil ke mně o Lásce a říkal mi: "Víra a Naděje ustupují Lásce a Láska spojuje všechny ostatní dvě dohromady tak, že je činí jedním, zatímco jsou tři. A tady je, ó můj choti, ve třech teologických ctnostech skryta Trojice božských osob."

Pak pokračoval: "Jestliže víra dává člověku věřit a naděje dává člověku doufat, láska dává člověku milovat. Je-li Víra světlem a slouží jako zrak duše a Naděje, která je potravou Víry, dodává duším odvalu, klid, vytrvalost a vše ostatní - je Láska, která je podstatou tohoto světla a této potavy, jako ta nejsladší a nejvoňavější mast, která proniká všude, zmírňuje a tiší bolesti života. Láska činí utrpení sladkým a přivádí člověka až k tomu, že po něm dokonce touží. Duše, která má Lásku, šíří vůni všude; její skutky, všechny konané z lásky, vydávají nejpříjemnější vůni. A co je to za vůni? Je to vůně samotného Boha. Ostatní ctnosti činí duši osamělou a téměř nerozdílnou s tvory; naproti tomu Láska, jakožto látka, která spojuje, sjednocuje srdce. Ale kde? V Bohu. Jako nejvoňavější mast se Láska šíří všude a se všemi. Láska způsobuje, že člověk s radostí snáší i ta nejkrutější muka, a dosahuje toho, že nemůže být bez utrpení. A když vidí, že je o ně ochuzena, říká svému choti Ježíši: "Podporuj mě ovocem, kterým je utrpení, protože chřadnu láskou; a kde jinde Ti mohu projevit svou lásku než v utrpení pro Tebe?" Ježíš jí odpoví: "Ne, ne, ne.. Láska spaluje, stravuje všechny ostatní věci, dokonce i samotné ctnosti, a všechny je proměňuje v sebe. Celkově se podobá královně, která chce všude vládnout a nechce se nikomu podřídit."

Kdo může říci, co zůstalo po tomto Ježíšově projevu? Řeknu jen, že se ve mně rozhořela taková touha po utrpení - a nejen touha, ale cítím v sobě jakoby záplavu, jako něco přirozeného, že věřím, že největší potupa je netrpět.

Poté, toho rána, aby mi Ježíš ještě více rozproudil srdce, mluvil o mém zničení. Mluvil také o nesmírné touze, kterou jsem v sobě měla vzbudit, abych se disponovala k přijetí této milosti. Řekl mi, že touha nahrazuje nedostatky a nedokonalosti, které mohou být v duši; je jako plášť, který vše zakrývá. Nebylo to však pouhé mluvení - bylo to vlití toho, co říkal, do mého nitra.

Zatímco se moje duše vzrušovala vroucí touhou po přijetí milosti, kterou mi chtěl dát sám Ježíš, Ježíš se vrátil a přenesl mě mimo mě, až do ráje. A tam v přítomnosti Nejsvětější Trojice a celého nebeského dvora

obnovil manželství. Ježíš vytáhl prsten ozdobený třemi drahokamy, bílým, červeným a zeleným, a dal ho Otcí, který ho požehnal a znovu vrátil Synovi. Duch svatý vzal mou pravou ruku a Ježíš mi prsten navlékl na prsteníček. Pak jsem byla připuštěna k polibku všech tří božských osob a každá z nich mi požehnala.

Kdo může vylíčit můj zmatek, když jsem se ocitla před Nejsvětější Trojicí? Řeknu jen, že jakmile jsem se ocitla v jejich přítomnosti, padla jsem na zem a byla bych tam zůstala, kdyby nebylo Ježíše, který mě povzbudil, abych šla do jejich přítomnosti, kde bylo tolik světla, Boží svatosti. Říkám jen toto; ostatní věci vynechám, protože si je pamatuji zmateně.

Vzpomínám si, že potom uplynulo několik dní a já jsem přijala svaté přijímání. Ztratila jsem vědomí a uviděla jsem před sebou Nejsvětější Trojici, kterou jsem viděla v nebi. Okamžitě jsem se poklonila v Jejich přítomnosti, klaněla jsem se jim, vyznala jsem svou nicotnost. Vzpomínám si, že jsem se cítila tak ponořená do sebe, že jsem se neodvážila vyslovit jediné slovo, když se z Jejich středu ozval hlas a řekl: "Neboj se, dodej si odvahy, přišli jsme, abychom tě potvrdili jako svou a zmocnili se tvého srdce". Zatímco to ten hlas říkal, viděla jsem, že Nejsvětější Trojice sestoupila do mého srdce a zmocnila se ho - a tam si vytvořila svůj příbytek. Kdo může říci, jaká změna se ve mně udála? Cítil jsem se zbožštěná; už jsem to nebyla já, kdo žil, ale Oni žili ve mně. Zdálo se mi, že mé tělo je jako sídlo a že v něm sídlí živý Bůh, protože jsem smyslově cítila Jejich skutečnou přítomnost ve svém nitru. Jasně jsem slyšela Jejich hlas, který vycházel z mého nitra a zněl v uších mého těla. Stalo se to přesně tak, jako když uvnitř místnosti hovoří lidé a jejich hlasy jsou jasně a zřetelně slyšet i venku.

Od té chvíle jsem už neměla potřebu hledat Ho někde jinde, abych Ho našla, ale mohla jsem Ho najít tam - ve svém srdci. A když se někdy schovával a já jsem se vydávala hledat Ježíše, bloudila jsem po nebi i po zemi, hledala jsem své nejvyšší a jediné Dobro, zatímco jsem byla v žáru svých slz, v intenzitě svých tužeb, uprostřed nevýslovné bolesti z toho, že jsem Ho ztratila, Ježíš vycházel z mého nitra a říkal mi: "Jsem tady s tebou, nehledej mě jinde." Mezi překvapením a spokojeností, že jsem Ho našla, jsem Mu řekla: "Můj Ježíši, jak to, že jsi mě celé dopoledne nutil chodit sem a tam, abych Tě našla, a Ty jsi tady? Mohl jsi mi to alespoň říct, abych se tolik nerozčilovala. Můj sladký, dobrý, můj drahý živote, podívej se, jak jsem unavená, cítím, že už nemám sílu, cítím se slabá - ó, prosím, podepři mě ve svém náručí, protože cítím, že umírám. A tak mě Ježíš bral do náruče a dával mi odpočívat; a zatímco jsem odpočívala, cítila jsem, jak se mi obnovují síly.

Jindy, když jsem se při tomto Ježíšově skrývání a jeho hledání obcházela, když se ve mně dal pocítit a pak ze mě vyšel, jsem nenacházela jen Ježíše, ale všechny tři božské Osoby - nyní v podobě tří dětí, milostivých a nesmírně krásných, nyní s jedním jediným tělem a třemi odlišnými hlavami, ale navzájem si podobnými, všechny tři přitažlivé.

Kdo může říct, jak jsem spokojená? Zvláště když jsem viděla ty tři děti, které jsem držela v náručí, všechny tři. Políbila bych tu jedno, tu druhé a přijímala jejich polibky; tu by se mi jedno opřelo o rameno, druhé o druhé rameno a další by zůstalo přede mnou. A zatímco jsem se jimi kochala, chodila jsem se na ně dívat a ke svému úžasu jsem ze tří našla jednu.

Dalším údivem pro mě bylo, když jsem byla s těmito třemi dětmi, že každé z nich vážilo tolik, jako všechny tři dohromady. K jednomu z těchto dětí bych cítila stejnou lásku jako ke všem třem dohromady; každé z nich mě přitahovalo stejným způsobem.

Abych mohla mluvit o těchto manželstvích, musela jsem některé věci přeskočit, protože jsem sledovala vlákno; a teď je řeknu.

Když se vrátím na začátek, když Ježíš ráčil přijít, mluvil ke mně velmi často o svém utrpení a pečlivě se snažil, aby moje duše napodobovala jeho život a jeho bolesti, a říkal mi, že kromě výše zmíněné svatby nám zbývá ještě jedna - a tou je svatba kříže.

Vzpomínám si, že říkal: "Má choti, ctnosti slábnou, nejsou-li posilovány a zpevňovány štěpem kříže. Před mým příchodem na zem byly bolesti, zmatky, potupy, pomluvy, utrpení, chudoba, nemoci a zejména kříž považovány za potupu, ale od okamžiku, kdy jsem je nesl, byly všechny posvěceny a zbožštěny mým kontaktem. Všechny změnilly svou podobu, staly se sladkými, příjemnými, a duši, která má to štěstí, že některé z nich má, se dostává cti - a to proto, že přijala roucho Mne, Syna Božího. Pouze ti, kdo se dívají a zastavují na kůře kříže, zažívají opak; shledávají ji hořkou, jsou jí znechuceni, stěžují si, jako by jim někdo ublížil. Ale ti, kdo do ní

pronikají, ji shledávají příjemnou, tvoří v ní své štěstí. Má milovaná dcero, netoužím po ničem jiném než po tom, abych tě ukřižoval, tělem i duší."

A když to říkal, cítila jsem takový příliv touhy po ukřižování s Ježíšem Kristem, že jsem často opakovala: "Můj Ježíši, má Lásko, pospěš si - ukřižuj mě s Tebou. A když se vracel, první věci, o které jsem Ho prosila a které se mi zdály být nejdůležitější, byly tyto: lítost nad mými hříchy a milost být s Ním ukřižována. Zdálo se mi, že když získám toto, získám všechno."

Jednoho rána se přede mnou objevil můj nejmilejší Ježíš v podobě krucifixu a řekl mi, že mě chce ukřižovat spolu s ním. Když to říkal, viděla jsem, že z Jeho nejsvětějších ran vycházejí paprsky světla a v nich hřeby, které se ke mně přibližovaly. V tu chvíli, nevím proč, ačkoli jsem si tolik přála nechat se od Něho ukřižovat, až jsem se cítila pohlcena, mě zachvátil velký strach, který mě rozechvěl od hlavy až k patě. Cítila jsem takové zničení sebe sama, viděla jsem se tak nehodnou přijmout tuto milost, že jsem se neodvážila říci: "Pane, ukřižuj mě spolu s Tebou." V tu chvíli jsem si uvědomila, že se mi to stalo. Ježíš jako by byl zavěšený a čekal na mou vůli. Kdo může říci, jak vroucně jsem po Něm v intimní části své duše toužila, ačkoli jsem se zároveň viděla nehodnou? Moje přirozenost se vyděsila a zachvěla se.

Ale zatímco jsem byla v tomto stavu, můj milovaný Ježíš mě skrze intelekt vyzval, abych přijala. Tehdy jsem Mu z celého srdce řekla: "Svatý Manželi, ukřižovaný pro mě, prosím Tě, abys mi udělil milost být ukřižována a zároveň nedovolil, aby se navenek objevilo nějaké vnější znamení. Ano, dej mi utrpení, dej mi rány, ale ať je vše skryto mezi mnou a Tebou."

A tak mi ty paprsky světla spolu s hřeby probodly ruce i nohy a mé srdce probodl paprsek světla spolu s kopím. Kdo může říci, jaká to byla bolest a jaká spokojenost? Jak moc byla má duše předtím zachváćena strachem, tak moc potom plavala v moři pokoje, spokojenosti a bolesti. Bolest, kterou jsem cítila v rukou, v nohou a v srdci, byla tak velká, že jsem měla pocit, že umírám; cítila jsem, jak se mi kosti rukou a nohou tříští na nejmenší kousky. Cítila jsem se, jako bych v nich měla hřebíky, ale zároveň mi působily takovou spokojenost, že to nedokážu vyjádřit, a dodávaly mi takovou sílu, že i když jsem měla pocit, že kvůli bolesti umřu, právě tyto bolesti mě podržely, abych nezemřela. Na vnějších částech těla se však nic neobjevilo, ačkoli jsem cítila tělesné bolesti. To je tak pravda, že když mě zpovědník přišel vyzvat k poslušnosti a uvolnil mi ruce, které byly stažené, pokaždé, když se mě dotkl na tom místě mých rukou, které byly spolu s hřebem proniknuty oním paprskem světla, pocítila jsem smrtelné bolesti. Když však zpovědník poslušností přikázal, aby tyto bolesti ustaly, velmi se zmírnily. Ve skutečnosti byly tyto bolesti tak silné, že jsem kvůli nim ztrácela vědomí, a kdyby se na výzvu k poslušnosti nezmírnily, sotva bych byla schopna poslechnout. Ó, zázrak svatě poslušnosti - byla jsi pro mě vším. Kolikrát jsem se ocitla ve střetu se smrtí, tak velká byla intenzita bolestí - a poslušnost mi téměř vrátila život. Kéž je Pán vždy požehnan, kéž je vše k jeho slávě.

Když jsem byla uvnitř sebe, neviděla jsem nic, ale když jsem ztratila vědomí, viděla jsem body označené Ježíšovými ranami. Zdálo se mi, že právě Ježíšovy rány se přenesly do mých rukou i do ostatních; a to bylo poprvé, co mě Ježíš ukřižoval. Těchto ukřižování bylo vskutku tolik, že je nemožné je všechny spočítat. Řeknu o tom jen to hlavní.

Když se Ježíš vrátí, řeknu mu: "Drahý, můj milovaný, dej mi lítost nad mými hříchy, aby mé hříchy, šířané zármutkem a lítostí, že jsem Tě urazila, byly vymazány z mé duše a také z Tvé paměti. Ano, dej mi tolik smutku, kolik jsem se Tě odvážila urazit. Ba co víc, dej, ať mě smutek ještě převyšší, abych se Ti mohla důvěrněji přiblížit."

Vzpomínám si, že když jsem to jednou říkala, můj vždy vlídný Ježíš mi řekl: "Já sám ti chci dát pocítit lítost nad tvými hříchy, abys viděla, jak strašný je hřích a jak hořkou bolestí trpělo Mé Srdce. Proto říkej spolu se Mnou: 'Když přejdu moře, Ty jsi v moři, i když Tě nevidím; šlapu po zemi, a Ty jsi pod mýma nohama. Zhřešila jsem.'" A pak tichým hlasem, téměř s pláčem, Ježíš dodal: "Přesto jsem tě miloval a právě v té chvíli jsem tě zachoval." Zatímco to Ježíš říkal a já spolu s ním, zachvátil mě takový zármutek nad danými proviněními, že jsem padla na zem; a Ježíš zmizel.

Těch slov je málo, ale pochopila jsem tolik věcí, že není možné říci vše, co jsem pochopila. V prvních slovech jsem pochopila nesmírnost, velikost, přítomnost Boha v každé existující věci, takovou, že Mu nemůže uniknout ani stín naší myšlenky. Pochopila jsem také svou nicotnost ve srovnání s Majestátem tak velkým a

svatým. Ve slově "zhřešila jsem" jsem pochopil ošklivost hříchu, zlobu, troufalost, s jakou jsem Ho urazila. Když o tom moje duše uvažovala, když jsem slyšela Ježíše Krista říkat: "A přece jsem tě miloval a právě v té chvíli jsem tě zachoval", mého srdce se zmocnil takový smutek, že jsem měla pocit, že umírám, protože jsem mohla pochopit nesmírnou lásku, kterou ke mně Pán choval právě v tom činu, jímž jsem se Ho pokusila urazit, a dokonce zabít. Ach, Pane, jak jsi byl ke mně dobrý, a já - vždy nevděčná, a tak zlá!

Vzpomínám si, že se to stříдалo; pokaždé, když se uráčil přijít, prosila jsem ho tu o lítost nad svými hříchy, tu o ukřižování - a také o další věci. Jako například jednou ráno, když jsem prožívala své obvyklé utrpení, mě můj milý Ježíš přenesl mimo sebe a ukázal mi člověka, který byl zabit výstřely z revolveru a který pak vydechoval naposledy a odcházel do pekla. Ó, jak velkou bolestí byla pro Ježíše ztráta této duše. Kdyby celý svět věděl, jak moc Ježíš trpí pro ztrátu duší, použil by všechny možné prostředky, aby se nestaly věčně ztracenými - neříkám pro sebe, ale aby alespoň ušetřil našeho Pána této bolesti. Nyní, když jsem byla uprostřed kulek spolu s Ježíšem, přiblížil Ježíš své rty k mým uším a řekl mi: "Má dcero, chceš se obětovat jako oběť za spásu této duše a vzít na sebe bolesti, které si zaslouží pro své velmi těžké hříchy?" Odpověděla jsem: "Pane, jsem připravena, pokud ho zachráníš a vrátíš mu život." "Ano," odpověděla jsem. Kdo může vypovědět, jaké utrpení mě potkalo? Byly takové a tak četné, že sama nevím, jak to, že mě život neopustil.

Zatímco jsem byla v takovém stavu utrpení, můj zpovědník přišel více než hodinu předtím, aby mě vyzval k poslušnosti, a protože jsem velmi trpěla, sotva jsem mohla poslechnout. Zeptal se mě tedy na příčinu takového stavu a já jsem mu vylíčila skutečnost, jak jsem ji popsala výše, a řekla jsem mu místo ve městě, kde se mi zdálo, že se to stalo. Zpovědník mi řekl, že je to pravda, ale že si myslí, že je mrtvý. Pak však vyšlo najevo, že je velmi nemocný, ale postupně se uzdravil a stále žije. Kéž je Pán stále požehnaný.

Vzpomínám si, že když jsem stále prosila o ukřižování a Ježíš mě přenášel mimo sebe, bral mě na svatá místa v Jeruzalémě, kde náš Pán trpěl své bolestné utrpení, a tam jsme se setkávali s mnoha kříži. Můj milovaný Ježíš mi říkal: ***Kdybys věděla, jaké dobro v sobě kříž obsahuje, jak vzácnou činí duši a jaký klenot nevyčísitelné hodnoty získává ten, kdo má to dobro, že vlastní utrpení...*** Stačí, když ti řeknu jen tolik, že jsem si při příchodu na zem nevybral bohatství ani rozkoše, ale jako drahé a důvěrné sestry jsem si cenil kříž, chudobu, utrpení a potupu." Když to říkal, projevoval takovou chuť, takovou radost z utrpení, že tato slova pronikala mým srdcem jako mnoho hořících šípů, až jsem cítila, že mě opustí život, pokud mi Pán nepřizná utrpení. A s takovým hlasem a silou, jakou jsem měla, jsem nedělala nic jiného, než že jsem říkala: "Svatý choti, dej mi utrpení, dej mi kříže. Jen podle toho poznám, zda mě miluješ - když mě uspokojíš kříži a utrpením. A tak jsem vzala jeden z největších křížů, které jsem viděla, položila jsem se na něj a prosila jsem Ježíše, aby přišel a ukřižoval mě. A On byl tak laskav, že mě vzal za ruku a začal mi ji probodávat hřebem. Čas od času se mě blahoslavený Ježíš ptal: "Bolí to hodně? Chceš, abych přestal?" A já: "Ne, ne, můj milovaný, pokračuj. Ano, bolí to, ale já jsem šťastná." "Ano," odpověděla jsem. A měla jsem takový strach, aby nedokončil ukřižování, že jsem nedělala nic jiného, než že jsem Mu říkala: "Pospěš si, ó Ježíši! Pospěš si, ať to není tak dlouhé. Když však nastal čas přibít druhou ruku, ramena kříže byla příliš krátká, zatímco předtím se zdálo, že jsou dost dlouhá na to, aby se to stihlo. Kdo může říci, jak umrtvená jsem zůstala?"

To se stalo mnohokrát, a někdy, když byly paže v pořádku, délka kříže nestačila na to, abych mohla natáhnout nohy. Jedním slovem, něco muselo chybět, aby se ukřižování neuskutečnilo. Kdo může vyprávět o hořkosti mé duše a o nárcích, které jsem pronášela k našemu Pánu, jenž mi nepřiznával opravdové utrpení? Říkala jsem Mu: "Můj milovaný, všechno končí žertem. Říkával jsi mi, že mě vezmeš do nebe, a pak mě donutíš vrátit se na zem. Teď mi říkáš, že mě musíš ukřižovat, a k úplnému ukřižování se nikdy nedostaneme." A tak jsem se vrátila do nebe. A Ježíš mi zase sliboval, že mě ukřižuje.

14. září 1899

Jednoho rána - bylo to v den Povýšení kříže - mě můj sladký Ježíš přenesl na svatá místa a nejprve mi řekl mnoho věcí o ctnosti kříže. Nepamatuji si všechno, ale jen několik věcí: "Má milovaná, chceš být krásná? Kříž ti dá ty nejkrásnější rysy, jaké lze nalézt, a to jak v nebi, tak na zemi; natolik, že se zalíbíš Bohu, který v sobě obsahuje všechny krásy." A tak jsem se na něj podívala a řekla mu: "Je to krásné."

Ježíš pokračoval: "Chcete být naplněni nesmírným bohatstvím - ne na krátkou dobu, ale na věčnost? Pak vám tedy kříž udělí všechny druhy bohatství - od nejmenších centů, což jsou malé kříže, až po největší částky, což jsou těžší kříže. Lidé jsou však tak chamtiví, aby si vydělali časný groš, který budou muset brzy opustit, ale ani nepomyslí na to, aby si vydělali jediný věčný groš. A když jim Já, který s nimi mám soucit a vidím jejich nedbalost ke všemu, co se týká věčnosti, laskavě nabídnu příležitost - místo aby si jí vážili, rozzlobí se a urazí Mě. Jaké lidské šílenství - zdá se, že to chápou naruby. Moji milovaní, v kříži jsou všechny triumfy, všechna vítězství a největší zisky. Nesmíš mít jiný cíl než kříž, a ten ti bude stačit, ve všem.

Dnes tě chci učinit spokojenou; ten kříž, který ti až dosud nestačil k tomu, abych tě položil a úplně ukřižoval, je kříž, který jsi nesla až dosud. Ale protože tě mám ukřižovat úplně, potřebuješ nové kříže, které na tebe nechám sestoupit. Kříž, který jsi měla dosud, tedy přinesu do nebe, abych ho ukázal celému nebeskému dvoru jako zástavu tvé lásky, a z nebe nechám sestoupit jiný - větší, aby mohl uspokojit vroucí touhy, které na tobě mám."

Zatímco to Ježíš říkal, objevil se přede mnou kříž, který jsem viděla jindy. Vzala jsem ho a položila se na něj. Když jsem tak činila, otevřela se nebesa a svatý Jan Evangelista sestoupil dolů a nesl kříž, který mi Ježíš ukázal. Královna Matka a mnoho andělů, když přišli do mé blízkosti, mě zvedli z tohoto kříže a položili mě na ten, který mi přinesli a který byl mnohem větší. Potom jeden anděl vzal kříž, který jsem měla předtím, a vzal ho s sebou do nebe. Poté mě Ježíš vlastní rukou začal přibíjet na ten kříž; Královna Maminka mi pomáhala, zatímco andělé a svatý Jan podávali hřeby. Můj sladký Ježíš projevoval takovou spokojenost, takovou radost z toho, že mě ukřižoval, že jen abych mohla Ježíši tuto spokojenost dát, byla bych snášela nejen kříž, ale ještě větší bolesti. Ach! zdálo se mi, že mi nebe připravuje novou hostinu, když vidím Ježíšovu spokojenost. Mnoho duší bylo vysvobozeno z očištění a vzlétlo k nebi a dost hříšníků se obrátilo, protože můj Božský Snoubenec nechal každého podílet se na dobru mého utrpení. Kdo tedy může vyprávět, jak silné bolesti jsem cítila, když jsem byla tak dobře natažena na kříži a probodána hřeby na rukou a nohou? Ale zejména nohy - krutost těch bolestí byla taková, že se nedá popsat. Když mě dokončili ukřižování a já cítila, že plavu v moři bolestí a utrpení, řekla královna Maminka Ježíšovi: "Můj Synu, dnes je den milosti - chci, abys ji nechal sdílet všechny své bolesti. Nezbyvá nic jiného, než jí probodnout srdce skrz naskrz kopím a obnovit pro ni trnovou korunu." A tak jsem se vrátila do svého srdce. A tak sám Ježíš vzal kopí a probodl mi srdce skrz naskrz; andělé vzali trnovou korunu, dobře zahuštěnou, a podali ji Nejsvětější Panně - a Ona sama mi ji vrazila do hlavy.

Byl to pro mě nezapomenutelný den - plný utrpení, ano, ale i radosti, nevýslovných bolestí, ale i radosti. Stačí říci, že intenzita bolestí byla taková, že se Ježíš po celý ten den nehýbal z mého boku, ale zůstával mi nablízku, aby podpořil mou přirozenost, která selhávala při živosti bolestí. Duše z očištění, které vzlétly do nebe, sestoupily spolu s anděly a obklopile mé lůžko, povzbuzovaly mě svými chvalozpěvy a láskyplně mi děkovaly, že jsem je svým utrpením od těchto bolestí osvobodila.

Stalo se tedy, že po pěti nebo šesti dnech těchto silných bolestí začaly k mé velké lítosti slábnout, a tak jsem prosila svého milovaného Ježíše, aby ukřižování obnovil. A On, někdy rychle, jindy s určitým zpožděním, mě rád přenášel na svatá místa a nechával mě sdílet bolesti svého bolestného umučení... tu trnovou korunu, tu bičování, tu nesení kříže na Kalvárii, tu ukřižování - někdy jedno tajemství denně, jindy všechno v jednom dni, jak se mu líbilo. To by pro mou duši znamenalo nejvyšší bolest a spokojenost. Velmi hořkým by se však pro mě stalo, kdyby se scéna změnila a místo toho, abych já byla tím, kdo trpí, byla bych divákem, který sleduje, jak nejmilovanější Ježíš trpí bolestmi svého bolestného umučení. Ach, kolikrát jsem se ocitla uprostřed Židů spolu s Královnou Maminkou a viděla, jak můj milovaný Ježíš trpí. Ach! ano, je skutečně pravda, že je pro člověka snazší trpět sám, než vidět trpět milovaného.

Jindy si vzpomínám, že mi můj sladký Ježíš při obnovování těchto ukřižování říkal: "Moji milovaní, kříž umožňuje rozlišit zavržené od předurčených. Tak jako se v den soudu při pohledu na kříž budou radovat ti dobří, tak i nyní lze poznat, zda bude někdo spasen, nebo ztracen. Jestliže když se kříž duši představí, obejmě ho, nese ho rezignovaně a trpělivě, líbá a děkuje té ruce, která ho posílá - zde je znamení, že je spasena. Jestliže naopak, když je jí kříž předkládán, rozčiluje se, pohrdá jím, a dokonce dospěje k tomu, že mě urazí - můžete říci, že to je znamení, že duše směřuje na cestu do pekla. Stejně tak si budou počínat zavržení v den soudu: při spatření kříže

se budou rmoutit a proklínat. Kříž říká vše; kříž je kniha, která vám bez klamu a v jasných notách říká a umožňuje rozlišit svatého od hříšníka, dokonalého od nedokonalého, horlivého od vlažného. Kříž předává duši takové světlo, že i nyní umožňuje rozlišit nejen dobré od zlých, ale také ty, kteří mají být v nebi více či méně slavní - ty, kteří mají zaujmout vyšší či nižší místo. Všechny ostatní ctnosti zůstávají před ctností kříže pokorné a uctivé a naroubované na ni získávají větší slávu a lesk."

Kdo může říci, jaké plameny vroucích tužeb by toto mluvení o Ježíši vlilo do mého srdce? Cítla jsem se šířící hladem po utrpení, a aby ukojil mé touhy - nebo lépe řečeno, aby ukojil to, co do mě vlil On sám -, obnovil ukřižování.

Vzpomínám si, že mi někdy po obnovení těchto ukřižování říkal: Chci tě naučit modlitbě, abys získala tuto milost." "Milovaný mého Srdce, vroucně toužím nejen ukřižovat tvou duši a přenést na tvé tělo bolesti kříže, ale také označit tvé tělo znamením svých ran. Toto je modlitba: "Předstupuji před nejvyšší Boží trůn, omývána Krví Ježíše Krista, a prosím ho, aby mi zásluhou svých nejsvětějších ctností a svého božství udělil milost ukřižování.""

Vždycky jsem však měla odpor ke všemu, co by se mohlo jevit navenek - a stále mám -, ale při úkonu, při němž to Ježíš říkal, bych cítila, jak se ve mně vzrývá taková touha po uspokojení touhy, kterou vyjadřoval On sám, že bych se přesto odvážila požádat Ježíše, aby mě ukřižoval na duši i na těle. A někdy jsem Mu říkal: "Svatý Manželi, raději bych neměla vnější věci, a pokud se někdy odvážím o to požádat, je to proto, že mi to Ty sám říkáš, a také proto, abych dala zpovědníkovi znamení, že jsi to Ty, kdo ve mně působí. Ale jinak bych si nepřála nic jiného než ty bolesti, které mi dáváš vytrpět, když obnovuješ ukřižování. Kéž by byly trvalé - nerada bych, aby se po nějaké době zmenšily. To samo o sobě mi stačí. Co se týče vnějšího vzhledu, čím více mě dokážeš skrýt, tím více mě uspokojíš."

Zmateně si vzpomínám, že když jsem byl s naším Pánem, často jsem ho prosila o lítost nad svými hříchy a o milost odpuštění všeho zlého, co jsem spáchala, a někdy jsem dospěl až k tomu, že jsem říkala, že teprve tehdy budu spokojena, když jsem ho slyšel říkat z jeho vlastních úst: "Odpouštím ti všechny tvé hříchy." A požehnaný Ježíš, který nemůže nic zapřít, když je to pro naše dobro, se jednoho rána zjevil a řekl mi: "Tentokrát chci sám vykonávat úřad zpovědníka. Vyznáš mi všechny své hříchy a při úkonu, kterým to učiníš, ti dám pochopit jednu po druhé bolesti, které jsi dala mému Srdci tím, že jsi mě urazila, abys pochopením toho, co je hřích, nakolik je to pro tvora možné, byla rozhodnuta raději zemřít, než mě urazit. Ty zatím vstup do své nicoty a odříkej *Confiteor*."

Když jsem vstoupila dovnitř, viděla jsem všechnu svou bídu a své hříšné skutky a třásla jsem se před Jeho přítomností jako osika. Chyběla mi síla vyslovit slova *Confiteor*, a kdyby mi Pán nevlil novou sílu tím, že mi řekl: "Neboj se. Jsem-li soudce, jsem také tvůj otec. Odvahu, pokračujme", zůstala bych tam, aniž bych pronesla jediné slovo.

Tak jsem odříkala *Confiteor*, celá zmatená a ponížena, a protože jsem se viděla celá pokrytá svými hříchy, na první pohled jsem viděla, že tím největším, který urážel našeho Pána, byla pýcha. Řekla jsem tedy: "Pane, před tvou přítomností se obviňuji z hříchu pýchy." A tak jsem se obrátila k Bohu. A On: "Přiblíž se k mému Srdci a přilož k němu své ucho - uslyšíš, jak krutá muka jsi tímto hříchem způsobila mému Srdci." Celá rozechvělá jsem přiložila ucho k Jeho obdivuhodnému Srdci - ale kdo může říci, co jsem v tu chvíli slyšela a pochopila? Zvláště teď, po tolika letech - řeknu něco zmateně. Vzpomínám si, že Jeho Srdce tlouklo tak silně, že se zdálo, že Jeho hrud' praskne. Pak se mi zdálo, že je roztrháno na kusy a že je bolestí téměř zničeno. Ach, kdybych mohla, dosáhla bych toho, že bych pýchou zničila Božskou bytost.

Abych se vyjádřila srozumitelně, použiji přirovnání, jinak nemám slov, abych se vyjádřila. Představte si krále a u nohou tohoto krále červa, který se zvedá a bobtná, začíná si myslet, že je něco, a dosáhne takové troufalosti, že se postupně zvedá, dosáhne hlavy tohoto krále a chce mu sejmout korunu a nasadit si ji na vlastní hlavu. Pak ho zbaví královského roucha, pak ho shodí z trůnu a nakonec se ho pokusí zabít. Ale co je na tomto červu ještě zajímavější, je to, že sám nezná svou vlastní podstatu; velmi klame sám sebe, přičemž, aby se ho zbavil, nezbývá králi nic jiného, než aby mu ho dal pod nohy a rozdrtil ho - a tak by skončil své dny. Ve skutečnosti, kdyby se to mohlo stát, vzniklo by rozhořčení a lítost, stejně jako posměch vůči pýše tohoto červa. Tak jsem se

viděla před Bohem a to mě naplnilo takovým zmatkem a smutkem, že jsem cítila, jak se v mém srdci obnovují muka, která vytrpěl blahoslavený Ježíš.

Poté mě opustil a já jsem pocítila takovou bolest, když jsem pochopila, jak ošklivý je hřích pýchy, že se to nedá popsat. Když jsem to všechno v sobě důkladně přežvykal, můj dobrý Ježíš se vrátil a řekl mi, abych pokračoval ve vyznání svých hříchů. A já, celá rozechvělá, jsem pokračovala v obžalobě svých myšlenek, slov, skutků, příčin a opomenutí, a když On viděl, že nejsem schopna pokračovat ve zpovědi kvůli bolesti, kterou jsem cítila, že jsem Ho tak urazila... vlastně jsem měla tak živou jasnost, když jsem stála před tím Božským sluncem; a zvláště jsem viděla svou malost, nicotnost své bytosti, a byla jsem ohromena, jak jsem si dovolila, a přemýšlela jsem, kde jsem vzala tu odvalu urazit Boha tak dobrého, který mi právě v tom, čím jsem Ho urážela, pomáhal, chránil mě, živil mě. A pokud měl vůči mně nějakou zášť, tak za hřích, který jsem spáchala a který On velmi nenáviděl, zatímco mě nesmírně miloval, omlouval mě před božskou spravedlností a celý se zabýval tím, aby odstranil onu zeď rozdělení mezi duší a Bohem, kterou hřích způsobil. Ach, kdyby všichni viděli, kdo je Bůh a kdo je duše při hříchu, všichni by zemřeli zármutkem a věřím, že by hřích byl vyhnán ze země... Když tedy blahoslavený Ježíš viděl, že už nemohu kvůli bolesti nic snést, ustoupil a opustil mě, aby mi umožnil dobře pochopit zlo, které jsem spáchala. A pak se zase vrátil a já jsem pokračovala v obviňování svých hříchů.

Ale kdo může vyprávět, čemu všemu jsem rozuměla, a vysvětlit mi postupně různá příkoří a zvláštní bolesti, které jsem svými hříchy našemu Pánu způsobila? Cítím, že je téměř nemožné, abych to vysvětlila sama - také proto, že si to příliš nepamatuji.

Když jsem pak dokončila obžalobu, která trvala asi sedm hodin, milý Ježíš na sebe vzal podobu nejlaskavějšího otce. A protože jsem byla kvůli zármutku vyčerpána ve svých silách, tím spíš, že jsem viděla, že ten zármutek nestačí, abych litovala, jak se sluší na mé hříchy - aby mě povzbudil, řekl mi: "Já sám tě chci odškodnit, a tak na tvou duši přenáším zásluhy bolesti, kterou jsem měl v Getsemanské zahradě. Jedině to může uspokojit božskou spravedlnost." Poté, co na mou duši aplikoval svou bolest, se mi zdálo, že jsem nakloněna přijmout rozhřešení.

Celá ponížená a zmatená, jak jsem byla, skloněná k nohám dobrého otce Ježíše, jsem se skrže paprsky, které mi posílal do mysli, snažila ještě více podnítit k zármutku tím, že jsem říkala - i když si nepamatuji všechno: "Velké, nesmírné bylo zlo, které jsem proti Tobě spáchala. Tyto mé síly a tyto smysly mého těla měly být jako mnoho jazyků, kterými Tě mám chválit. Ach! místo toho byly jako mnoho jedovatých zmijí, které Tě kousaly a dokonce se Tě snažily zabít. Ale, svatý otče, odpusť mi - nechtěj mě zavrhnout kvůli velkému zlu, které jsem Ti svým hříchem způsobila.

A Ježíš: "A ty - slibuješ, že už nebudeš hřešit a vyženeš ze svého srdce každý stín zla, který by mohl urazit tvého Stvořitele?"

A já: "Ano, z celého srdce Ti to slibuji. Raději bych tisíckrát zemřela, než znovu zhřešila. Nikdy více, nikdy více.

A Ježíš: "A já ti odpouštím a přikládám tvé duši zásluhy svého umučení a chci ji omýt svou krví."

A když to říkal, zvedl požehnanou pravici a pronesl slova rozhřešení - přesně taková, jaká říká kněz, když dává rozhřešení. A při tom se z Jeho ruky vylila řeka krve, která zcela zalila mou duši.

Potom mi řekl: "Pojď, ó dcero, pojď se kát za své hříchy políbením mých ran."

Celá rozechvělá jsem vstala a políbila Jeho nejsvětější rány, načež mi řekl: "Dnes ti dávám milost, abys už nikdy neupadla do dobrovolného všedního hříchu."

Pak mi dal další napomenutí, která si už příliš nepamatuji, a zmizel.

Kdo může říci, jaké účinky mělo toto vyznání učiněné našemu Pánu? Cítila jsem se celá nasáklá milostí a udělalo to na mě takový dojem, že na to nemohu zapomenout. A pokaždé, když si na to vzpomenu, cítím, jak mi běhá mráz po zádech, a také mě jímá hrůza při pomyšlení, jaká je moje shoda s tolika milostmi přijatými od Našeho Pána.

Jindy mi Pán ráčil dát rozhřešení sám. Někdy na sebe bral podobu kněze a já se zpovídala, jako by to byl kněz, i když jsem pocítoval jiné účinky, a pak, jakmile bylo hotovo, zjevil se jako Ježíš; nebo přišel odhalený a dal se poznat jako Ježíš od začátku. Někdy na sebe také bral podobu zpovědníka, a to do té míry, že jsem se

domnívala, že s ním mluvím, že mu říkám všechny své obavy, své pochybnosti, ale z odpovědi, kterou jsem dostávala, z jemnosti toho hlasu, který střídal hlas zpovědníka a hlas Ježíše, z Jeho milého gesta a z vnitřních účinků jsem poznávala, že je to On. Ach, kdybych chtěla o těchto věcech říci všechno, byla bych příliš dlouhá, a tak končím a zastavuji se zde...

Vzpomínám si, že byla další válka mezi Afrikou a Itálií, a jednoho dne, asi devět měsíců předtím, mě požehnaný Ježíš přenesl mimo sebe a ukázal mi velmi dlouhou cestu plnou lidských těl ponořených do krve, která tu cestu zaplavovala jako řeky. Bylo děsivé vidět ty mrtvolky vystavené na volném prostranství, aniž by je někdo pohřbil.

Celá vyděšená jsem se zeptal našeho Pána: "Co je to?"

A on: "Příští rok bude válka. Používají tělo, aby mě uráželi, a já chci vykonat svou spravedlivou pomstu nad jejich vlastním tělem." Řekl i další věci, ale dlouhá doba, která uplynula, mi nedovoluje si vzpomenout.

Stalo se, že po této době se začaly šířit zprávy o válce mezi Afrikou a Itálií. Modlila jsem se k dobrému Ježíši, aby ušetřil mnoho obětí a slitoval se nad mnoha dušemi, které se chystaly do pekla.

Jednoho rána mě obvyklým způsobem přenesl mimo sebe a viděla jsem, že téměř všichni lidé jsou přesvědčeni, že Itálie vyhraje. Zdálo se mi, že jsem se ocitla v Římě, a viděla jsem, jak se poslanci mezi sebou radí, jak mají vést válku, aby bylo jisté, že Itálie zvítězí. Byli tak nabubřelí sami sebou, až to vzbuzovalo lítost. Ale nejvíc na mě zapůsobilo, když jsem viděla, že téměř všichni tito lidé jsou sektáři - duše zaprodané ďáblu. Jak smutná doba! Opravdu se zdálo, že vládne satan a místo aby svou důvěru vkládali v Boha, vkládají ji v ďábla. Když byli na poradě, můj požehnaný Ježíš mi řekl: "Pojďme si poslechnout, co říkají." Zdálo se, že spolu s Ním vstupují do jejich kruhu. Ježíš se procházel jejich středem a proléval slzy nad jejich bídným stavem. Když skončili svou poradou o dalším postupu a chlubil se, že jsou si jisti vítězstvím, Ježíš se k nim obrátil a hrozivě jim řekl: "Spoléháte na sebe, a proto vás ponížím. Tentokrát Itálie prohraje..."

Nyní, abych byla poslušná, budu pokračovat v tom, co jsem zanechal na straně 6 tohoto 1.st dílu - tedy v nově ke svatým Vánocům.

Když jsem přešla od druhé meditace ke třetí, vnitřní hlas mi řekl: "Má dcero, polož hlavu na lůno mé Maminky a pohlédni hluboko do ní na mé malé Lidství. Moje láska mě pohltila; ohně, oceány, nesmírná moře lásky mého Božství mě zaplavily, spálily mě na popel a vyslaly své plameny tak vysoko, že se vznesly a dosáhly všude - na všechny generace, od prvního až po posledního člověka. Mé malé Lidství bylo pohlceno uprostřed takových plamenů; ale víte, co chce, aby Mě pohltila Má věčná láska? Ach, duše! A jen tehdy jsem se spokojil, když jsem je všechny pohltil, aby zůstaly počaté se Mnou. Byl jsem Bůh a měl jsem působit jako Bůh - musel jsem je všechny vzít. Má láska by Mi nedopřála klidu, kdybych některou z nich vyloučil. Ach! Má dcero, dobře se dívej do lůna Mé Maminky, dobře upři svůj zrak na Mé počaté Lidství a najdeš svou duši počatou se Mnou a plameny Mé lásky, které tě pohlcejí. Ach, jak moc jsem tě miloval a miluji!"

Cítala jsem se rozpuštěná uprostřed tolika lásky a nebyla jsem schopna z ní vystoupit, ale hlas mě hlasitě volal a říkal: "Má dcero, to ještě nic není, přimkni se ke Mně pevněji a podej ruce mé drahé Mamince, aby tě přitiskla ke svému mateřskému lůnu. A ty se ještě jednou podívej na mé malé počaté Lidství a sleduj čtvrtý přebytek mé lásky." A tak jsem se na ni podívala.

4 - "Má dcero, od pohlčující lásky přejdi k pohledu na mou operativní lásku. Každá počatá duše Mi přinesla břemeno svých hříchů, svých slabostí a vášní a Má láska Mi přikázala, abych břemeno každé z nich vzala na sebe. A počala nejen duše, ale i bolesti každé z nich, stejně jako zadostiučinění, které měla každá z nich poskytnout mému nebeskému Otci. Tak bylo spolu se Mnou počato i Mé utrpení. Dobře se na Mě podívejte v lůně Mé Nebeské Mámy. Ó, jak zmučené bylo mé malé Lidství. Dobře se podívej na mou malou hlavu obklopenou trnovou korunou, která, pevně přitisknutá k mým spánkům, způsobila, že se mi z očí vyřinuly potoky slz; ani jsem se nemohl pohnout, abych je osušil. Ó, prosím! Buď pohnuta soucitem se mnou, osuš mé oči od tolika pláče - ty, která máš volné ruce, abys to mohla udělat. Tyto trny jsou korunou tolika zlých myšlenek, které přeplňují lidské mysli. Ó, jak mě bodají, víc než trny, které vyrůstají ze země. Ale podívejte se znovu - jak dlouhé je devítiměsíční ukřižování: Nemohl jsem pohnout ani prstem, ani rukou, ani nohou. Pořád jsem byl nehybný,

nebyl prostor, abych se mohl být jen trochu pohnout. Jak dlouhé a tvrdé ukřižování, navíc s tím, že všechna zlá díla, která na sebe vzala podobu hřebů, mi neustále probodávala ruce a nohy." Tak mi dál vyprávěl bolest za bolestí - všechna mučednictví svého malého Lidství, taková, že kdybych je chtěla všechny vyprávět, byla bych příliš dlouhá.

Odevzdala jsem se pláči a ve svém nitru jsem slyšela: "Dceruško, rád bych tě objal, ale nemohu to udělat - není tu místo, jsem nepohyblivý, nemohu to udělat. Rád bych k tobě přišel, ale nejsem schopen chůze. Zatím mě objímej a přijď ke mně, pak, až vyjdu z mateřského lůna, přijdu k tobě." Ale když jsem Ho objímala a pevně Ho tiskla k srdci svou představivostí, vnitřní hlas mi řekl: "Prozatím to stačí, má dcero; přejdi k úvaze o páte přemíře mé lásky."

5 - A vnitřní hlas pokračoval: "Má dcero, neodcházej ode Mne, nenechávej Mne samotného, má láska chce tvou společnost. To je další přebytek Mé lásky, která nechce být sama. Ale víš, čí společnost chce? Společnost stvoření. Pohleďte, v lůně Mé Maminky jsou všichni tvorové spolu se Mnou - počati spolu se Mnou. Já jsem s nimi, celá láska. Chci jim říci, jak moc je miluji; chci s nimi mluvit, abych jim vyprávěl o svých radostech a bolestech - že jsem přišel do jejich středu, abych je obšťastnil a potěšil; že zůstanu uprostřed nich jako malý bratr a každému z nich dám své statky, své království, i za cenu svého života. Chci jim dát své polibky a své pohlazení. Chci se s nimi bavit, ale - ach, kolik smutku mi způsobují! Někteří ode Mne utíkají, někteří si hrají na hluché a nutí Mne mlčet; někteří pohrdají Mým zbožím a nestarají se o Mé království, vracejí Mé polibky a pohlazení s lhosejností a zapomnětlivostí ke Mně, takže Moji zábavu mění v hořký pláč. Ó, jak jsem osamělý, ačkoli jsem uprostřed mnoha. Ó, jak mě tíží osamělost. Nemám nikoho, komu bych mohl říci slovo, s kým bych se mohl vylít - ani v lásce. Jsem stále smutný a mlčenlivý, protože když promluví, nikdo mě neposlouchá. Ach! Má dcero, prosím tě, zapřísahám tě, nenechávej Mě samotného v takové osamělosti, dopřej Mi to dobro, že Mě necháš mluvit tím, že Mi budeš naslouchat, propůjč své ucho Mému učení. Já jsem mistr mistrů. Kolik věcí tě chci naučit! Když Mi budeš naslouchat, přestanu plakat a budu se s tebou bavit. Nechceš se se Mnou bavit?"

A když jsem se v Něm opustila a soucítila s Ním v Jeho osamělosti, vnitřní hlas pokračoval: "Dost, dost, přejděte k šestému nadbytku mé lásky."

6 - "Má dcero, pojd', pros mou drahou Maminku, aby ti ve svém mateřském lůně vyhradila kousek místa, abys sama viděla, v jakém bolestném stavu se nacházím." V mých myšlenkách se tedy zdálo, že mi naše Královna Maminka vytvořila malý prostor, aby byl Ježíš spokojený, a umístila mě do něj. Ale tma byla taková, že jsem Ho nemohla vidět; slyšela jsem jen Jeho dech, zatímco On stále říkal v mém nitru: "Má dcero, podívej se na další přebytek mé lásky. Já jsem věčné světlo, slunce je stínem mého světla. Ale vidíš, kam Mě Má láska zavedla - v jakém temném vězení jsem? Není tu ani záblesk světla, pro Mne je stále noc - ale noc bez hvězd, bez odpočinku. Jsem stále vzhůru... jaká bolest! Stísněnost tohoto vězení - aniž bych mohl učinit sebemenší pohyb; hustá tma...; dokonce i můj dech, jak dýchám dechem své Maminky - ach, jak je namáhavý! K tomu přidejme temnotu hříchů tvorů. Každý hřích byl pro Mne nocí a dohromady tvořily propast temnoty bez hranic. Jaká bolest! Ach, přemíra Mé lásky - nutí Mě přecházet z nesmírného světla a prostoru do propasti husté temnoty, tak úzké, že ztrácím svobodu dýchání; a to vše z lásky k tvorům."

Když to říkal, sténal - sténal téměř přidušeně kvůli nedostatku místa; a plakal. Byla jsem pohlcen pláčem. Děkovala jsem Mu, soucítila jsem s Ním; chtěla jsem Mu svou láskou trochu ulehčit, jak mi řekl. Ale kdo může říct všechno? Pak tentýž vnitřní hlas dodal: "Prozatím dost; přejdi k sedmému přebytku mé lásky." A tak jsem se vrátila k tomu, co jsem udělala.

7 - Vnitřní hlas pokračoval: "Nenechávej Mě samotného v takové samotě a v takové temnotě. Neopouštěj lůno Mé Maminky, abys viděla sedmý přebytek Mé lásky. Poslouchej Mě: v lůně svého Nebeského Otce jsem byla plně šťastný, nebylo dobra, které bych neměl, radost, štěstí - všechno jsem měl k dispozici. Andělé Mě uctivě zbožňovali a viseli na každém mém přání. Ach, přemíra Mé lásky! Mohl bych říci, že Mě přiměla změnit svůj osud; spoutala Mě v tomto ponurém vězení; zbavila Mě všech radostí, štěstí a statků, aby Mě oblékla do všech neštěstí tvorů - a to vše proto, abych provedl výměnu, abych jim dal svůj osud, své radosti a své věčné štěstí. To by však nebylo nic, kdybych u nich nenašel nejvyšší nevděk a zatvrzelou proradnost. Ach, jak byla má

věčná láska překvapena tváří v tvář tolika nevděkům a jak plakala nad tvrdohlavostí a proradností člověka. Nevděk byl nejostřejším trnem, který probodával mé srdce, od mého početí až do posledního okamžiku mého života. Podívejte se na mé srdíčko - je zraněné a teče z něj krev. Jaká bolest! Jaká muka cítím! Má dcero, nebuď ke Mně nevděčná. Nevděčnost je pro tvého Ježíše tou nejtěžší bolestí; znamená zavřít přede Mnou dveře a nechat Mě ochromeného chladem. Má láska se však nezastavila před takovou nevděčností; zaujala postoj prosebné, úpěnlivé, naříkající a žadonící lásky. To je osmý přebytek mé lásky."

8 - "Má dcero, nenechávej mě samotného, polož hlavu na lůno mé drahé Maminky a i zvenčí uslyšíš mé sténání a prosby. Když vidím, že ani mé sténání, ani mé prosby nepohnou stvořením k soucitu s mou láskou, zaujímám postoj nejchudšího z žebráků; natahuji svou malou ruku a prosím - ze soucitu a přinejmenším jako almužnu - o jejich duše, o jejich city a o jejich srdce. Moje láska chtěla za každou cenu získat srdce člověka; a když viděla, že po sedmi excesech mé lásky se stále zdráhá, hraje si na hluchého, nezajímá se o mě a nechce se mi odevzdat, chtěla se moje láska prosadit ještě víc. Měla se zastavit; ale ne, chtěla se ze svých mezí přelévat ještě víc; a z lůna Mé Maminky způsobila, že Můj hlas pronikl do každého srdce těmi nejtíravějšími způsoby, těmi nejnroucnějšími modlitbami, těmi nejpronikavějšími slovy. A víte, co jsem jim řekl? 'Mé dítě, dej mi své srdce; dám ti vše, co budeš chtít, pokud mi za to dáš své srdce. Sestoupil jsem z nebe, abych si z něj udělal kořist. Ó, prosím, neodpírej Mi ho! Neoklamávej mé naděje! A když jsem viděl, jak se zdráhá - ba co víc, mnozí se ke Mně otočili zády -, přešel jsem ke sténání; sepal jsem své malé ruce a s pláčem, hlasem přidušeným vzlyky, jsem dodal: "Ach! Ach! Já jsem malý žebrák; nechceš Mi dát své srdce - ani jako almužnu? Není to snad ještě větší přemíra mé lásky; že Stvořitel, aby se přiblížil k tvoru, bere na sebe podobu malého dítěte, aby v něm nezbudil strach; že žádá srdce tvora alespoň jako almužnu, a když vidí, že mu ho nechce dát, prosí, nařiká a pláče?"

Pak jsem ho uslyšela říci: "A ty, nechceš mi dát své srdce? Nebo snad i ty chceš, abych sténal, prosil a plakal, abys Mi dal své srdce? Chceš Mi snad odepřít almužnu, kterou od tebe žádám?" "Ne," odpověděla jsem. A když to říkal, slyšela jsem, jak vzlyká, a já: "Můj Ježíši, neplač, dávám Ti své srdce a celého sebe." A on se rozplakal. Pak vnitřní hlas pokračoval: "Pokračuj dál, přejdi k devátému přebytku mé lásky."

9 - "Má dcero, můj stav je stále bolestnější. Miluješ-li Mě, upři na Mě svůj pohled, abys viděla, zda můžeš svému Ježíši nabídnout nějakou úlevu; malé slovo lásky, pohlazení, polibek přinese úlevu mému pláči a mému trápení. Poslyš, Má dcero, poté, co jsem dal osm výstřelků své lásky a člověk mi je tak zle oplatil, Má láska se nevzdala a chtěla k osmému výstřelku přidat devátý. A to byla touha, ohnivá vzdechy, plameny touhy, neboť jsem chtěl vyjít z mateřského lůna. To přivedlo mé malé, ještě nenarozené Lidství k takové agónii, že jsem dosáhl bodu, kdy jsem vydechl naposledy. Ale když jsem se chystal vydechnout naposledy, mé Božství, které bylo ode Mne neoddelitelné, Mi dalo doušky života, a tak jsem znovu nabyl života, abych pokračoval ve své agónii a znovu se vrátil k bodu smrti. To byl devátý výstřelek mé lásky: nepřetržitě se trápit a umírat z lásky ke stvoření. Ach, jak dlouhá agónie trvala devět měsíců! Ó, jak mě láska dusila a nutila umírat. Kdybych u sebe neměl Božství, které Mi znovu vracelo život pokaždé, když jsem se chystal skončit, láska by Mě byla pohltila dříve, než bych vyšel na denní světlo."

Pak dodal: "Podívejte se na mě, poslouchejte mě, jak se trápím, jak mi srdce bije, vzdychá, hoří. Podívejte se na mě - teď umírám." A zůstal v hlubokém mlčení. Měla jsem pocit, že umírám. Krev mi ztuhla v žilách a rozechvělá jsem Mu řekla: "Má Lásko, můj Živote, neumírej, nenechávej mě samotnou. Chceš lásku a já Tě budu milovat, už Tě nikdy neopustím. Dej mi své plameny, abych Tě mohla více milovat a zcela se pro Tebe strávit." A tak jsem se vrátila do svého života.